Pintér István

Kenyértörés

közösségi témák

B U D A P E S T, 2 0 1 8

T A R T A L O M

Mottó 3

Hármas csapás 4

A házassági elválásról 12

Közeleg a kenyértörés 15

A feltámadás célja 20

Belénk rohad a szeretet 25

A világ legnagyobb hazugságai 28

Karl Herbst teológiája 33

A világ csak test 42

A gazdag ifjú 50

Válaszaim 51

Odaillő szavak 63

Elérhetőségek 69

A szerző művei a M E K – en 70

Az ember nemcsak kenyérrel él...

Hármas csapás

Én nem hiszem, hogy Bulányi György teológiája máig hatóan káros hatást fejt ki. Tapasztalataim szerint a csordaszellemű, hivatásos hívek viselkedését semmi sem befolyásolja, ők ugyanazon erővonalak mentén éldegélnek ezer évek óta. Bennük nem lehet kárt tenni, mert az érdeklődés szintjén se keverednek bele a Dolgokba. Magatartásukat nem a vallás motiválja, a hit sokkal inkább igazoló szerepet játszik. Nemi életükre nézve ez fokozottan igaz. Állításomat szexuálpszichológiai esettanulmányokkal is alá tudnám támasztani [1], de most ne menjünk bele.

A *keresők* viszont válaszokat várnak, szellemi mozgásteret igényelnek, olyan miliőt, ahol otthon érezhetik magukat. 2001–ben, a Gyurka bácsitól való teológiai elválásomkor, a távozás legfőbb indokául azt mondtam neki: nincs válasz semmire. Nem értette, mire gondolok [2]. A Bokor teoretikusainak sokkal több időt kellett volna szánniuk az alapkutatásra, mert annak eredményein áll vagy bukik minden. A végső Célhoz kizárólag a „krisztusi tudomány" [3] művelése vezet el.

Mindenek előtt azt kell tisztázni; *hol* vagyunk... Ez a Jézus által „gyehennának" minősített világ a Vádlónak és kollaboránsainak készült [4]. Amíg nem jövünk rá erre, addig sírva és fogcsikorgatva fogjuk keresni a helyünket abban a külső sötétségben, ami csak a saját fiait fogadja be. Az Emberfit követni szándékozó Fiú–aspiránsok sehol sem tudják lehajtani a fejüket benne [5], mert idegen és ellenséges közegben vannak.

A megvilágosodáshoz más (világnézeti) felismerésre kell térni... Ennek hiányában nem vehetők azok a kinyilatkoztatások, melyek Jézus logionjaiban és példabeszédeiben vannak elrejtve [6]. Szerinte már az evangéliumban való hit is ennek a függvénye [7]. A geocentrikus és emberközéppontú szemlélet miatt kerülgetjük a forró kását, kétezer éve. Mindenki az örömhírről szónokol, anélkül, hogy szabatosan meg tudná fogalmazni

[1] *A szerelem örömhíre* (1983) és a *Mitől beteg a keresztény házasság?* (1984) c. szamizdat műveim mellett témába vágó felmérést is végeztem, az anyagot máig megőriztem.

[2] Példaképpen összeírt kérdéseim: *Az ember igazi tragédiája,* 29 – 30. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[3] 2Ján 7–11 (Jn 15,1–8; 16,12–5; 1Ján 3,24) A jézusi logionok megfejtéséről van szó !

[4] Mt 25,41 Itt mindenki egy Isten által létrehozott pokolra gondol, Csia Lajos fordítása azonban a józan észt igazolja. Ő nem az Örökkévalóra utaló „készíttetett" kifejezést használja, hanem azt írja: „készült". Csak a megosztott lelkű embereknek nem világos, hogy ki, és kinek csinálta a szóban forgó pokoli helyet. Az egyszerű szemmel néző, keveretlen szívű olvasó viszont tudja, hogy az „örök tűz" életterünkben lángol, (nemi) vágyaink férge *ezen a világon* nem pusztul el soha (vö. Mk 9,43–8). Jézus – szokásához híven – elrejti a lényeget, amit csak a Pneumával (belső füllel) rendelkezők hallhatnak meg (Tm 32.). Az egyetlen, mennyei Valóság anyagivá perturbált részét, az Univerzumot, a Sátánná vált Tékozló fiú készítette működési területként, a benne uralkodó (éppen aktuális) pokoli rendszert pedig „angyalai", vagyis a gonosz lelkek hozzák létre, úgy, hogy manipulálják az eredetileg is rossznak csinált (Mt 7,11) embereket, akik a Másoló „szántóvetőivé" lesznek (Isz 157/117), fenntartván azt a világot, mely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt (vö. Isz 57/129).

[5] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; 1Ján 5,19 Evilág minden porcikája rossz, perturbált.

[6] vö. Tm 84. (Tm 23., 32., 49., 61.)
Jn 8,12; 8,19; 8,56; 10,30; 10,38b; 12,44–5; 14,7a; 14,9b; 14,21b; 15,23; 2Kor 4,6; Héb 1,3a

[7] Mk 1,15 A kiáltvány négy egymásra épülő dologból áll.

azt. A Szellemi Hagyaték előkerüléséig azt se tudtuk: hol van a királyság [1]. Az igazán közel levő (lényegében rajtunk forduló) „országot” úgy akartuk építgetni, mint a szocializmust, pedig az egy bennünk érvényre jutható lelki– vagy tudatállapot.

A bulányizmus igazából arra kereste a választ, hogy miképpen lehet Istennek tetsző módon szolgálni a mammont... Jézus szerint sehogy se, a helyes magatartás a világgal való totális szembe helyezkedés [2]. Nem véletlen, hogy ez a logionja a Bemerítő Jánost helyre tevő után következik. Tehát nem egy amúgy is utópisztikus földi kommunizmus kialakításán kell fáradozni, hanem (ama kisded nyáj tagjaként) [3] királlyá válva Isten igazságosságát demonstrálva, megismételni Jézus nyilvános működését [4].

A tökéletesség olyasvalami, amiről eleve lemond az ember, hiszen a homo sapiens viszonylatában ez a cél elérhetetlen. Azok számára, akik csak testből s lélekből (psziché) állnak, s csupán egyszer születtek, valóban az [5]. A Lélekben újjá nem született hívők úgy vélik; a tökély „odaát” várja őket. A dolog azonban fordítva van: átjutni kizárólag az új, vagyis tökéletessé vált emberek fognak [6]. Aki a gazdag ifjúhoz hasonlóan nem éri el a végső Célt, az antropológiai hiányossága miatt nem tehet szert közvetlen istenkapcsolatra. Az Atya házában ugyan sok hajlék van, de a lakodalmas ház küszöbét csak megfelelő „ruházatban” lehet átlépni [7]. Jézus akkor tud égi ajándékokban részesíteni bennünket, ha azok átvételéhez *van* olyan értő érzékszervünk, ami fogékony az irgalom logikájára [8]. Ez a belső fül (szem vagy szív) nem más, mint a Pneuma.

Aki létrehozza magában, az már *Istennél van,* Istennél pedig minden lehetséges. Ez a „rejtélyes” igehely nem az Abszolútum mindenhatóságáról szól ! [9]. Arról beszél, hogy a földi gazdagságról illetve a nemiség megéléséről akkor tudunk lemondani, ha megteremtjük azt a közvetlen istenkapcsolatot, ami bűnök demonstratív megbocsátására is képesít [10]. A szegény Lázárról és a gazdag emberről szóló tanmesében felbukkanó áthidalhatatlan szakadék nem más, mint annak a Pneumának a pótolhatatlan, semmivel sem behelyettesíthető hiánya, ami az irgalmas szamaritánusban megvolt.

Ez a megmentő és megmentést lehetővé tevő szellemiség bárkiben megszülethet, ha képes rezonálni azokra a szenvedésekre, amiket a világ gépezete termel ki. A rezonancia legmagasabb foka pedig az Emberfi által megtámogatott nyilvános működés. Ez a tevékenység a Vádló műveinek lebontását célozza [11]. Pál le is írta a jézusi megnyilatkozást: „A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai és a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban (más dimenziókban) vannak” [12].

[1] Tm 2., 71., 114. Ez az ún. Tamás–evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[3] Lk 12,32; Mt 8,11–2; 22,14; Jn 10,16; 17,20; Tm 22.

[4] Tm 27., Mt 5,48; 6,33 Csak a tökéletessé vált (Lélekben meggazdagodott) ember képes szuverén módon uralkodni (Tm 28., 82., 96., 110.), még az Elsőszülöttnél is nagyobb dolgokat cselekedve.

[5] Jézus mondta: „*Ámen* mondom nektek, hogy nem jut be a mennyek országába, aki nem születik meg kétszer. Istenre mondom és tanúsítom, hogy én is azok közé tartozom, akik kétszer születtek. Az első nemzés ugyanis a természeté, a másik azonban a Léleké a mennyben, ahol isteni dolgokat szemlélünk” (Isz 172a/190 – 172b/207). Vö. Jn 3,3; Tm 54., 80., 100., 102., 106.

[6] Mt 5,48; 7,13–4; 7,21–3; 11,12; Lk 13,22–30; Tm 1., 2., 3., 28., 47., 71., 107.
A kiegészülés az ész, vagyis a „hamis mammon” (Lk 16,9–13) igénybevételével történik.
vö. Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[7] Mt 22,11–4; Tm 76. A belépéshez a pszichének Pneumává kell fejlődnie.

[8] Tm 16., 1Kor 2,9

[9] Mt 19,26 (Tm 2., 71., Lk 17,20 Az „ország” egy bennünk felépülő lelki– vagy tudatállapot.)

[10] Mt 9,1–8; Mk 2,1–12; Lk 5,17–26

[11] 1Ján 3,8b; Róm 8,19–22

[12] Efézus 6,12

Agytekervényeink közt van egy „zártkerti terület”, és ez a terméshozásra alkalmas parlag, *megművelés után*, Gyümölcsöt hozhat [1]. A szelídek által örökölt *föld* egyértelműen a Jézus ajkán is többször előforduló Paradicsomot jelöli, mivel a szövegkörnyezet mindig transzcendens [2]. A szellemi munkától nem kell megriadni [3], hiszen a mi feladatunk tulajdonképpen az aratásban merül ki... [4]

Arra, hogy hol vagyunk, kizárólag azok ébredhetnek rá, akik evilágban körülnézve elfogadhatatlannak ítélik azt, és kétségbe vonják a Jóisten általi teremtettségét [5]. Geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel nem ragadható meg az Igazság, akkor se, ha valaki a legkompetensebb személytől hallja azt. A homo sapiens „alapértelmezésben” egy Sátán által megírt program szerint funkcionál. A világ fiaiban ezért „nem fér meg” Jézus beszéde. (Csia Lajos ford.) A kétféle lelkület antagonisztikus ellentétet képez [6].

Az Emberfi kizárólag a *keresők*kel boldogul, Szellemi Hagyatékának elején is őket szólítja meg... A Hegyi beszéd az őt követni akaróknak szól, ahogy minden más mondás is, ami csak összeszedhető a kánoni evangéliumokból. Az igazi kereszténység (a Krisztus–követés) ezeken a szent írásokon alapul. Tehát a teológia nem „úgy gondolom” kérdése, nem lehet letudni azzal, hogy „legjobb tudásom szerint” én így és így látom a dolgokat. Ama krisztusi tudományt (az egzegézist), mindenkinek el kell sajátítania... Akinek nincs élő kapcsolata az Írásokkal, az hamis próféták martaléka lesz.

A „bulányisták” sokféleképpen, több dologban is próbálták szolgálni az Ügyet, az egy fontos helyett [7]. Bizony, arra kell koncentrálni, nem másra. A gondviselésről és a kivégző keresztről szóló szentírási szakaszok (is) világossá teszik, hogy egy Fiú–aspiráns számára *lehetetlenség* az az életforma, amit a jóakaratú emberek tűznek ki maguk elé. Ez a megosztottság szintén a logionok meg–nem–értéséből fakad.

Ennyit fundámentumként, ahogy Gyurka bácsi mondaná.

***

A bulányizmus üdvtörténeti besorolásához járatosnak kell lenni a satanológiában. Az Emberfi tulajdonképpeni ellenfele Evilág Ura volt, aki szürke eminenciásként ma is a háttérből irányítja a globális hatású eseményeket. A látszólagos evolúció a teljes szekularizálódás felé halad, vagyis az ördögi cél az, hogy egyik ember lelkében se csírázzon ki a Jézus által elvetett Pneuma–mag. Ez a harc vérre megy, mert a homo sapiens csupán egy értékkel bír: életre nemzhető, igazi, praeexistens énjével [8]. Aki azt hiszi, hogy létezik egy feje felett elzúgó, kollektív és jogfolytonos, Isten által ellenőrzött fejlődés, azt már le is győzték. A valódi üdvtörténet nem más, mint az egyes ember lelkében végbe menő eredményes megvilágosodási folyamat. A Sátán ezt a személyre szabott kinyilatkoztatások útján működő okosodást egy hármas csapással próbálja meghiúsítani. Nemcsak a sötétség eloszlatóját támadja, hanem annak tanítását és a célközönséget is.

[1] Tm 110., Lk 13,6–9 Ez hiányzik a hamis prófétákból (Mt 7,15–20), az irgalom logikáját mellőző gondolkodásuk miatt ! (Tm 42–43–44. E három logion szervesen összetartozik.)

[2] Tm 18., Mt 13,44; 5,5; Lk 23,43; Isz 41/57; 2Kor 12,1–4

[3] Tm 91., Mt 11,28–30 A gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd, a boldogító belátás igája pedig enyhe.

[4] Mk 4,26–9; Jn 4,34–8; Tm 20.: Az értelmes ember felismeri, hogy neki már csak le kell szakítania az észrevétlenül, szinte magától megérett gyümölcsöt.

[5] Tm 4., 55., 81.

[6] Jn 8,12–55; 10,24–38

[7] Lk 10,41–2; Tm 61., 115.

[8] Tm 2., 71., Mt 16,26

Mivel a kereszténység valójában Pál műve [1], a címzetes apostoltól kell indulni, akinek sikerült elsikkasztania a Fiú csaknem teljes tanítását. Ezen kívül az evangelizálandók körét is megváltoztatta. Ő nem tanítványokat, hanem híveket toborzott, akiknek semmibe se került Úrnak vallani Jézust, és hinni a feltámadásában. Az az elvont módon való, logikus következtetési képesség, amit az Emberfi még a kánaáni asszonyban is értékelt [2], ettől kezdve nem volt feltétel... Így aztán fogékony *egyének* helyett csordaszellemű *tömegekre* tukmáltak rá egy olyan örömüzenetet, aminek az eredetihez nem volt sok köze. A vezetőkre és vezetettekre tagolódás miatt a Fiú által demonstrált közvetlen istenkapcsolat lehetősége elillant, újra helyet biztosítva a Jézusig jól bevált, ám teljesen hamis közvetettnek. Az Emberfi ezért nem akart papokról és hierarchiáról hallani [3].

A kanonizálás során tanítása tovább csorbult (mennyiségileg nyilvánvalóan), a célközönség pedig ismét hígult, hisz a nagykonstantini fordulat után már megérte kereszténynek lenni... Ezer évig (!) fel se merült az egyetemes papság eszméje, ami elméletileg újra utat nyithatott volna a közvetlen istenkapcsolat felé. Ehhez a Reformáció is kevésnek bizonyult, mert az *országbeli értelemben igénytelen tömegek* nem vágytak ilyesmire... Szabadító csak az lehet, aki megszabadulván szabadítani akar.

Egy út van, amit nem lehet kétféleképpen járni. A nadrágot és a reverendát is a „királyok ruháira" kell lecserélni [4]. A Gyurka bácsi által szorgalmazott, szegénységgel, társadalmi alulérvényesüléssel s üldöztetéssel járó életforma magától értetődően nem volt vonzó a túlnyomórészt családos, vagy családi életre vágyó hívei számára. Az adás–törvény ilyen értelmű, komplex megvalósítását kizárólag az *egyedülálló* (homogén lelkületű, teljesen megvilágosodott) személy képes felvállalni, aki jól tudja, hogy a mártíromságot úgysem kerülheti el [5].

Bulányi György istenülni vágyó keresőkként kezelte a „hivatásos híveket", ami igen nagy naivitásra vall. Kettes számú könyvében nemcsak azt kellett volna feszegetnie, hogy miért jött Jézus, hanem azt is, hogy kikhez !... Az anyagi javak nélkülözése, az egzisztenciális jelentéktelenség s az üldöztetés nem cél, hanem olyan (természetes) következmény, amelyet kizárólag (igazi mammonnal) meggazdagodva, „királyi" státusban lehet bevállalni. Aki nem Fiúként akar szolgálni, az sose lesz (valódi) szent, mert abban van a legnagyobb szeretet, aki életét adja barátaiért [6].

Az Emberfi által deklarált totális önmegtagadás [7], *érthetetlen és visszataszító* a keresztények számára, mivel ők egyértelműen evilág fiai. A Bokor tagságából hiányzott az a vehemencia, amellyel Gyurka bácsi nekiállt Isten Országa építésének. A néhány kereső személy meg a kontraszelekció miatt morzsolódott le. Ez úgy értendő, hogy a Nagyközösségen belül is azok az erővonalak érvényesültek, amik „odakint". A magányos farkasok a csoportokban is kivetettek maradtak. Ez a jelenség a Sátán által inspirált ateistagyártás folyamába illeszkedik, ami a célközönség burkolt támadása.

[1] Lásd *Szentlecke Pálról* c. könyvemet (mek.oszk.hu/16500/16532)

[2] Mt 15,21–8; Mk 7,24–30
A téma bővebben: *Bulányi, a tisztelendő,* 19 – 22. old. (mek.oszk.hu/10200/10251) **és**
A szűk kapu, 206. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[3] Jn 13,12–7; Lk 22,24–30 (29. vers: Jézus *úgy* tudja rájuk hagyni a királyságot, *ahogy* ő szerezte, azaz egyénileg kell eljutni a közvetlen istenkapcsolatra, gondolkodás által, vö. Jn 3,13)

[4] Isz 114/61 Ez az „öltözet" az Istennek tetsző, Fiúi viselkedés, a szuverén módon való uralkodás. (Mt 7,29; 16,19; Jn 20,23; Tm 82., 110.)

[5] Tm 22., 61., Mt 16,21–4 A Péternek szóló felszólítás (eredj a hátam mögé) és a „ha utánam akar jönni" magyarázat összetartozik, mivel (ehelyütt is) a Jézust (életútszerűen) követésről van szó !

[6] Jn 15,12–5 Az „úgy" szeressétek egymást „amiképpen én" azt jelenti, hogy csupán azok minősülnek Jézus barátainak, akik parancsolataiból adódóan, hozzá hasonló módon nyilvános működésbe fognak. Ezek tudják, hogy mi az Atya (tulajdonképpeni) akarata, vö. Mt 7,21–3.

[7] Lk 14,26–7 A kivégző keresztet akkor tudjuk felvenni, ha képesek vagyunk meggyűlölni evilági énünket, ami viszont teljes megvilágosodásunk függvénye.

Az Öreg természetesen nem csorbította Jézus egyedüli mértékadóságát. Elfogadható hipotézist írt a nem létező Szentháromságról. Egy katolikus papnak nem tiszte a dogmák bírálata, szép tőle, hogy ezt magyarázni próbálta... A Dolgok különben se ezen múlnak, a hívek nem ilyesmikhez igazítják életvitelüket. Őket az sem érdekli, hogy a Fiú tanítása összhangba hozható–e Pállal. A Bokor zöme egy jó teológiára se lett volna vevő, mert az Atya megmentő igéi csak ideig–óráig maradtak meg bennük. Már hallom is a szózatot: „Ha hittetek volna Bulányinak, eljutottatok volna hozzám is" [1].

Persze, nem az egzegézise miatt, de hát egy gyakorló lelkipásztornak nem a szövegelemzés a fő feladata. A Szellemi Hagyaték akkoriban csupán Vanyó használhatatlan fordításában volt olvasható, az Iszlám hagyományban megőrződött mondások még arabusul szunnyadtak... Jézus–szótárt senki nem állított össze, a hivatalos hitvallással nem perlekedett Krisztusi kiskáté [2]. A tagság se nagyon fáradozott a logionok értelmezésén, a látszólagos ellentmondások feloldásán [3], nem is ismerte a problematikus igehelyeket.

A kudarc azoknak a megszólított keresztényeknek köszönhető, akik csak „megülték a helyüket" a kisközösségekben. Gyurka bácsi meg is mondta: a sorkatonai szolgálatot megtagadók nélkül gittegyletté válik a Bokor. A helyes emberhalászási gyakorlat az lett volna, ha kizárólag a *kereső*, tanítvánnyá lenni akaró személyeket tartjuk meg [4]. „A mindenkiért való Isten" herbsti fantazmagória [5], ami magyarázat nélkül tévedésnek minősül. Aki csak egyszer is elolvassa bármelyik evangéliumot, annak nyilvánvaló, hogy Jézus „a kiválasztottakhoz" beszél, értük csinált mindent ! Ő nem tágítja a célszemélyek körét, nem hígítja az emberanyagot [6].

A bulányizmus már névadójának halála előtt elporladt. Néhány tucat ember fejében él csupán, akik érzik, hogy ez az érzelmi alapokon létrejött mozgalom a mennyből származott [6]. Szellemi motorja naivnak bizonyult, sok dologban tévedett, a célt is roszszul tűzte ki. *Építő* volt, nem kereső, mert egyháza annak nevelte. Nem tudta, hogy csak a „zöldmezős" teológia ér fel az Égig [8], ő a már meglévő, rossz alapokra próbált házat húzni. Az üdvtörténeti kontinuitás csapdájába esett.

Van viszont valami, amit igen jól látott, és ezt akár apostoli jelmondataként is felfoghatjuk. „Nincs megváltás az Utat járás nélkül." Ne feledjük, hogy Pál szerint van, s a mai, hozzá hasonlóan önjelölt próféták szintén fáradozás nélküli üdvözülést kínálgatnak. Jézus útját azonban végig kell járni, ami a kereséstől a végső tanúságtevésig tart [9]. Ő kereső egyéneket akart tanítványaivá tenni, hogy mesterré váljanak. Bulányi *hivatásos hívekből* szeretett volna olyan tanítványokat kiképezni, akik továbbiakat szereznek. Ez a „tanítvánnyá lenni, tanítvánnyá tenni" program sajnos nem jár mesterré–királlyá válással.

Kollektív módon nem lehet szert tenni egy „királyságban" tetőző lelki– vagy tudatállapotra [10]. Pál nem ajánlgatott ilyesmit, ő egyedül is jól érezte magát az Emberfi helyén, akinek tanításáról keveset tudott. Hallgatóságának belátható időn belüli, transzcendens felmagasztosulást kínált. Híveinek (státusukból kifolyólag) nem is volt affinitásuk arra, hogy részt vegyenek egy mesterré válást célzó kurzuson. A bulányisták sem tudtak erről a lehetőségről. Királyságukat az „ország" építése emésztette fel.

[1] vö. Jn 5,35–47
[2] mek.oszk.hu/14600/14656
[3] Lásd *Pintér István: Ami szemet szúr* (mek.oszk.hu/22800/22805) **és** e könyv 63 – 68. oldalait.
[4] Jn 6,60–7
[5] Könyvének kritikája: mek.oszk.hu/08700/08766 (42 – 50. old.)
[6] vö. Tm 22. (Lásd a főpapi imát is ! Jn 17,1–26)
[7] Mt 21,23–7 Bulányi György a Bemerítőhöz hasonló, prófétánál is nagyobb ember volt, de nem született újjá, vö. Tm 45., Mt 11,11–3; Lk 7,26c; 7,28
[8] Tm 85., Jn 3,13
[9] Mt 20,20–8 A pohár kiürítése az egyéni üdvtörténet folyamat jellegére utal. Az igehely elemzését lásd *Merre menjünk?* 33 – 36. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)
[10] Tm 1., 2., 3., 114., Mt 7,13–4; Lk 13,24; 17,20–1 Csia Lajos fordításában: bennetek van.

Ám van ennél rosszabb végkifejlet is... Nevezetesen az, ha valakik elhiszik, hogy ők már benne vannak abban a képzeletbeli országban. Ha ebbe az illúzióba ringatják magukat, akkor simán a vágóhídra lehet terelni őket... Mert aki úgy tudja, hogy ő már nyert, az egy lépést sem fog tenni megmenekülése érdekében... Ez a szomorú jövő azokra vár, akiket K. Herbst és interpretátorai vezetnek félre. A reájuk hallgató keresők nem Jézus tanítványaivá, hanem *az ő híveikké* válnak, s ez azt eredményezi, hogy megfordulnak a királlyá válás útján. Ennél nagyobb támadást nem lehet elkövetni az Örömhírre fogékony célközönség ellen [1].

Nézzük meg ezt táblázatszerűen !

Jézus:	*keresőkből*	*tanítványokat*	*mesterré*	= királyság
Pál:	*hívekből*	*saját népet*	–	= egyház
Bulányi:	*hívekből*	*tanítványokat*	*egyetemes pappá*	= jó egyház
Herbst:	*keresőkből*	*híveket*	*saját néppé*	= rossz egyház

Ebből csak az első két sor működik, mert „hivatásos híveket" lehetetlen tanítványnyá emelni [2]. További tanítványokat királlyá válva szerezhetnének, ehhez viszont már Bulányinak is mesterré kellett volna avanzsálnia. Az utolsó sor azért nem megy tömegméretekben, mert egy *kereső* sohase áll be a hívek sorába [3]. Herbst és interpretátorai valójában híveket kerítenek a hatalmukba, ami nem nagy veszteség, hisz azok amúgy is elkárhoznának... Ez azt jelenti, hogy a királlyá válás lehetőségének kihagyása miatt kárba megy evilági életük [4].

Egyházra persze nincs is szükség, se jóra, se rosszra. A Jézus által ígért királyság „egyszemélyes eklézsia", mely a logika kőszikláján áll [5]. E hegyre épült város épp azért bevehetetlen, mert nem intézmény, ezért nem nyújt olyan támadási felületeket, mint egy szervezet [6]. Gyurka bácsi Egyházrendje és a Bemerítő teokratikus rendszere megvalósíthatatlan utópia, tudniillik működtetésükhöz az kéne, hogy minden ember „egyetemes pappá" váljon, és az is maradjon, a nőket is beleértve. Herbst szintén kiváltaná valamivel a vallási szervezetet, „csak" azt nem tudja, *hogyan* és mivel helyettesítse.

Ezek a nagy emberek mind jót akartak, igazolva ezzel, hogy a pokolba vivő széles (kollektív) út jó szándékkal van kikövezve [7]. Jézus szerint kizárólag az ismeri meg a királyságot, aki újjászületik [8]. Bulányi György ennek hiányában lett sikertelen, munkássága azonban pozitívnak minősül, mert felnyitotta a páli teológia által *egyháziasított keresők* szemét. A címzetes apostol a saját nevében jött, ezért lett „sikeres", és munkássága éppen ezért negatív [9].

[1] Mt 18,1–14; Mk 9,42; Lk 10,16; 17,1–2; Jn 3,3; 6,45b
A mátéi igehely elemzését lásd *A szűk kapu,* 210 – 212. old. (67 – 71. sz. logionok)

[2] Tm 27., Isz 86/166; Jn 2,23–5

[3] Az „elveszett" juh legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy nincs a csordaszellemű nyájjal. Épp ezért lehet őt megtalálni ! Bővebben: *Bulányi, a tisztelendő,* 19 – 22. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[4] Tm 2., 71., Mt 25,14–30; Lk 19,11–27: A jézusi képvilágban a kard, a kaszabolás, a kettévágatás arra utal, hogy a dolog véresen komoly. Örök életünk a tét, amit kíméletlenül el fognak venni tőlünk, ha nem teszünk semmit megóvása érdekében (pl. Lk 22,36)

[5] Tm 1., 2., 3., Mt 19,28 (Mt 7,24–7; 16,13–20) A tiltás oka: Jézus státusára mindenkinek magának kell rájönnie !

[6] Tm 31., Mt 5,14

[7] Lásd *Szentlecke Pálról* c. könyvem 48 – 50. oldalait (mek.oszk.hu/16500/16532)

[8] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3–7 Ez az út a nők számára is nyitva áll ! (Tm 115.)

[9] vö. Jn 5,43 Jézus Pálra gondolhatott, hiszen előre látta az „igaz" Jakab hatalomátvételét (Tm 11.), és saját sorsával is tisztában volt, a részletekig menően (vö. Mt 20,17–9). Ez azért volt lehetséges, mert a mennyből szállt alá (Jn 3,13). Aki megáll a kezdetben, az ismerni fogja a véget is ! (Tm 17.).

Jézus mértékadósága, feltámadása és tanítása szorosan összefügg, ezt csak együtt lehet hinni vagy elvetni. Lássunk egy újabb táblázatot !

Jézus:	*én vagyok*	*fel fogok támadni*	*tanaim igazolásául*	*Sátán ellenében*
Pál:	*Fiú volt*	*feltámadt*	–	*Sátán ellenében*
B. Gy.:	*Isten volt*	*feltámadt*	*tanai igazolásául*	*Sátán ellenében*
Herbst:	*ember volt*	*nem támadt fel*	*de tanai „jók”*	–

Pál hiába vallja az Emberfi egyedüli mértékadóságát és feltámadását, hiszen hiányzik a tanítás... Bulányi lényegében ugyanide jut, mert szövegelemzése – más felismerésre térés hiányában – értékelhetetlen. Herbst (intuitív módon) bizonygatja az általa megcsonkított tanítás jó voltát, de kétségbe vonja a Mester tekintélyét, akit „egészen egyszerű” és halandó emberként állít be. Interpretátorai ugyan azt állítják, hogy (egyelőre) Jézus marad az etalon, de ezt éppen a mondások szabadon való kezelése hazudtolja meg. Feltámadásának tagadása szintén a mértékadóság rovására megy. A herbstiánusok hiányzó satanológiája arra is rámutat, hogy nem helyes a világképük [1].

A táblázat bármelyik elemének eltávolítása az Örömhír tönkretételével jár ! Pálnál – természetesen – a legfontosabb, a tanítás került ki, ám ezt a Tizenkettő verbális tanúságtévő tevékenysége ellensúlyozta. Ennek nyomán születtek meg az írott evangéliumok. Ha a címzetes apostolon múlt volna, akkor az ApCsel–lel, és az ő leveleivel kellett volna beérnünk, egészen 1946–ig [2].

K. Herbst a táblázat minden elemét támadja, atyját pedig (az Ördögöt) takargatja [3]. Ő nem marad meg Jézus beszédeiben, ezért nem is lehet a tanítványa [4]. Az igazságot akkor ismerhetné meg, ha helyesen tudná értelmezni a mondásokat. Ez pusztán intuitív módon (tévedhetetlenként kezelt benyomások alapján) nem megy... Neki – Pállal szemben – volt alkalma tanulmányozni a Tamás–evangéliumot, ami nem más, mint az Emberfi szellemi hagyatéka. Felbecsülhetetlen értékét azért nem ismerte fel, mert nem a kellő tisztelettel, hittel és alázattal forgatta. Aki a szent szövegeket csak saját koncepciójának igazolására használja fel, az tudatlan marad. A hiúság motiválta kutatás nem járhat sikerrel. A Célhoz kizárólag az érintettség alapú érteni akarás vezet el [5].

Bulányi György, naivsága és rossz (egyházi) beállítottsága, ellenére nem a szekularizáció felé mozdul el, így nem is gyárt ateistákat... Herbst egyértelműen a világba való beilleszkedést ajánlja, megadó belesimulást a sátáni teremtés rendjébe. Ez végső soron nem más, mint materializmus, amire a hívek, affinitásuk miatt [6], vevők is... Az életben–világban–sorsban csalódott *keresők*et viszont ez az ideológia istentagadókká teszi ! Ha a hústest feltámadása abnormális dolog, akkor a betegség és a halál természetessé válik. Az Emberfi, csodás gyógyításaival, ennek az ellenkezőjét bizonyította [7].

Pál, Jézus égisze alatt, a saját tanítását terjesztette. K. Herbst és interpretátorai a feltámadás *tagadásával* helyezik reflektorfénybe magukat. Hiúságukban attól se riadnak vissza, hogy felülírják a kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionokat. Ezek az önjelölt exegéták a Másolót utánozzák, aki – indirekt módon – a saját dicsőségét–módszerét kínálja fel nekik. Tékozló fiúként ő is egy önfejű cselekedettel került a középpontba ! [8]

[1] *A valódi Jézus* kritikáját lásd *Új írások – régi témákban,* 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[2] Ekkor került elő a Tamás–evangélium. Megfejtésre előkészítve: mek.oszk.hu/14600/14682
[3] Jn 8,31–59 Az emberben egy sátáni program munkál, tehát mindenkinek az Ördög az atyja, egész addig, amíg nem helyezkedik szembe a világgal (1Ján 3,8b; Tm 72., Jn 7,7).
[4] Jn 8,31–3
[5] Tm 70., Lk 6,21
[6] Tm 27., Isz 157/117 Minden ember a világ fia, csak egyesek vallásosak, mások nem.
[7] A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[8] Lásd *Az ember igazi tragédiája,* 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

Földünkön az első igazi korszakváltás Jézushoz kötődik. Ő volt az, aki megvilágosodott személyként bevilágította a Sötétség Birodalmát [1]. *E kor istene* [2], *az éter fejedelme* nem nézte jó szemmel a tevékenységét. Nem akarta, hogy az egykori názáreti ács tudása közkinccsé váljon [3]. Pál manipulálásával átállította a váltókat, azaz felülvizezte a tanítást és olyan célközönség elé tárta, akik nem igazán tudtak mit kezdeni azzal [4]. A kollektivizálás miatt a reménybeli Fiú–aspiránsok „egyháziasított keresőkké" züllöttek. Ez az éra csaknem kétezer évig tartott.

Magától értetődik, hogy a keskeny útra való visszatérés az önjelölt apostol trónfosztásával kezdődik. Ehhez az Írás–beli anyag már rendelkezésre áll [5]. Az új korszakot a Szellemi Hagyaték előkerülése alapozta meg, mely az értelmezők számára lehetővé teszi a kánoni evangéliumokban való eligazodást [6]. A Sátán természetesen a régi, jól bevált módon igyekszik gátolni a folyamatot, amihez „a magyar Pál" személyében meg is találta a megfelelő embert [7].

Bulányi György *Egyházrendje* azt mutatja meg, hogy milyennek kellett volna lennie eme szervezetnek, már a 4. század óta. Persze, azért nem lett olyan, mert nem lehetett. Ezért felesleges arra várni, hogy a metamorfózist majd „felülről", a Vatikán vezényli le... A hierarchia nem fogja maga alatt fűrészelni a fát, a híveknek pedig teljesen mindegy, hogy miben (nem) hisznek... Valószínűleg idő sem lenne az átalakulásra, mert az iszlám térhódítása hamarabb elsöpri azt a keresztény kultúrát, amit jobbára olyanok védelmeznek, akik leginkább a gyászmiséjükön válnak az anyaszentegyház hű tagjaivá.

Az Ördög manapság a nem–olvasásra való inspirálással gyilkolja a keresőket. Hiába tiszta a tanítás, ha nem veszik kézbe... A „homo sapiens" hallgat a rossz sugalmazásra: Jézus óta ismét geocentrikus és emberközéppontú módon gondolkodik. Ökológiával foglalkozik, hogy a külső sötétséget (a lehetőségeken belül) vidám, élhető pokollá varázsolja. Ezzel persze annak a Rendszernek a fenntartásából veszi ki a részét, ami egyáltalán nem az ő érdekeit szolgálja. Evilág Urát nem lehet megmalmozni, mert *az éter fejedelme* hozzánk képest isten, így bármikor átírhatja a játékszabályokat... Elég megváltoztatni a Föld tengelyferdeségét, máris kész az orbitális pánik. Szóval, könnyebb más (világnézeti) felismerésre térni, mint a régi szerint keresni a megoldást ! [8]. Amíg nem változik meg a szemlélet, addig egy *i* betű sem vész el az *ősképeken* alapuló Törvényből ! [9]

A túlnépesedés más téma, arról külön levelet kéne írnom... Egy bekezdés azonban elfér... Szóval, az ökológiával való foglalkozás olyan, mintha a villamosszékedet virágoznád fel, hogy a fiad, amikor majd teutánad belekerül, jól érezze magát. Hát jobb neki, ha nem ül bele ! A tökéletes ember olyan utódokat hoz létre, akik nem a népességet növelik, hanem annak intelligenciáját [10].

---

[1] Tm 23., Jn 1,4–5; 1,9
[2] 2Kor 4,4; Efézus 2,2
[3] Összefoglalva lásd *Merre menjünk?* 11. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)
[4] Tm 94., Mt 7,6 (Tm 62.)
[5] *Pintér István: Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)
[6] A logionok kommentárját lásd *A szűk kapu,* 175 – 317. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[7] Lásd a *Szentlecke* „Válaszaim" fejezetének 19. pontját (48 – 50. old.)
[8] Tm 85., Lk 16,16
[9] Mt 5,17–20 Az igehely elemzése: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old.
[10] Fülöp–evang. 106.: „Ádámnak sok gyermeke van, de azok halandóak. A tökéletes embernek több van, hisz az övéi nem halnak meg, mert mindig újra nemzik őket. Az Atya Fiakat nemz (Mt 3,17), de akiket így hoztak létre, azok nem képesek gyermekeket nemzeni (Mt 19,12). A Fiak testvéreket hoznak létre, nem gyermekeket."

A házassági elválásról

(még egyszer és utoljára)

A kérdést már megtárgyaltam *„A szerelem örömhíre”* című könyvemben [1], ám akkor a lényegig nem juthattam el. Ebben fiatalkori naivságom és emberközéppontú alapállásom akadályozott meg, amit a kereszténység iránti lelkesedésem is áthatott. Az egész műnek ez a szemlélet a hibája, ami javíthatatlan selejtté teszi.

A Mt 5,32 ill. 19,9 értelmezésében A. Ott és K. Staab hermeneutikai szabályokhoz igazodó levezetését fogadom el. A két igehelyen is előkerülő jézusi mondás ugyanis a Mk 10,11–2 és a Lk 16,18 verseihez hasonlóan abszolút érvényű. Ezek a logionok se hagynak kiskaput, épp ellenkezőleg ! A helyesen fordított „paráznaság esetét sem kivéve” közbevetés azt jelenti, hogy az elbocsátás tilalma a nemi jellegű együttélésekre is vonatkozik. Vagyis a korabeli miliőben *paráznaság*nak minősített élettársi közösség [2] ebben a tekintetben házasságnak számít, minthogy lényegében az is. A nemi töltéssel rendelkező kapcsolat ténykérdés, más szóval a házasságot a koitusz hozza létre, mióta világ a világ [3]. Az egyházi vagy állami adminisztráció csupán tudomásul veszi ezt a helyzetet, és a saját szempontjából legalizálja. A feleket azonban nem a papír köti össze, így az menlevélként se szolgálhat szakítás esetén.

Jézus tehát a jól ismert igehelyen a válóleveles gyakorlat ellen lépett fel, mégpedig nulla toleranciával. A közhiedelem szerint ekkor szentesítette a házasságot, ám erről szó sincs. Az életveszélyes szituációból – Mózes törvényével helyezkedett szembe ! – egy közmondás segítségével bújt ki [4]. Az őt elveszejteni akarók kénytelen–kelletlen szedhették a sátorfájukat, mert egy közmondás igazságáról nem lehet vitázni. A válás szeretetlenségével tudniillik mindenki tisztában volt, az utolsó nagy próféta (tehát az időben legközelebb álló) óta le is van írva: „Gyűlölöm a válást, mondja az Úr, Izráel Istene...” [5].

A kérdés valójában az, hogy Jézus elfogadja–e a busás jövedelmet hozó rendszert, vagy szembe helyezkedik az abból hasznot húzó jelenlegi mértékadókkal. Az ártatlannak tűnő tudakozódás tehát nem erkölcsi jellegű, hanem a templomi üzletmenettel kapcsolatos, és így véresen komoly ! [6].

A mai olvasó akkor megy el a rossz irányba, mikor mostani viszonyokra próbálja alkalmazni a logiont, és a szóban forgó *paráznaságot* a feleség félrelépéseként fogja fel. Ez azonban egy másik kávéház, hiszen a nő ilyenkor már házasságot tör, amit a júdaizmus (és az iszlám is) megkövezéssel büntet. Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy ez a fajta kivégzés nagyon ritka, mert a tetten érést a zsidóknál minimum kettő, a muszlimoknál négy férfinak kell tanúsítania [7].

[1] 71 – 83. old.
[2] vö. Jn 4,16–9
[3] Ter 2,24b „Ezért hagyja el apját és anyját...” A házasság érvényessége ma is az elháláshoz kötött !
[4] Amit az Úr egy igába fogott, ember szét ne válassza.
[5] Malakiás 2,10–6
[6] vö. Mt 21,12–3
[7] Lásd Zsuzsánna és a vének tanmeséjét (Dániel 13,1–64).

Ha a köznapi értelemben vett paráznaság valóban kivételt képezne, akkor némelyik házasulandó fura helyzetbe kerülhetne, az elbocsátott asszony elvételének jézusi tilalma miatt. A hűséges feleséget kereső férfinak tudniillik nem kéne lemondania arról a nőről, akitől jogszerűen váltak meg. A kinézett hölgy azt mondhatná: nyugodtan elvehetsz, mert engem paráznaságért bocsátottak el. Vagyis, a logion „próbája" (az igehely második felének logikai visszaszorzása) is a problémásnak tűnő mondás általános érvényűségét bizonyítja [1], hiszen a kivételnek ott is meg kéne jelennie.

A Tizenkettő reakcióját se mai szemmel kell nézni. Nem arról van szó, hogy ebben az esetben inkább legényemberként viháncolják át az életüket. Sajnos, arról sem, amit Mesterük ajánlott nekik, saját nőtlenségére utalva. Nevezetesen: a mennyek királyságáért gyűrjék le magukban nemi vágyaikat, amik amúgy is elhalnak, ha már „Istennél" lesznek [2], azaz életre nemzett Pneumájukon keresztül megteremtik a mindent magába foglaló, közvetlen istenkapcsolatot.

Evangéliumi szövegek magyarázásánál mindig figyelni kell arra, hogy Jézus *kinek* és *miről* beszél. Ehelyütt sem egy ideális (teokratikus) társadalmi rendszer működéséhez kíván recepteket adni. Isten földi „országa" kollektív módon építhetetlen [3], a „királyság" gondolkodáson alapuló, egyszemélyes eklézsiája hegyre épült városként magasodik ki az emberek tömegéből [4].

A pálinizmus talaján létrejött egyház fiait roppant módon érdekli a házasság, mert szexuális igényeiket csupán annak keretein belül elégíthetik ki. Számukra ez a monogám kapcsolatban élés jelenti „a" kereszténységet, érzékiségüket pedig sokgyerekes mivoltukkal igazolják. Ők a családot vélik Isten Országa legkisebb sejtjének, és meg is akarnak maradni ezen a szinten. Az üdvözülést haláluk utánra *várják*, így immanens megvilágosodásban (ama első feltámadásban) nem lehet részük [5]. Jézus logionjainak negligálása miatt az Atya konkrét akaratát sem ismerik, ezért nem is teszik meg.

Erotikával átszőtt sodródásuk olyan *materialista életigenlés*, amely megfosztja őket az Élet lehetőségétől. Evilágba való integrálódásuk atyjuk akarata, melyet beléjük plántált programja által valósít meg [6]. A Kozmosz a Vádlónak és angyalainak készült [7], a kaotikusnak tűnő Rendszernek pedig a nemi ösztön a tengelye. Lényegében ekörül forog minden, a szabadulni vágyó egyénnek tehát ezt kell legyőznie. Ez a légypapírként lengetett mézes madzag édes, de aki kézzel–lábbal rákap, már nem tud tovább szállni... Szó szerint élve emésztődik fel [8], létfeltételeinek megteremtése, ill. eltékozlása során. Az itt berendezkedni akaró (és tudó) emberek képtelenek felismerni az Igazságot, helyesebben: építkezésük, gyermekvállalásuk és közéleti tevékenységük jelzi azt, hogy személyükben a <u>világ fiait</u> testesítik meg, akkor is, ha ennek nincsenek tudatában [9].

Kollektív jellegű üdvtörténeti kontinuitás nem létezik... Ez a téveszme a Hazugság atyjától származik. Az általa sugalmazott vallási szervezetek azért terjesztik, mert érdekükben áll. Egy embergyilkos gépezet minden eleme gonosz, tehát a házasság se lehet fenékig tejfel. Nem is az, elegendő a szeretkezés s az utódnemzés ördögi árukapcsolását megemlíteni. Az is elgondolkodtató, hogy miért lehet a homo sapiens hústestét szépnek vagy csúnyának minősíteni. Hát azért, mert a Rendszer így forog „jól", vagyis az alkotó vétkes szándékai szerint. Ha pszichoszexuális értelemben senki sem lenne kielégületlen, frusztrált és magányos, akkor nem kerülne sor nemi erőszakra, zsarolásra, s nem virágozna a prostitúció, magával vonva a járulékos bűncselekményeket.

[1] Mt 5,32b; Lk 16,18
[2] Mt 19,12; 19,23–6
[3] Tm 66., 114.
[4] Tm 23., 31., Mt 5,14
[5] Tm 110., 114., Mt 13,44; Lk 1,20–1; Jn 4,25; Filippiekhez 3,10–2
[6] Jn 8,31–47
[7] Mt 25,41
[8] Mt 10,28; 24,28; Tm 59., 60.
[9] Tm 2., 79., Isz 32/124 62/145 104/218; Mt 23,2; Lk 7,24–5

A nemiséggel összefüggő dolgok ahhoz a hústesthez tartoznak, amihez a Jóistennek semmi köze sincsen [1]. Érdekes módon egy teológusnak sem szúr szemet, hogy Jézus a szexualitással kapcsolatos témákban sohase hivatkozik az Atyára. Miért nem mondja azt, amit Bulányi György: a házasság a szentháromság lenyomata. Persze, ha az utóbbi csupán tanítványi félreértés, akkor ősmintának se jó. Az Abszolútum teljes hatalommal (minden tudással) felvértezett küldötte szerint odafent nem nősülnek és férjhez se mennek [2], a feltámadott emberek az angyalokhoz lesznek hasonlatosak, vagyis Isten első kézből való teremtményeihez. A Sátánná lett Másoló birodalma a minden téren megnyilvánuló *egyenlőtlenségről* híres, mely a sebesség mellett az „örökmozgás" másik biztosítéka. A Kozmosz a szakadatlan változás miatt képes látszatszerű fejlődést mutatni [3].

Ezen a „gyehennán" a férfi az ördögi teremtés koronája, a nő biológiai alárendeltségtől szenved [4]. Léte lényegében egy nemi élet, melyből nehezebben tud kikászálódni, mint szerencsésebb sorstársa [5]. Teherbe esése nem erősíti párkapcsolatát, sőt legtöbb esetben olyannyira meggyengíti azt, hogy a hímnemű fél ki is lép belőle. Jogilag és anyagilag természetesen vállalja a felelősséget, de erotikus vonzódása elillan. A nőnél bekövetkező pszichoszomatikus változások tudniillik nagyok és hosszan tartóak, legtöbbjük pedig visszafordíthatatlan. A férfi azzal szembesül, hogy keresztülhúzták terveit, köztük a szexuálisakat is. Az „örömteli" bejelentés tehát valósággal letaglózza… Ne üljünk fel a romantikus filmek nyakba ugrós jeleneteinek: azok a társadalom által elvárt magatartást tükrözik.

A nő tulajdonképpen fel se fogja, hogy mire vállalkozik… A terhességgel számára szó szerint *minden* megváltozik. Az állatvilágban is megfigyelhető, hogy a nőstény hárítani igyekszik a hím közeledését, s ez ugyanaz a reakció, mint ami az emberi fajnál is tetten érhető. A lányok eleinte zsigerből húzodoznak a koitusztól, mert tudat alatt érzik, hogy olyan élettani következmények lógnak damoklész kardjaként a fejük felett, melyek mellett az erkölcsi hátrányok súlya szinte eltörpül.

A Jézus által gyakran emlegetett *kivetettség* túlnyomó részt szexuális jellegű, mivel földi sorsunkat alapvetően a hústestünk minősége determinálja. A „lúzerek" azért minősülnek *boldognak* [6], mert nekik könnyű meggyűlölni saját (a Vádló és angyalai által megnyomorított) lelküket [7]. Ebben a harcban csak a tudás által aládúcolt kemény következetesség lehet célra vezető [8].

---

[1] vö. Tm 27., 28., 88., 113., Jn 6,63; Fp 101., 104.
[2] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–6
[3] Barcza Barna szerint a Dolgok megértéséhez először is le kell lassulni. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)
[4] Ter 3,16
[5] vö. Tm 20., 115.
[6] Boldog = jó annak, igazából jó neki, tkp. „jó" helyzetben van.
[7] Lk 14,25–7
[8] Mk 9,43–50

Közeleg a kenyértörés

Bevezetés

A napvilágra került pártállami dokumentumok alapján előre lehet vetíteni a majdani sorkatonai szolgálatot megtagadók hányattatásait. Ez az extrapoláció azonban nem sok jóval kecsegtet. Sorsuk össze fog fonódni az európai kereszténység jövőjével, ami globalizációs hatásoknak van kitéve. Az amúgy is elhatalmasodó szekularizáció a túlnépesedéssel csak növekszik, hiszen a megtérítendők száma egyre gyarapodik. A létszám felfutása ökológiai erőfeszítéseket követel, mégpedig sziszifuszi jelleggel. Az ehhez szükséges idő és energia pedig a materializmus oltárán emésztődik fel.

<u>Hol</u> van a szelídek öröksége?

Régente azt sutyorogták: *kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísértete.* Értsd: kísérteni csak az tud, aki már feldobta a bakancsot. A rendszerváltás eufóriájában azt hitték a tömegek, hogy a szabadság mellé egyenlőség és testvériség is jár. A vallási felekezetek feljöhettek ugyan a katakombákból, de mi tudjuk a legjobban, hogy az egyházaknál nem történtek lényegi változások.

Igazi, struktúrát és hierarchiát felszámoló „rombolás" amúgy is csak azon egyének fejében végezhető [1], akik tanulnak a Mestertől. Az Emberfiben hívő keresztények nem hihetik azt, hogy a dolgok szellemi erőfeszítések nélkül oldódnak meg. A geocentrikus és emberközéppontú világrend szilárd anyagi alapokon áll, így az nem számolódik fel magától [2]. A *kereső* előtt két út áll: vagy a kollektív hitté emelt téveszmékhez igazodik, vagy békét teremt magának és másoknak [3]. Aki „az emberben" hisz, a homo sapiens által létrehozott intézményekben, no meg a saját (igazából kollektív) vallásában, az pórul jár. Közvetlenül az Atyához kell csatlakozni, az Elsőszülött segítségével.

Ez azt jelenti, hogy a kereszténységnek (Krisztust követésnek) titulált pálinizmust a sorsára kell hagyni ! Az ugyanis nem a lehetőségszerű, valódi istenkapcsolat felé halad. A közvetítői szerepkörben tetszelgő hivatásos mértékadók úgy teszik atyjuk akaratát, hogy annak sem a kilétével, sem a terveivel nincsenek tisztában [4].

E kor istene, az éter fejedelme [5] kozmikus léptékű szekularizációban gondolkodik. Azt akarja, hogy egész világa Isten–telen legyen. A Földön bekövetkezett demográfiai robbanás is ennek a célnak a szolgálatában áll. A globalizáció csak az Univerzum elé kitűzött „materialista evolúció" egyik alállomása. Ezt az orbitális homogenizálódást tulajdonképpen minden földi vallás üdvözli, s híveinek biológiai gyarapításával igyekszik is elősegíteni. A lényeg az, hogy az ő hitük bizonyuljon igaznak.

[1] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62; 1Ján 3,8b
[2] Tm 85., Zsk 47a, Fülöp–evang. 115.
[3] Tm 1., 59., Mt 5,9 Ezt a tevékenységet csak Fiúként lehet végezni.
[4] Jn 8,31–47
[5] 2Kor 4,4; Efézus 2,2

A kereszténység a mustármagról szóló példabeszéd helytelen értelmezése miatt van bajban [1]. A közhiedelem szerint azon az igehelyen *előre be van ígérve* az „igaz hit” globális térnyerése, de ott egyáltalán nem erről van szó. Intő példa lehetne a júdaizmus hasonlóan hiábavaló várakozása [2], a hiszékeny ember azonban szívesen veszi tudomásul, hogy már nyert. A végső győzelem tudatában a hívek csak hellyel–közzel sanyargatják magukat, így a kereszténység egyfajta diabetikus materializmussá vált. Miért böjtöljünk az anyagiakkal, ha miénk lesz (az amúgy is nekünk teremtett) világ minden öröme?

Az egyház azért fog elbukni, mert eleve védhetetlen pozícióba lett állítva. A haracsolásra és kizsákmányolásra beprogramozott homo sapiens [3] egyre inkább felismeri az önmegtartóztatás értelmetlenségét. A muszlimok nem jobbak s nem rosszabbak nálunk, csak erősebbek... Az nem számít, hogy a hitük primitívebb, mert a nagy harcot nem a teológusok fogják vívni [4].

Persze, ha Isten velünk, akkor ki ellenünk... Ebbe a mentalitásba már sok birodalom belebukott. A keresztény Európa is semmivé lesz, mert a Rendszer igazi gazdája, akit Sátánnak nevezünk, unja már a fehér embert és az Óvilágot. Mi már nem érjük meg, de a mostani iszlám terroristák lesznek az új ég és új föld szentjei.

A papíron keresztény Európa vezetői – a pártállami paktumhoz hasonlóan – szövetségre fognak lépni a történelmi egyházakkal. Közös jelszót nem kell keresni, hiszen kultúránk megvédése szent kötelesség. Ezt ma már hivatalból ateista, baloldali szónokok is hangoztatják... Valójában „a helyet és a nemzetet” akarják megőrizni [5], mint a kizsákmányolás forrását.

Bizonyára lesznek olyanok, akik vészhelyzetben tagadják meg a nyilvánvalóan emberöléssel járó sorkatonai szolgálatot. Velük az történik majd, ami a II. világháborús Horthy-hadsereg munkaszolgálatos nazarénusaival, szombatistáival és zsidóival. Harctéri körülmények között kell majd sáncot ásniuk, aknát szedniük, lőszert pakolniuk, sebesülteket kimenekíteniük a golyózáporból, az önvédelem esélye nélkül. Emellett ugyanúgy megszenvedik a mostoha időjárást, mint a csatázó katonák, természetesen a legrosszabb ellátás mellett [6].

Szerintem ez nem éri meg. Gyurka bácsi azt mondta: ő akár betárazni is hajlandó lenne valakinek, ha nem neki kell lőnie. Viselje az a felelősséget. A határ azonban nem a ravasz meghúzásánál van. Ez kitűnik az egykori keleti blokk országainak büntetőjogából. Esküt tenni viszonylag enyhe elbírálás esetén is kötelező volt. A Lélek eladása tudniillik akkor történik [7].

Az erő–nem–alkalmazás a Fiúság/Leányság egyenes következménye, a katonai szolgálat megtagadása annak csak egy szelete [8]. A hétköznapi kíméletlenség bele van programozva a Rendszerbe. A szexualitást például a nem kívánt teherbe esés Élet–veszélyessé teszi. Ez ördögi árukapcsolás, ami jobbára a nőket sújtja. Ők finanszírozzák az önjelölt mértékadók szent kísérleteit is. A szocializmusszerűen felépítendő Isten Országa szintén az ő bőrükre megy. „Jutalmul” *társas magány* az osztályrészük, mert a sokgyerekesség miatt sohasem lehetnek magukban. Szegény Márta rosszabbul járt, mint a céda Mária [9]. Utóbbinak ugyanis volt ideje tanulni a Mestertől. A szürkeállományunkban elterülő „föld” termőre fordításához idő és zavartalanság szükséges [10].

[1] Tm 19., Mk 4,30–2 A téma bővebben: *Utolsókból elsők,* 30 – 33. old. (mek.oszk.hu/11900/11986)
[2] 1Móz 17,1–8 Itt sem glóbuszunkról van szó, csak a mózesi ígéret földjéről.
[3] 1Móz 1,28
[4] Bővebben: *Világvallások fúziója.* In: *Az elvetett kő,* 10 – 13. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)
[5] Jn 11,48; Lk 22,25
[6] Nemeskürty István: *Requiem egy hadseregért*, 188 – 190. old.
[7] Lásd *Bulányi, a tisztelendő,* 47 – 48. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)
[8] Bővebben: *Az elvetett kő,* 34 – 40. old.
[9] Lk 10,38–42 Nincs „jobbik” rész, csak jó és rossz ! (Csia Lajos fordítása)
[10] Tm 26., 110., Mt 13,44; Mk 1,12

Az élet szép?

Az ember egész életében létfeltételeinek biztosításával foglalkozik. Ez a kényszerű helyzet nem véletlenül állt elő. E kor istene azt akarja, hogy nyúlfarknyi ideje és kevés energiája haszontalanságokra menjen el [1]. Ezzel persze a teremtő kilétére is fény derül [2].

A homo sapiens sorsa eleve meg van pecsételve [3]. Aki siralomházba kerül [4], azt bizony ki fogják végezni. Az életnek nevezett kutyakomédia időre megy [5], a tét pedig az örök élet megszerzése. Evilág Ura programvezérelten öldököl [6], és azt szeretné, ha mindenki Pneuma nélkül exitálna. Erre figyelmeztet minket Jézus, a soron kívül eltávozottak apropóján [7], A biológiai vég sokkal több egy becsukódó és egy kinyíló ajtónál. „A halál jót hoz a hívőnek; azután már nincs semmi rossz... Az istentelennek viszont rosszat hoz, azután már nincs neki semmi jó" [8].

Hazudni csak összehasonlítási alap hiányában lehet... A közvetlen istenkapcsolattal rendelkezők meglátják az Atyát [9], ezért ők megkörnyékezhetetlenek. Az Ördög mindenki mással fél kézzel elbánik, mert a hústestbe zárt, és így kiszolgáltatottá vált léleknek affinitása van sátáni örömhírére. Adás helyett vevésre épülő világában minden eladó. Pénzt is lehet szerezni, de csak a másik rovására. Ő semmit nem ad ingyen, de lehetővé teszi a javakhoz való bűnös hozzáférést. A világ fiai meg is találják a számításukat, mert fogják azokat a jeleket, melyeket *az éter fejedelme* [10] sugároz a zavarosban való halászáshoz.

A Sötétség Birodalmában állandó hadiállapot van, melyet az egyenlőtlenség biztosít. Ezek a rendellenességek már a méhen belül is jelentkeznek, sokaknak esélyük sincs az ún. teljes életre. A statisztikák jobbára pótcselekvéseket rögzítenek, tényként való beállításuk tehát nagyon félrevezető. A bizonytalanságban vergődő, különböző félelmektől meggyötört emberek frusztráltak, cselekedeteiket a kéjvágy és a bosszú motiválja.

Az igazságtalanságok erőszakot, sőt brutalitást szülnek. Sokan olyan pokoli bugyrokba kerülnek, amikből nincs kiút. Az éjszakai élet s az alvilág élesen elválik azoktól a festett egektől, melyek csupán a hívek korlátolt agyában léteznek. A társadalmi mozgások számukra láthatatlan erővonalak mentén zajlanak. Az időnként bekövetkező változások csak azért mennek végbe, hogy a hazug légkör változatlanul megmaradhasson. Jézus nem véletlenül jelentette ki: szegények *mindig* lesznek veletek [11].

A gondviselésről szóló mondatai kizárólag a Fiú–aspiránsokhoz szólnak: „Mennyire elámulok, amikor látom, hogy a világot követitek (abban, hogy a mindennapi dolgokért aggódtok), miközben Istentől fáradság nélkül megkapnátok az élethez szükséges evilági dolgokat. Ezzel szemben nem törekedtek az öröklét megszerzésére, pedig az ahhoz szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogy sem kaphatjátok meg" [12].

Isten *személyesen* ismeri azokat a tőle–belőle származó Lelkeket, akiket a Másoló romlásnak alávetett, nemi jellegű, anyagcsere–folyamatokkal megvert hústestbe zárt [13]. Ez a degradáció szinte lehetetlenné teszi az egyébként magától értetődő szuverenitást. A kibontakozásukban gátolt egyéniségek „változatos" megjelenését számítógépes program szerűen működő, ördögi génmanipulációi biztosítják, melyek a születendő gyermek érdekeit sem veszik figyelembe ! A bizonytalansági tényezők miatt sok aránytalan, csúnya,

[1] Isz 132/113
[2] Tm 4.
[3] Jn 8,44c A „zárolt földi pálya" nevetségessé teszi „a teremtés koronája" címet.
[4] Isz 57/129
[5] Mt 25,1–13
[6] Jn 8,34–47
[7] Lk 13,1–5 (Hasonlóképpen = a megmentő „közeg" hiányában.)
[8] Isz 103/194, 3–4. vers
[9] Tm 14., 26b; Mt 5,8; Jn 5,37b; Isz 32/124, 6. vers
[10] Efézus 2,1–2; 2Kor 4,4; Isz 157/117
[11] Mt 26,11a; Mk 14,7a; Jn 12,8a (A „szegény" pszichoszomatikus nyomorultságokra is utal.)
[12] Isz 132/113; Tm 35., 57., 78., 91.
[13] Mt 10,29–31; Lk 10,20; Zsk 49. (Fülöp–evang. 110.); Tm 28.

fogyatékos és beteg ember lát napvilágot. Ezek tényleges mozgásterét külsejük határolja be, érvényesülési lehetőségeikkel együtt. A pszichoszomatikus boldogságot már egy kozmetikai hiba is lehetetlenné teheti [1]. Szóval, milyen a világ? Ez attól is függ, hogy szemüveggel nézik–e azt, s az okuláré milyen nózin van...

Univerzumunkban a teret a három dimenzióba kényszerített szellemi szövet anyagi megjelenése hozza létre, s a múló idő befolyásolja. A hétköznapi történéseket szintén az anyag formája, állaga, potenciálja és kora generálja. Nem mindegy, hogy egy szép vagy egy rút ember halad–e az utcán, mert a többiek reakciói miatt körülöttük más–más világ alakul ki, s ezért ők maguk is másként érzékelik a környezetüket. A vallási szervezetek korifeusai persze azt hazudják, hogy nem a külsőségek számítanak, pedig itt mindig és mindenben a látszat a fontos. Evilág a látszatra épül, különben nem lehetne Kozmosznak (ékes harmóniának) hazudni. Aki rájön az igazságra, az könnyedén felül tud rajta emelkedni [2].

Ezt az undorító, ostoba, igazságtalan, gonosz és ezért megvetendő közeget az együgyű hívek képesek „vidám pokollá" varázsolni... Szenvedéseikben rejtett értelmet vélnek felfedezni, mert babonás módon úgy sejtik, hogy a rossz dolgok mögött is a Jóisten áll. Beletörődő, kompromisszumkész magatartásuk szöges ellentétben áll Jézus demonstratív cselekedeteivel [3]. Altruista viselkedésük kapóra jön a Sátánnak, akinek még honoráriumot se kell fizetnie azért, hogy szennyesét a szőnyeg alá söpörjék.

A karitatív szervezetek azon dolgoznak, hogy a testi károsultak és a szellemi fogyatékosok is részesülhessenek az ún. „teljes élet" áldásaiból. Persze, azon a szinten, ami nekik jutott. A lelki segélyt nyújtó szolgálatok frusztrált egyéneket próbálnak meggyőzni arról, hogy életüknek értelme van. Ez nem igaz, mert a boldogság–igény kielégítése előtt lerombolhatatlan akadályok tornyosulnak. Pinokkiónak nem a hozzáállásán kéne változtatni, hanem az orrán...

Az egyes ember világa a többiekkel fenntartott élő kapcsolat. A díszletként szolgáló természeti háttér és az építőanyagokból összetevődő környezet holttá válik, ha eltűnnek az ismerősök. Hiába marad meg a régi utca, ha egykori, jellegzetes lakói már hiányoznak belőle. Saját maga elfogadásához is elengedhetetlen, hogy közösségének megbecsült tagja legyen. Aki nélkülözi mások szeretetét, az magányában úgy érzi, hogy kívül rekedt a társadalmon.

Ki épít házat a tenger hullámaira?

Isten és az istenkapcsolat helyére a teremtő szándékai szerint *evilág* került, ezért gyűlöli azt Jézus [4]. „A világ" az egyén számára a többi embert jelenti, akik az általuk létrehozott dolgok között élnek, a természet lágynak nem mondható ölén. A homo sapiensnek ezzel a három dologgal kell lefoglalnia magát, nehogy ráébredjen igazi valójára [5].

A bolond gazdagról szóló példabeszéd arra figyelmeztet [6], hogy mennyire végzetes lehet az ilyesfajta *lelkületbeli* elköteleződés. Tudniillik, mindenkit oda húz a szíve, ahol a kincse van. Ennek következtében maga az ember is oda kerül, mondhatni: *már ott is van,* ahová a vágyai vonzzák. Ez persze pozitív értelemben is igaz: lélekben már most át lehet menni az Életre [7].

[1] Ezt a gyötrelmes helyzetet csak Pneumánk létrehozása szüntetheti meg (Tm 113.). A testi állapot megmarad, de a lelki mardosás elmúlik.

[2] Tm 1., 4., Isz 62/145

[3] Mt 9,20; Mk 9,14–22; Lk 13,10–7; Jn 5,5–9; 9,1–5 „Nem ő vétkezett, nem is a szülei." Ide mondatzáró pont kell ! Aztán új mondat következik: „Azért történt ez (mármint a gyógyítás !), hogy Isten munkái láthatókká legyenek rajta."

[4] Isz 29/90 62/145 133/34,4–16 134/35 139/41 158/123 stb.

[5] vö. Isz 32/124; 57/129; Lk 4,18–9; Tm 2.

[6] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50

[7] Jn 5,24 (Isz 51/192)

A nagybetűs Halál *éjszaka*, vagyis szellemi sötétségben jön el. A világ melletti elköteleződés ugyanis egyenlő az országbeli halállal ! A bajt tehát maga az életforma okozza: az evilági berendezkedés, illetve a felkínált élettérben való gazdasági–politikai–jogi „rendcsinálás". E kor istenének mindegy, hogy közéleti cselekvésünk pozitív vagy negatív, ha a megvilágosodásra fordítható értékes idő elfecsérlődik, nyert ügye van... A szatócsok és kalmárok csak szimbolizálják azt az embertípust, akinek soha sincs ideje, mert olyan életmóddal jegyezte el magát, amely lehetetlenné teszi megmenekülését [1].

A világ „felfedezése" nem más, mint az alkotó báva csodálata. Ha leborulunk a természet szépségei előtt, akkor egy demiurgoszt istenítünk [2]. E tékozló fiú könnyen megvezeti az embert, aki csak mostanában kezdi nagyítón át, s lassítva nézni a környezetét. Összehasonlítási alap hiányában ékes harmóniának – Kozmosznak – lehet nevezni ezt a kaotikus gépezetet, de olyan szép semmiképp sem lehet, mint a mennyei Világ. Logikai alapon tehát nem szép.

Az ökológia tudománya szerint nem is jó, mert válságból válságba esik, katasztrófa szélén áll. Az egyensúly megteremtése nem az ember feladata, nem is lehet az. Aki életet ad, annak a létfeltételeket is biztosítania kell, hiszen a kettő tulajdonképpen ugyanaz... Bolygónk terheit a materialista beállítottságúak veszik vállaikra, kollektív s személytelen megoldásokat keresve. Ilyen jellegű kiutak azonban nincsenek, ugyanis az éter fejedelme az univerzális rendetlenségben érdekelt.

Az egyén Jézus szerint nem bazírozhat e folyton változó rendszerre: „Vajon ki lesz az, aki a tenger hullámaira épít házat? Így legyetek ti is a világgal ! Tehát ti se vegyétek úgy, mint szilárd helyet" [3]. Nem is lehet az, mert a Valóság perturbált részéről van szó, ahol minden erőszakos, „meggörbített" formában funkcionál [4].

Az ember szexuális nyomor közepette tengődik, joga csak akkor van, ha kiharcolja, életét pedig egy arasszal se képes meghosszabbítani. Énjének felfogott hústestét alig–alig tudja korrigálni, haja és foga kihullik, szeme elveszíti színét. Külseje, ha már eljátszotta csalárd szerepét, megfakul. Egy nem kívánt gyerek tönkre teheti a karrierjét, csak azért, hogy a társadalom problémái újratermelődjenek [5].

A keresztény kultúra védelme kérdéseket vet fel. Például: hány katedrális igazol egy koldust? Akarja–e Jézus lépten–nyomon azt a keresztet látni, amely megfeszítésére emlékezteti őt? Hallani szeretné–e a közvetett istenkapcsolatot hazudó lelkivezetők tanácsait? Hányszor szégyenüljön meg tudatlan és fogadatlan prókátorai által? [6]. Szükség van–e vak vezetőkre, akiknek a lámpása csak másoknak világít? [7]. Kellenek–e olyan fanatikus papok, akik naiv fiatalokat hajszolnak bele hősies esztelenségekbe? Hány millió dollárt fizessen még ki az egyház, gyermekek megrontása miatt ?

A búza előbb–utóbb elválik a konkolytól, a Krisztust követő pedig a pálinizmustól. Kétség sem fér hozzá: közeleg a kenyértörés ideje.

---

[1] Tm 64., Mt 22,1–10; Mk 11,15; Lk 14,15–24
[2] Lk 4,5–7
[3] Isz 138/40 (Tm 41.)
[4] A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[5] vö. Isz 104/218
[6] Isz 33/7
[7] Isz 84/144; Mt 7,21–3

A feltámadás célja

Bevezetés

A címben rejlő kérdést Jézus a Jn 3,1–21 és a Jn 10,1–18 alatt válaszolja meg a legvilágosabban [1]. Nyilvános működésének szerves része a feltámadás, ezt máshol bővebben is kifejtettem [2]. Aki ismeri a Mester terminológiáját [3], s Csia Lajos fordításában olvassa az újszövetséget [4], az könnyen eligazodik. A Szellemi Hagyaték [5] az angyalok kilétét is felfedi. Ők azok a mennyei barátaink, akik személyre szabott módon (!) tudják közvetíteni számunkra az Igazságot [6]. Ez a szent szellem vagy lélek az egyetlen dolog, amit az Atya nyújtani képes *azoknak, akik kérik* tőle [7]. Életre nemzett vagy parlagon hagyott Pneumánk (az irgalom logikája) tesz gazdaggá, illetve szegénnyé bennünket [8]. Az Emberfihez hasonló „királlyá" pedig akkor leszünk, ha ezt a közvetlen istenkapcsolatunkból származó Erőt, az Atya akaratának megfelelően, demonstráljuk is [9].

Jézus a mennyből szállt alá, vagyis az Abszolútum tulajdonságaiból kiindulva, fokról fokra világosodott meg [10]. Ezért aztán Pál sem ragadtathatott fel a harmadik égig. Ő saját tekintélyétől megrészegülve ragadtatta magát odáig, hogy ilyet állítson. Az általa is megemlített *„első feltámadás"* egy viszonylag hosszú és állhatatos szellemi fáradozás túlfizetett eredménye [11].

Az Emberfi második, előre beharangozott, kereszthalál utáni feltámadásában senki sem hitt. Se Mária, se Péter, se János, bár a kedvenc tanítvány, a saját evangéliumában, azt sejteti, hogy ő már akkor értette azt az Írást, amit a többiek még nem. Az egyébként jó felfogású Magdalai hitetlensége abban nyilvánult meg, hogy olyan keneteket vitt, amire egy Élőnek nincs szüksége. Arimateai József se hitt a harmadnapi feltámadásban, különben nem zárta volna le a sírt légmentesen egy nagy sziklatömbbel.

Jézus biológiai haláláról senkit sem kellett meggyőzni, főleg kiszenvedésének szemtanúit nem. A Tizenkettő éppen azért igazolhatja a feltámadást, mert a mesterükkel való találkozásig ők maguk is tamáskodtak. A legfontosabb dolog azonban annak megértése, hogy Isten elsőszülött emberi Fia nem azért támadt fel, hogy ámulatba ejtse a világot... Ő az akkori és jövőbeni tanítványait akarta meggyőzni – szavai igazságáról [12].

[1] Az igehelyek elemzése: *A szűk kapu,* 288 – 308. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[2] *Szentlecke Pálról,* 51 – 54. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)
[3] Jézus–szótár: *Új írások – régi témákban,* 68 – 74. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[4] *Az Új Testamentum,* mek.oszk.hu/08900/08907
[5] *A Tamás–evangélium* (mek.oszk.hu/14600/14682)
[6] Tm 89., Mt 18,10–11; Mk 1,13; Lk 12,8–10; 16,9–13; Jn 1,51; 14,16–7
Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 57 – 67. old. (mek.oszk.hu/10100/10148) **és**
Pszichén innen, és túl... 65 – 84. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[7] Lk 11,9–13; 16,9–12; 18,7–8
[8] Tm 2., 28., 71., 82., 96., 110.
[9] Tm 27., Mt 5,14–6; 7,21; 9,1–8; 10,1–42 Gondviselés csak ekkor lesz ! (Mt 6,25–34)
[10] Tm 26., Jn 3,11–3 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 73 – 92. old.
[11] Filippiekhez 3,10–2 (Csia Lajos fordítása) Pál nem jött rá ennek útjára–módjára, bár szóban forgó verseivel kerülgeti a forró kását. A 12. vers még a témához tartozik !
[12] Mt 8,11; 22,14; Jn 10,16; Tm 22.

Problémafelvetés

Az események követéséhez olvassuk el a Mt 27,51 – 28,15 közötti szentírási szakaszt ! Arimateai József nem lehetett a szó valódi értelmében Jézus tanítványa, már csak gazdagsága okán sem. A gazdag ifjúval való szóváltásból ez kiderül [1]. Aki kiskirály módjára él, és valóságos „palotában" lakik, az – az életvitele miatt – alkalmatlanná válik az Igazság befogadására [2]. A tanácsos tehát legfeljebb a felmentést kérő Nikodémus szintjét érhette el: szép, szép, amit mondasz, de én képtelen vagyok reá, főként azért, *mert nem is értem*, miről beszélsz. József úgy vélekedett Isten országáról, mint a Tizenkettő: azaz passzívan várakozott a világ viszonyainak közeli és gyökeres megváltozására [3].

A feltámadás szempontjából a helytartó obligón kívül van: ő bármelyik rabot elbocsátotta volna, szíve szerint éppen a bizonyítékok nélkül elé hurcolt vándorprédikátort, ugyanis a másik kettőt erőszakos cselekmények miatt fogták el [4]. Egy ilyen egyén sírjának államköltségen való őriztetése indokolatlan… Az ezzel megbízottak esetleges elszámoltatása valószínűtlen [5], hiszen a szentély büdzséjéből fizetett zsidó templomőrség a főpapoknak jelentett. Ezért mondja Pilátus: van őrségetek, ha féltek valamitől, rendeljetek ki silbakokat. Itt olyan vallási rendfenntartókról van szó, akik római előírások miatt nem használhattak fegyvert. Ilyen „közegeket" mozgósítottak Jézus letartóztatásához is. A kardot viselő állami segédcsapatra azért volt szükség, mert a gumibotszerű husángokkal rendelkező „biztonsági őrök" jól tudták, hogy a tanítványok között egykori zelóták is vannak. Tehát két kardnál több is lehetett volna náluk [6].

Herbst tőröknek fordítja a kardokat, mert könyvében szisztematikus módon rokon értelműnek tűnő szavakkal helyettesíti az eredeti kifejezéseket [7]. Ez rendszerint azzal jár, hogy a jézusi műgonddal kiválasztott terminus elsikkad, magával rántva a mondanivaló egy részét is. Az Emberfi szóhasználatában a „tőr" a csapdába esést jelzi, nála a „kard" Élet–veszélyes kaszabolásra utal [8]. A tőr leginkább orvul végrehajtott gyors és csendes gyilkolásra alkalmas, az esetlegesen karddal védekező tanítványok ellen tehát egyáltalán nem lenne hatékony. A Mester is egyértelműen kard vásárlására, ill. használatára bíztat, persze átvitt értelemben [9].

Herbst nem beszél a Jézus sírját őrző silbakokról sem, pedig azok számos problémát vetnek fel… Például Arimateai Józsefet se engedték volna oda, nehogy ő „helyezze biztonságba" azt a holttestet, aminek nem kelhet lába ! Jó lenne tudni, milyen történéseknek volt tanúja az őrség. A szemük láttára lezajlott dolgok után hazudhattak–e az igazságról? S vajon helyükön maradtak–e egy olyan földrengés után, mely a Templomot is alapjaiban rengette meg? Végül a legérdekesebb: a Fiút az Atya támasztotta fel, vagy ő maga vette vissza időlegesen a hústestét ? [10].

Materialista teológiával persze nincs probléma: se kárpitmeghasadás, se feltámadás nem volt, legfeljebb valakik fejében. A „majdnem, de mégsem" szinten okoskodó Herbst ismét közel jár az igazsághoz, de szokás szerint elmegy mellette. Jézus biológiai halálakor ugyanis <u>történtek</u> bizonyos események. Ezekre természetes magyarázatot is lehet találni. Ha egy kisebb földrengés következtében hasadoznak a sziklák, és a sírok elé hengerített kövek elgördülnek, akkor a Templom kárpitja is simán kettészakadhat… A kérdés csak az, hogy ezeknek van–e üdvtörténeti jelentősége.

[1] Az eset elemzését lásd *A szűk kapu,* 92 – 94. old.
[2] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61
[3] vö. Lk 19,11 A <u>várakozás</u> felesleges és terméketlen (Tm 114.), az eljövetel időpontja tőlünk függ !
[4] vö. Lk 23,41; 13,13–22 „Ecce homo" = ez az alázatos, a korbácsolás után sem átkozódó személy lenne veszélyes elem? (Jn 19,1–5)
[5] Mt 28,14
[6] Lk 22,38a
[7] Könyvének kritikája: *Új írások – régi témákban,* 42 – 50. old.
[8] Lásd *Utolsókból elsők,* 81 – 84. old. (mek.oszk.hu/11900/11986)
[9] Lk 22,36; Tm 99.
[10] Jn 10,17–8; Tm 28.

Ezt az „alvó szentek feltámadása” eléggé valószínűsíti [1]. A jézusi terminológiában az *alvás* egyértelműen a biológiai halálra utal [2]. Ha tehát a korábban elhunyt érdemdús személyek meglátogathatták egykori életterüket, akkor ebben az Emberfinek szintén benne lehet az „ujja” [3]. Vagy úgy gondoljuk, hogy csak a felszínen képes csodát tenni, két méterrel a föld alatt már nem…? Aki megkötözi a Sátán kezeit, az felforgathatja a házát, azaz helyre állíthatja ördögi rendszerét.

Evilág egy zavaros vizű tó, melyben humanoidok kapálóznak, már megfulladt sorstársaik hullái között. Az Emberhalász csak azokat tudja megmenteni, akik feléje nyújtják a kezüket. Vannak, akik élvezik a felelőtlen lubickolást, ezek nem kívánkoznak ki a partra… Voltak olyanok is, akik szerettek volna kikapaszkodni, de nem volt fogódzójuk. Jézus őket is kipecázza a Láthatatlan Ország szennyvizéből [4]. Az nem számít, hogy már meghaltak, mert a biológiai élet s a biológiai halál között nincs szignifikáns különbség. Példa: egy alvó és egy éber ember „teljesen más” állapotban van, de ettől lényegileg még nem áll be változás. Minőségi ugrás csak a Pneuma megjelenésekor tapasztalható. Aki megismeri magát [5], az Életre nemződik, vagyis feltámad. Ez az átmenet a külvilág számára érzékelhetetlen, tudniillik az Atya királysága láthatatlanul hódít teret a kereső személyben [6]. A növekedés a Fiú–aspiráns számára is mérhetetlen. Tőle csak azt várják el az Égiek, hogy a mustármaghoz hasonlóan *fejlődőképes* legyen [7].

Mi történt valójában?

„A mennyből alászállt”, vagyis logikus gondolkodással megvilágosodott Jézus kikövetkeztette; mit kíván tőle az Atya. Az is nyilvánvalóvá vált számára, hogy tanúságtétele után felmehet Hozzá [8]. Ez a „felmenetel” azonban csak a Küldetés maradéktalan teljesítése után realizálódhat. Ezért mondta a magdalai Máriának: ne tartóztass [9], mert még nem értem a munka végére: most a galileai „mesterkurzus” következik, aminek nyomatékát harmadnapi feltámadásom adja.

Mennybemenetele egyfajta dimenzióváltás volt, amit a tanítványai akkor se érzékelhettek volna, ha kinézik a szemüket. Egy más világhoz másvilági érzékszervek szükségesek… Aki nem követi Jézust (életútszerűen), annak bizony ki kell várnia az általános feltámadást. Az okosak nem szenvedik végig a Sátán által zárolt földi pályát, ami nem feltétlenül ér véget biológiai halálukkal, hiszen gonosz lélekké is válhatnak [10].

A magdalai Mária – a Tizenkettő dokumentált szexizmusa ellenére ! – elindult a végső Cél felé [11]. Az üres sír láttán valószínűleg angyalai segítségével jött rá arra; mi történt. Ehhez nem szükséges a megértést segítő, égi tolmácsok megjelenése. Szentírásban való szerepeltetésük a kinyilatkoztatás vételét szimbolizálja [12]. A „villámlás” és a

[1] Mt 27,51–3
[2] vö. Mt 9,24
[3] Lk 11,20
[4] Mt 16,18c
[5] Tm 2., 71., Mt 16,25–6
[6] Jn 5,21–9; Tm 114.
[7] Tm 19., 89., Mk 4,26–8; 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4
[8] Jn 16,7–11; Tm 11., 37.
[9] Jn 20,17; Isz 57/129 (Jézus csak ezen a két helyen fogalmaz így: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz.” A két Ige tehát egymást erősíti.)
[10] A témát lásd *Pszichén innen, és túl…* 17 – 21. old.
[11] Tm 20., 115., Mt 19,21 (Csia Lajos fordítása)
Lásd a Mária–evangélium töredékeit is. In: *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról,* 243. old.
[12] vö. Tm 89., Mt 18,10b

„fehér ruha” a megvilágosodás jele [1]. A Tábor–hegyi fejtágítónál is ilyen módon közlik velünk a tanítványok, hogy napnál is világosabb lett számukra: Jézus az egyedüli mértékadó, Mózes és Illés végérvényesen beárnyékolódott [2].

Máriával csak a fejében beszélgethettek az általa férfi alakban elképzelt angyalok. Ez egy belső folyamat volt, amiben a visszaemlékezés a legfontosabb elem [3]. A Szellemi Hagyaték idevágó logionja szerint eszünket használva juthatunk az Igazság közelébe [4]. Egyéni és személyre szabott módon akkor lehet ismereteket közölni, ha feleleveníjük az illető múltját.

Az egykori názáreti építőmester is egy megvilágosodási folyamat végén született újjá, ama nevezetes, utolsó napon [5]. Ebben azonban se Szűz Mária, se Szent József, se Bemerítő János nem segítette őt. Éppen ellenkezőleg ! [6]. Jézus önerőből tért más (világnézeti) felismerésre [7]. Ennek a száznyolcvan fokos fordulatnak a hiányában semmiféle égi kinyilatkoztatás nem vehető [8]. Evilág felismerése nélkül az Emberfi logionjai értelmezhetetlenek [9]. Az Atya akarata szerinti nyilvános működés megköveteli a világgal való totális szembe helyezkedést… Az iszlám hagyományban megőrzött mondásaiban nyíltan beszél erről [10].

Az ember sorsát az dönti el, hogy miképpen viszonyul ehhez a világhoz. Ha a hétköznapok során igyekszik beleilleszkedni, akkor teljesen mindegy, mit hisz és mit vall… Kádár azt mondta: hosszú hajjal is lehet építeni a szocializmust. Vagyis: lehet nyugati frizurád, csak dolgozz nekünk. Ha az ördög szántóföldjét műveled, akkor de facto evilág fia vagy [11].

A Sátán szürke eminenciásként, indirekt módon teszi közzé materialista örömhírét. Az automatikus ateistagyártást a minden téren tetten érhető kontraszelekció biztosítja, a kézi vezérlést pedig hamis próféták végzik, társadalmi munkában. Ezek az önjelölt mértékadók szívest–örömest megmagyarázzák nekünk; hogyan lehet Istennek tetsző módon szolgálni a mammont. Jézus alaposan kiherélt tanítása túlnyomó részt országbeli értelemben igénytelen tömegek martaléka lett. A hívek azon a szekularizáción sajnálkoznak, amit az ő affinitásuk tesz lehetővé.

Komolyan azt gondoljuk, hogy Jézus egy ilyen emberiségért vállalta el a keresztet? Aki azt hiszi, hogy ezzel az evilági életbe való belesimulás receptjét adta meg, az bolond. Hiszen ő maga a legjobb példa arra, hogy ez az Igazság–talan [12], egyenlőtlen, hazug és gonosz világ kiveti magából az Örökkévaló emberi Fiait… A közvetlen istenkapcsolat erejében épp arról lehet és kell tanúságot tenni, hogy ehhez a rendszerhez a Jóistennek semmi köze sincsen. Jézus várva várt követői is ugyanezt fogják demonstrálni, homokot szórva a sátáni gépezet kíméletlenül őrlő fogaskerekei közé. Ha az Emberfi ajkát soha el nem hagyó „teremtés rendjének” szerves része volna a betegség, az öregedés és a halál, akkor a nyilvános működés Isten szándékai ellenére ment végbe. Ha az Atya elpusztít valakit, a Fiú pedig feltámasztja, akkor a Mindenség meghasonlik önmagával.

[1] Lk 10,18 Jézus rájött arra, hogy a Sátán nem isteni felhatalmazással végzi áldatlan tevékenységét. A vértanúkra adott fehér palást azt jelenti, hogy felvilágosították őket a várakozás céljáról. (Jelenések Könyve 6,9–11).

[2] Lk 9,28–36 A téma bővebben: *A szűk kapu,* 62 – 63. old.

[3] Lk 24,5–8 Jézus már korábban is mondhatta Máriának, hogy felmegy majd az Atyához.

[4] Tm 89. Az igehely elemzése: *Az ember igazi tragédiája,* 63 – 64. old.

[5] Jn 6,39–40; 6,44–5; 6,54: Aki „asszimilál” engem, az olyan lesz, mint én. (vö. Tm 109.)

[6] Tm 15., 45., 54., 80., 100., 102., 106.

[7] Tm 23., 49., 61., 78., 112.

[8] Jn 3,3; Tm 85., Mt 18,1–5 (Csia Lajos fordítása)

[9] Tm 26., 27., 55., 81.

[10] In: *A szűk kapu,* 326 – 337. old.
Teljes terjedelem: *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról.* Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Bp. 2002.

[11] Isz 157/117; Jn 7,6–7; 8,34

[12] Jn 8,31–47

Az Emberfi tanításából „hiányzik” a kompromisszum, ő sohase ajánlotta azt, hogy válasszuk a kisebb rosszat. Szerinte a legnagyobb Jó mellett kell dönteni, mert az mindent megold [1]. A Mestert dilettáns módon felülíró Herbst és interpretátorai nem hisznek neki, ezzel viszont elrejtik a tudás kulcsát [2], nemcsak maguk, de mások elől is. Ezekre a hiúságuk miatt elvakult farizeusokra csak jajt lehet mondani [3].

Ők naivan úgy vélekednek, hogy ha az Emberfi „átadta volna a megbízólevelét” a főpapoknak, avagy leszállt volna a kivégző keresztjéről, akkor térdet hajtva behódolnak neki. Vagyis: az elveszejtők tulajdonképpen korrekt módon viselkedtek... Gondolkodásuk elárulja, hogy méltó örökösei egykori elődeiknek. Az idevágó példabeszédek, a Szellemi Hagyaték–béli különösképpen [4], ugyanis egyértelművé teszik; tudták, kivel állnak szemben. A Fiú tudniillik többször is próbálkozott a vallási értelmiség meggyőzésével [5].

Jeruzsálem fiaiból azonban hiányzott az Isten szeretete [6], azaz: az irgalom logikája. Miért? Mert a szőlő művelésével megbízottakat már régen a Sátán vezette, mégpedig magasan hordott orruknál fogva... A váltókat átállító Pál is megtett mindent, hogy eljusson ama legfontosabb, *első feltámadásra,* ám hiúsága nagyobb volt a rendelkezésére álló ismeretanyagnál [7].

E kor istene, az éter fejedelme [8] nem tudja meggátolni a szóban forgó teljes megvilágosodást, de minden lehetséges módon hátráltatja azt. A Fiú harmadnapi feltámadásába és mennybemenetelébe már nem szólhatott bele, az Erő–viszonyok miatt. Mindössze annyit tehet, hogy ezen történések tagadásával tőrbe ejti a „gyermekeket”, vagyis a kérdező–kereső, országbeli értelemben még kiskorú egyéneket [9].

Az Emberfi tehát nem a világ számára támadt fel [10], mert arra ilyen módon se tudott volna hatást gyakorolni [11]. Neki a tanítványai voltak a fontosak, és azok, akik „az ő beszédükért fognak hinni benne” [12]. A Tizenkettő sajnos már a letartóztatásakor „temette” egykori mesterét. Szétfutásuk közben a harmadnapi feltámadás a többi ígérettel együtt illúzióvá vált. A megjelenéseit követő galileai mesterkurzus ezért nem maradhatott el. Ilyen továbbképzésben a közvéleményt nem tudta s nem is akarta részesíteni. Az utókornak be kell érnie szellemi hagyatékával [13].

---

[1] Mt 6,33
[2] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197
[3] Tm 103., Mt 5,20; 23,13; Jn 8,24; 15,23; Isz 80/5,1; 108/197
[4] Tm 65., Mt 21,33–41; Mk 12,1–9; Lk 20,9–16
[5] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5
[6] Jn 5,42
[7] Filippiekhez 3,10–2 Bővebben: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)
[8] 2Kor 4,4; Efézus 2,2
[9] vö. Mt 18,3–7; 18,10–1 A gyerek úgy alázza meg magát, hogy bevallja tudatlanságát.
[10] Jn 6,37–40; 6,44–5; 17,6a; 17,9; 17,16
[11] vö. Lk 16,31
[12] Jn 17,19–20; 10,16
[13] *A Tamás–evangélium* (mek.oszk.hu/14600/14682)

Belénk rohad a szeretet

Gyurka bácsival és a „bulányizmussal” kapcsolatban már megírtam azt, ami kötelességem volt [1]. Az egykori közös dolgainkkal kapcsolatos vitákba nem szállok be. Évtizedes távlatokból nem lehet mindenért őt okolni. Egy hozzá hasonló formátumú személyiséget csak bizonyos szempontok szerint szabad megítélni. A rendszerváltás utáni magyar értelmiség úgy kezelte, *mint római katolikus papot.* Ezek sorában igen nagyra értékelték [2]. Más kérdés, hogy a tökéletességhez – elméletileg – ki kellett volna bújnia a bőréből. Én nem sok olyan embert ismerek, aki sutba vágta neveltetését, iskolázottságát, hitét és életcélját. Ő se tette... Nagyon erős korlátok között kellett fejlődnie, és ezt az evolúciót kizárólagosan saját egyházán belül képzelte el. Persze, mai ésszel gondolkodva, hiba volt, de hát utólag könnyű okosnak lenni.

Senkit sem szabad utolsó évtizedei alapján beskatulyázni, főleg nem egy kivételesen magas kort megért egyént. Életútjának dandárját más időkben, egész más körülmények között járta, a magyar valóság meg közben tíz évente változott [3]. Erre ő is utalt az ős *Merre menjek?* előszavában. A saját zenére táncdalfesztiválozó, nyugatimádó, szexuálisan felszabadulóban lévő fiatalság szinte megközelíthetetlen világ volt egy „reneszánsz ember” számára. Hívő, megtérő, kérdező–kereső tinédzser alig akadt.

A Nagyközösség a szovjet hatásokkal szemben, pártállami körülmények között próbálta vezetni a vallásos embereket. Magától értetődik, hogy a rendszerváltozás sok szelet kifogott a Bokor vitorláiból. Ma már egész más világ van. Természetes dolog, hogy sokan meghaladtuk a bulányizmust, de Gyurka bácsi munkássága nélkül vajon mit haladnánk meg? Nélküle nem ülnénk itt (a csoportokban) s nem ültünk volna ott (a rácsok mögött). Művei Jézusról tettek bizonyságot, ezért Mózes írásaihoz hasonlóan alkalmasak voltak az örök élet megközelítésére. Nem azért, mert az igazságot tartalmazták, hanem azért, mert a *kereső* számára minden istenes szöveg jó alapanyag [4]. Főművének forgatása azonban nem volt jellemző a tagság túlnyomó részére.

Bulányi György elvitathatatlan érdeme, hogy Jézust Pál fölé helyezte, sőt az egész keresztény koktélból kiemelte. Mint mondotta: „Mivel a megtestesülés ténye a legnagyobb kinyilatkoztatás, *mindent* a jézusi anyaghoz való közelsége, illetve távolsága alapján értékelünk”. Az általa kimunkált teológia jelentősége abban áll, hogy (1500 év után) irányhelyesbítést hajtott végre. Amíg a nyugati egyházak a szekularizáció kényelmes és széles útján korzóztak, addig az illegalitásban tevékenykedő magyar katolikusok a zaklatásokkal terhes szorongatott ösvényen jártak.

[1] *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)
Új írások – régi témákban, 5 – 26. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
Betűk, mindhalálig 42 – 46. old. (mek.oszk.hu/14200/14267)

[2] pl. Konrád György, Popper Péter, Babarczy Eszter, Kornis Mihály, Tótfalusi István stb.

[3] 56 után, 68–as események, 70–es évek legvidámabb barakkja, 80–as évek puha diktatúrája, 90–es évek rendszerváltó hangulata, 2000 utáni vadkapitalizmus...

[4] Jn 5,39–47

A Bokor ma már odáig jutott, hogy nem is érdekli tagjainak létszáma. A honlapon legalábbis ezt olvastam. Persze, értem én, miért nincsenek számon tartva... Egy kis biblikus műveltséggel azt is lehetett volna írni; bocsánat, de Isten népét nem szabad megszámolni. Juszt se mondom meg, hogy hol van ez az igehely. A *Páter Bulányi* c. könyvben Gyurka bácsi azt nyilatkozta: 1500–an voltunk tündöklésünk idején... Erős szűrővel 150–re kellett volna levinni, akkor talán ma is lenne 15 használható ember. A rendszerváltás után készült regiszterben én nem szerepeltem, ezt el is panaszoltam valakinek, aki sose tartotta magát a Nagyközösség tagjának. A hanyatlás miértjeire azért kíváncsi volt. Két okot is mondtam neki. Egy: én nem vagyok benne a névjegyzékben. Kettő: te benne vagy (az Ügyről mit sem tudó családoddal együtt).

Bulányi Györgyöt a hívei ölték meg. A hetvenes évek vége felé készült szociometria tanúsága szerint alig akadt köztük kifejezetten *„bokorarcú”* személyiség. Olyan egyén, aki ír, olvas, beszél s gondolkodik, mert tanítva tanulván biblikus teológiát kíván kimunkálni. Olyat, amire a nem vallásos emberek is vevők lesznek. Ilyen „egyetemes papok” kellettek volna, ám a tagság bulányizmusra és annál komolyabb dolgokra alkalmatlan volt. A kiscsoportokon belüli kohéziózás döcögött, ág szinten alig működött. Felülről lefelé ment az információáramlás, visszafelé alig, oldalirányban sehogy. Az alulról felépülő Egyházrendhez öntudatos, tenni akaró emberekre lett volna szükség. A vatikáni illetékesek nem is ijedtek meg: ők már kétezer éve tudják, hogy híveik ilyesmire használhatatlanok.

A Bokor ma leginkább arról híres, hogy a papok házasodása mellett tör lándzsát. Kár az igyekezetért, mert nélkülük is meglesz minden. Nők és homoszexuálisok is misézhetnek majd, mégsem jön el a kánaán. Csak a kisjézus, karácsonykor. Az igazi esélyt se kap. Erről főleg az egykori Fiatalok I. és II. tagjai tehetnek, akik nem vették át kellő időben a stafétát. Az Öreg még hadban állt a Sátánnal, ők már honi megbízottját se ismerik fel, aki a mozgalom tönkretételét kapta feladatul.

Gyurka bácsi nem a teljesítménye, hanem az irányultsága okán fog üdvözülni. Isten Országáért tett mindent, nem azért, mert a hiúsága miatt nem fért a bőrébe. Neki saját, kiizzadott teológiája volt, nem olyan, ami 65%–ban Herbst, 15%–ban Bulányi, 15%–ban egyéb s 5%–ban csöpögős papi líra [1]. Ő nem szándékozott a hívei kedvére tenni: nem azt adta nekik, amit hallani akarnak. Ezért aztán a nyáj átigazolt egy önjelölt, de szimpatikusabb pásztorhoz. A kormányrudat – szinte észrevétlenül – egy magyar Pál ragadta magához. Alkotott is egy ifjúsági színvonalú Elpídiát, hiszékeny gyerekek számára, akik száraznak találták a komoly szövegelemzést.

Álmok, énekek és fűzfapoéták költeményei helyett tanulni kéne az Öreg hibáiból, s észrevenni benne a jót. Mert arra rájött, hogy a biblikus teológia igazolt exegézis eredménye, és enélkül nincs helyes magatartás ! Ha belénk rohad a szeretet, az azt jelenti, hogy a mustármagszerű Pneuma nem szökkent szárba... Orrvérzésig nosztalgiázhatunk a gittegyletben, ám az meddő dolog.

Az „utolsó ítéletként” félrecímkézett szentírási rész arról szól [2], hogy Jézus eleve az Atyára hasonlító, irgalmas lelkületű személyeket választja ki, akikkel képes megértetni praeexistens mivoltukat [3]. Az egykori názáreti építőmester ilyen egyén volt, ezért mondhatta *a kettő eggyé tevése* után, hogy „én és az Atya egy vagyunk... aki engem lát (ért), az látja (felfogja) az Atyát is” [4].

[1] *A valódi Jézus* kritikája *Új írások – régi témákban* c. könyvem 42 – 50. oldalain található. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Mt 25,31–46 A kánoni evangéliumok alcímei nem mindig irányulnak a lényegre. *Csia Lajos* ezért nem is szabdalta fel ilyen módon a fordítását... Értelem szerinti tagolás csak a szöveg elemzése után végezhető. Jézus szellemi hagyatéka is így lett beszámozva. A szóban forgó mátéi szakasz tehát nem az utolsó, hanem az első ítélet (= szelektálás). A Mt 7,21–3 és a Lk 13,23–7 sem az aión végi üdvözülésről szól, hanem az immanens királyságról, ami csak a kiválasztottak osztályrésze, vö. Jn 6,43–5. Az alkalmasság ténykérdés, az nem Jézustól függ ! (Jn 17,2b; 17,6; 17,9; 17,24).

[3] Tm 48., Jn 15,20–1 Jézus „nevéért” = istengyermeki státusáért, amit követői is megszereznek.

[4] Tm 107. Az Emberfi maga–választotta neve (Mt 16,13) a felismert (Tm 2.) státusára utalt.

Az értelmezést a Máté 25,32–ben szereplő „nemzetek” kifejezés is nagyon zavarja. Ez egy szolgai fordítás, mely egyszerre ostoba és magyartalan. A különböző szövegváltozatokban „népek”, „a világ pogányai”, illetve „a világ nemzetei” szerepelnek. E két utóbbi jó nyomon jár, csak hiányzik belőlük a határozottság. Természetesen *a világ fiairól* van szó, azaz olyan *egyénekről*, akiket a világ nemz (magának). A „nemzeteket mind” csupán annyit jelent, hogy *minden létező személyt*. Népeket ugyanis nem lehet nemük alapján vagy nagyság szerint csoportosítani [1].

Az „örök tűz” és a „gyehenna” Jézus ajkán ugyanazt jelenti: a szemétnek minősülő világot. Utóbbi a fővárosi hulladéklerakó neve volt, ami állandóan égett. Azaz, aki oda kerül – átvitt értelemben –, az elvilágiasodik, vagyis pusztán testként funkcionál [2]. Ez a közvetlen istenkapcsolat nélküli élettér, az Univerzum, a vádlónak és angyalainak készült, tehát *saját maguknak csinálták!* Nekik jó ez a „külső sötétség”, ahol időnként sírás és fogcsikorgatás van [3].

A Fiú csupán az arra érdemes (Pneumával rendelkező) keresőket fogja beválogatni nyilvános működésre meghívott tanítványai közé [4]. A többiek – önhibájukból – ezen a körön kívül rekednek [5]. A jobbra avagy balra állítás megfellebbezhetetlen ténykérdés, ami az ő lehetőségeit is behatárolja. *Jézus és a pokol* c. cikkemet annak idején visszadobta az ÉV satanológia szempontjából *sem* kompetens főszerkesztője… [6].

---

[1] Hasonló „elírás” található az Efézus 2,14–6 verseiben is. Nemzetségeket, ill. népeket nem lehet összebékíteni az új emberben, aki egy konkrét személy. Csia Lajos fordításában persze világos, hogy miről van szó.

[2] Tm 81.

[3] Mt 25,41; Jn 3,19–20

[4] Tm 22., Jn 15,16 A Mt 25,31–46 is az előzetes kiválogatásról szól. A szelektálásnak a Jézusban való hit az alapja, melyhez értő érzékszerv kell (Jn 5,22–30; 6,44–5).

[5] Mt 22,14 „Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.” (Tm 64.)

[6] 2001 januárja óta nem küldök anyagot a folyóiratnak.

A világ legnagyobb hazugságai

Ahogy a címből is következik, a felsorolás nem teljes. Ez a 33 pont azokat a dolgokat sem tartalmazza, amikre az olvasónak magának kell rájönnie. Ha már azt is tudja, hogy mi a legalapvetőbb hazugság, akkor semmi sem állhat útjába annak, hogy más (világnézeti) felismerésre térjen.

1. Nincs Isten.

De van. Mindig volt és mindig is lesz. Magyarán: örök. Az ember szempontjából nézve változatlan és időtlen, ám a saját idejében nyilván változik, különben nem tudna rezonálni teremtményei megnyilvánulásaira. Lényegét illetően persze változatlan, mert mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik. Ezért nevezzük tökéletesnek, s ugyanezért tarthatjuk boldognak is. Isten csak–jó, nem lehet beléje dualizmust vinni. Léte garancia a jóságára, mert csak a Jó létezhet.

2. Azt sem lehet bizonyítani, hogy van Isten, s azt sem, hogy nincs.

Csak olyasminek lehet bizonyítani a létét, ami van, a nem létező dolgot képtelenség. Ami nem létezik, annak neve sincs. Nem mondhatjuk, hogy: „Nézz oda ! Látod, hogy nincs?”, hiszen ha lát valamit, vagy meg tudja nevezni a vita tárgyát, akkor az létezik... Isten nemlétét csak állítani lehet, eleve lemondva mindenfajta bizonyításról, mert a bizonyítási kísérlet azonnal megcáfolná az állítást. A lelke mélyén mindenki tudja, hogy van Isten, csak a másik embertől várja a bizonyosságot. Erre a bizonyosságra azonban csak egyénileg lehet eljutni, ez a felismerés kizárólag személyesen élhető át. Szükségképpen van ez így, hiszen a szóban forgó élményben két lélek találkozik, itt egy harmadik résztvevő nem lehet jelen. Isten léte tehát sosem igazolható – mások számára.

3. Istent csak az emberek találták ki. Ha nem lenne, ki kéne találni...

Azt az istent, akit a homo sapiens a saját képére formált, azt valóban az emberek találták ki. A gátlástalan harácsolás programját ők adták a szájába (1Móz 1,28). A büntetésekkel–jutalmazásokkal operáló, áldozati adományokkal befolyásolható, igazságos de irgalmas (!), érthetetlenül gondot viselő, kifürkészhetetlen akaratú, felfoghatatlan állagú és nemű, a semmiből (!) és varázspálcával teremtő, jócselekedeteket számláló, de végül mindent („hivatalból”) megbocsátó Úr – tényleg emberi mű. Ennek az istenképnek azonban semmi köze sincs a valósághoz.

4. Istennek képe a természetben leírva vagyon.

Az ember alatti világ véres körforgásban küzd a létért: a nagyobb megeszi a kisebbet, az erősebb végez a gyengébbel, az agresszívabb kirekeszti a többieket a párosodásból, elsőként a betegek és a kicsinyek esnek áldozatul, a fészkeket kirabolják, a tojásokat feltörik, a kölyköket nemegyszer a szülők falják fel. A növények kíméletlen harcot folytatnak a tápanyagokért s a fényért, ez jól látszik a gyorsított felvételeken. A természet szépnek és harmonikusnak tűnhet a városi kiránduló számára – de csak azért, mert már nem él benne. Alig van kitéve az őserdő növényi és állati veszélyeinek, az időjárás szeszélyeinek, jobbára az ökológiai katasztrófák sem érintik. Hitler expanziós törekvéseit az élővilág törvényei igazolják, ő hivatkozik is erre a Mein Kampf–ban.

5. Isten csak a dolgok összessége, a mindenség eredője (panteizmus).

Ez egy geocentrikus és materialista felfogás. Rendszeren belül sem igaz, mert a Természet nem természetes, a Kozmosz korántsem harmónia…

6. Isten mindenható.

Ha a „mindenhatón" olyasvalakit értünk, aki bármit megtehet, akkor ez Reá nézve nem igaz. Önmagával–lényegével–céljával ellentéteset ugyanis nem „tud" tenni.

7. Isten irgalmas / igazságos.

Isten lehet irgalmas *vagy* igazságos, de a kettő együtt nem. Ha irgalmas, akkor ez azt jelenti, hogy a tények ellenére másként dönt, az igazságos lelkület pedig ezt nem teszi lehetővé.

8. Isten végtelen.

Ezt a jelzőt általában rosszul használjuk. A „végtelen" egy tér–idő kategória fosztóképzős alakja, vagyis a térbelinek tagadása. Magyarán: nem térbeli. Mégis, mikor a „végtelen" szót kimondjuk, valami térbeli vég nélküliségre gondolunk, ami ostobaság.

9. Az ember istenképű.

A Teremtés könyve egyetlenegy dologban jelöli meg az ember istenképűségét: a váltivarúságban (1Móz 1,27). Az ilyesmihez hús–vér test szükséges, amelyet táplálni és ruházni kell. Az ehhez kapcsolódó érzékszervek az állatokhoz és a gépekhez képest is tökéletlenek. Szervezetünk sérülékeny, öregedő és halandó. Az ember a váltivarúság miatt nemi életet is él, továbbá szaporodik. Ehhez azokat a szerveit használja, melyek a kiválasztást végzik az anyagcsere–folyamatban. Hol hát a hasonlóság? Ha Jahve egyesíti magában a férfi és női mivoltot (Já + Hevah), akkor miért választotta volna azt szét az emberben? Ha pedig megtette, akkor bizony vége az istenképűségnek… Szerencsére ez csak a régi teológusok kétes értékű spekulációja.

10. Az ember a teremtés koronája.

Hogyne. Mit is mond Madách ?

Ezt tartja tán az a kis féreg is,
Mely a gyümölcsöt eszi el előled,
Meg a sas, melly a kis madárra csap.
……
Az ebnek is eb legfőbb ídeálja,
S megtisztel, hogyha társaúl fogad.

11. A világ egyenlő a Földdel, a többi égitest csak fényűzési kellék.

Állítja a homo sapiens, akinek geocentrikus és emberközéppontú a felfogása. Ez az alapállás nagy butaságról és még nagyobb gőgről árulkodik.

12. A teremtés egyszeri esemény volt és befejezett dolog.

Igen? És mit csinált Isten a teremtés előtt? S utána? Ha pedig időtlen, akkor mikorra datálható az aktus? A változatlan Isten miért „mozdult meg”? Vajon miből teremtett? Hol volt mindaz, ami lett? S mivé válik a világ végén? Teremthet–e az Örök mulandót? A helyes válaszok Isten létéből vezethetők le... Ha van, akkor csak–jó lehet, s ez a jósága állandó. Aki jó, az ad, vagyis teremt. Ez a teremtési tevékenység Isten lényege. A teremtési folyamat tehát egyidős Istennel. Ily módon nem lehet sem egyszeri esemény, sem pedig szakaszos.

13. Mindenkinek szabad akarata van.

Abszolút értelemben senkinek sincs... Istennek azért nincsen, mert Ő a jóság mellett kötelezte el magát, önmagával–lényegével pedig nem tud ellentétesen viselkedni. Menynyei teremtményeinek ugyanezért csupán „egyszer használatos szabad akaratuk” van: Isten mellett való döntésük következményeként elvész a visszatáncolás lehetősége. Esetükben a szabad akarat megléte a teljes értékű választás kritériuma... Az embernek egyáltalán nincs szabad akarata, mert szándékai mellé alig–alig társulnak lehetőségek. A homo sapiens mozgástere igencsak parányi...

14. Mindenre kiterjedő, általános Gondviselés van.

Ha Isten teremtette ezt a világot (értsd: a Föld nevű bolygót), akkor ilyesmire nincs szükség. A dolgoknak maguktól kell menniük, mégpedig remekül. Az emberiség története azonban nem ezt tükrözi... Ha viszont nem ő alkotta, akkor vajon belenyúlkálhat–e a világ dolgaiba?

15. Lélekvándorlás van.

A zsidókeresztény talajból kinőtt egyházak ezt nem tudják igazából megcáfolni. Teológiájuk tudniillik a lélekvándorláshoz hasonlóan geocentrikus és emberközéppontú. Amíg „a teremtés koronája” önmaga körül forog, nem jöhet rá semmire. Más felismerésre kell térni !

16. Az igazság „odaát” van.

Valószínűleg még nagyon sok, a földihez hasonló civilizáció kering az űrben. Mindegyikük azt gondolja, hogy a másik tudhat valamit. Mi azt tudjuk, hogy csak az igazság tesz szabaddá (Jn 8,31–3), s ehhez a tudáshoz hozzá lehet férni (Tm 1.).

17. Az üdvtörténet folyamatos és jó irányba megy.

És miért kellett majomember–szinten kezdeni? S miért közelítünk újra a majomember–szinthez ?

18. Ez a világ a próbatétel helye.

A Jóisteni teremtéshez ilyesmire nincs szükség... Semmiféle várakozási vagy próbaidő nem indokolt. Nincs honnan hova fejlődni, s nincs is ilyesmire hely. Filozófiai értelemben „idő” sincs rá...

19. Az egyén élettartama és sorsa előre meghatározott (determináció).

Üdvözöljük Isten bábszínházában, ahol mindenkit dróton rángat... Reméljük, jól érzi magát, hiszen nincsen semminemű felelőssége... Az ilyen és ehhez hasonló felfogások csak helytelen istenképből következhetnek, amit egy geocentrikus és emberközéppontú szemlélet fejel meg. Más felismerésre kell térni !

20. A világ rosszaságáért az ember a felelős.

Beleértve természetesen az „eredeti bűnt” is ! A homo sapiens mindent elvállal (persze, nem személyesen, csak filozófiai síkon), ha megtarthatja a „teremtés koronája” címet. Ez azonban színtiszta gőgösség, és éppen erre épít az igazi bűnös... A saját vétkét más nyakába varrja.

21. Az ördög nem létezik.

Ez a sugallat a legzseniálisabb húzása. Aki „nincs”, azt nem lehet leleplezni. Tettenérés és legyőzés kizárva. Evilági szolgái szintén szürke eminenciásokként uralkodnak, felelősségre vonásuk így teljességgel lehetetlen.

22. Az ördög csak „pszichén belüli realitás”.

A Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek, mondta Barcza Barna, és igaza is volt. Isten Tékozló fia sehol máshol nem tartózkodhat, csakis a saját birodalmában. A homo sapiens azért nem találkozik ezzel a személyes létezővel, mert az átlagembert fölösleges komolyan kísérteni, anélkül is elvész pitiáner bűnei következtében. Ha viszont Isten Fia vagy Leánya életre nemzi önmagát, akkor azon nyomban az útjába áll (vö. Lk 4,1–13), hogy eltántorítsa őt a nyilvános működéstől.

23. Az ördög nem is olyan fekete.

De igen ! Önfejű, önző, hazug és gonosz. Abszolút nincs tekintettel az emberre (vö. Jn 8,44b,c).

24. Az emberek – állatok.

Ha egy emberre azt mondom, hogy: állat, az sértés. Mármint az állat számára. Egy állat ugyanis mindenkor a mivoltának megfelelően cselekszik, amit az emberről nem lehet elmondani.

25. Az ember tulajdonképpen egy gép.

Nem, csak gépiesen viselkedik, mert alapvetően egy programvezérelt automata. A gépnek nincs lehetősége „feljebb lépni”, a homo sapiensnek – van.

26. Az ember tökéletlen.

Igen, de tökéletessé válhat, mégpedig úgy, ahogy az Atya (vö. Mt 5,44–8), aki mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik.

27. Az élet szép !

Ez a világ nem jó. Hazug, csúnya, vásári és zajos. Állandóan változik, csak az igazságtalanság, ostobaság és gonoszság „örök” benne... Az élet minden területe a harácsolás örömhírétől hangos. A mindennapi lét motorját a hazugság olaja keni.

28. Hamarosan sokkal jobb lesz...

Az emberiség történelme nem más, mint az utódokba vetett hiú reménység. Az egyén gyakorlatilag semmit sem profitál belőle. A homo sapiens életének tulajdonképpen nincs értelme.

29. Az ember lehet boldogabb !

Sőt, még boldogabb is lehet. Csak az az alapfok, az elérhetetlen. Amikor az ember „boldog”, akkor azt érzi, hogy „hamarosan és véglegesen jó lesz nekem”. Aztán mégse.

30. Az öregségnek is megvan a szépsége.

Állítják a fiatalok... A többiek már mélyen hallgatnak. Talán tudnak valamit az anyagcsere–folyamatok „természetességéről”.

31. Volt egy földtörténeti aranykor.

Hol és mikor? A választott nép Mózes idején rabszolgatartó társadalom volt. A prófétákat meggyilkolták, és a teokratikus berendezkedést közfelkiáltással királyságra változtatták át (vö. 1Sám 8,1–22). A kereszténységet egy pogány császár tette államvallássá, akit csak a halálos ágyán lehetett (?) megkeresztelni. Ez az uralkodó az „egy vezér, egy nép, egy vallás” szlogen alapján központosította hatalmát, ahogy előtte és utána mások is. Az anglikán egyháznak is a király a feje, s annak is üzenete van, ha Putyin a kamerák előtt templomba megy.

32. A társadalmi rendszerek jó irányba fejlődnek.

Egyes modellekben ember embert zsákmányol ki, másokban pont fordítva.

33. A zsidó–keresztény párbeszéd eredményre fog vezetni.

„Üdvtörténeti kontinuitás” nem létezik, több okon sem. Kollektív megigazulás nincs, az igazi üdvtörténet az az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat. Össznépi szinten nem köttetett sem ó–, sem újszövetség. Isten és ember csak kettesben köthet ilyen jellegű megállapodást. A júdaizmus Mózes műve, a kereszténység pedig szent Pálé. Jézusnak semmi köze sincsen kettejükhöz, ahogy Bemerítő Jánoshoz sincs. A krisztológiai konstrukciók nem vezetnek sehová, csak Jézus példabeszédekbe rejtett kinyilatkoztatásai.

———

Karl Herbst

teológiájának vizsgálata „A valódi Jézus” című
műve alapján

A szerző méltatása

Karl Herbst könyve nélkül szegényebb lenne a keresztény teológia. Elévülhetetlen érdeme, hogy kétezer év után lehozta Jézust a nem létező szentháromságból a földre. Ha ezt nem teszi meg, akkor csak hittel és félelemmel lehetne megközelíteni a Szabadító személyét. Követése lehetetlen volna, a megmentődés nagy lehetősége sohasem realizálódna. Senki sem indulhatna el az egykori názáreti építőmester nyomában, főleg a nők nem. Herbst érdeme, hogy „Jézus követése” ma már nem homályos és mindenre ráhúzható általánosságokat jelent; ez a kifejezés megszűnt puszta frázis lenni.

Sommás minősítés

Karl Herbst hamis próféta, e kifejezés szelídebb értelmében. („Sokan jönnek majd az én nevemmel, s azt állítják: *ilyen* a valódi Jézus”, Mt 24,4–5). A szerző nem szándékosan vezet félre bennünket, ám az olvasó szempontjából ez édesmindegy. Herbst zseniálisan, de felületesen teologizál. Intuitív módon érez rá a lényegre, ám éppen a tudás hiányában nem képes megragadni azt. Így aztán eredményei „majdnem, de mégsem” szinten jelentkeznek. A szerzőnek egyszerre erénye és hibája, hogy többször is feltalálja a spanyolviaszt. Ez azt jelenti, hogy a jézusi terminológia ismeretének hiányában új, az eredetihez hasonló fogalmakat kreál. Ezek persze nem fedik teljesen az eredeti kifejezés tartalmát. Sajnos, a jézusi képeket és példabeszédeket is túlbonyolítja, nem ismeri fel azok egyszerű (és legtöbbször egyetlen mondatban összefoglalható) közölnivalóját. Tudatlansága lépten–nyomon tetten érhető, s nem retusálható.

A szerző önjellemzése

Herbst – Pálhoz hasonlóan („én csak tükör által, homályosan látok”) – beismeri: „Egyáltalán nem tudok tanítani, minthogy nem ismerem Istent” (12. old.). A szerzőnek tehát, akárcsak az általa (egyébként jogosan) elmarasztalt Pálnak, könyve megírása előtt meg kellett volna ismerkednie az Istent ismerő, s csak a tényekről beszélő (Jn 3,11) Jézussal. Felülírás és szétollózás helyett értelmeznie kellett volna a Tanító mondásait.

A „gondolati röpték” (ez Herbst kifejezése) egyáltalán nem mellőzhetők, mivelhogy az Emberfi minduntalan gondolkodásra inspirál. Az Abszolútum kizárólag Jézus kinyilatkoztatásaiból (logionok, képek, példabeszédek, nemes tettek és jelképes cselekedetek) ismerhető meg, az Atyához csak őrajta keresztül lehet eljutni. A szerző ugyan „keresésről” (ez jézusi terminus, a. m.: gondolkodás) beszél, de egyáltalán nem figyel a Mesterre. Szinte tudatosan veti el a Logoszt (A János–evangéliumot úgyszólván anullálja), s meg se kísérli a szellemi erőfeszítés árán való ismeretekhez jutást. Ehelyett montíroz: szabdal, összerak és töröl.

Herbst és Pál között óriási a hasonlóság, mert mindketten Jézust mellőzve, intuitív módon építik fel *saját* teológiájukat. Mindketten abban a hiszemben vannak, hogy értik a Tanítót, noha még nyelvezetét s képvilágát sem ismerik. Pál tulajdonképpen becsületesebb, ugyanis nem magyarázza félre (tételesen és „szakszerűen”) Jézus logionjait, inkább elsikkasztja és agyonhallgatja azokat.

Herbst – alapkoncepciója miatt – akarva–akaratlanul is csak a „nem tudom” teológiáját építgetheti. Nagyobb baj az, amit sugall, nevezetesen az, hogy nem is lehet tudni semmit. Ez azért tragikus, mert Jézus összes mondása egyetlen szóba is belesűríthető: „gondolkozz !”.

A szerző és Jézus viszonya

Karl Herbst számára Jézus egy egészen egyszerű ember, aki foglalkozására nézve „prédikátor és gyógyító”, némi prófétai öntudattal megspékelve. Természetesen Isten fia, de ez semmi különöset nem jelent. Íme, tessék: ez lenne „a valódi Jézus” ! A meghatározás persze így korántsem igaz, de egyvalamire jó. Nevezetesen arra, hogy a zsidók és a nem római katolikus keresztények is azonosulhassanak vele. Herbst tálcán kínálja az „üdvtörténeti közös nevezőt”, csak éppen a számlálóba nem ír semmit. Arról szó sem esik, hogy Jézus a kinyilatkoztatás forrása, mégpedig azért, mert az Atya elsőszülött, s mindmáig egyetlen Fia. Státusából kifolyólag teljhatalmú úr (vö. Jn 13,13), akinek a szavaiban, saját érdekünkben, nem kételkedhetünk, különben nem lehet a Messiásunk.

Miért nem ismerte fel a szerző Jézusban Isten Fiát?

Herbstnek, amije van, azt mind a Tamás–evangéliumból „lopta”. Sajnos, nem volt okos tolvaj, nem tudta felbecsülni az értékeket. Nem jött rá arra a tényre, hogy az Emberfi szellemi hagyatékáról van szó ! Kicsit beleszagolt, szája íze szerint idézgetett belőle, és itt–ott megcsonkította. „Saját” teológiája ezen a láthatatlan alapon áll, minden lényeges kijelentése innen származik. A Tamás–evangélium így kezdődik: „A kereső ne hagyja abba a keresést...” (Tm 1.). Máris tudjuk, hogy Jézus egy istenkereső ember volt... A többi 114 logionba beletört a bicskája.

Ha a Szellemi Hagyatékot egy háznak vesszük (ez pl. jézusi terminus !), akkor azt mondhatjuk, hogy a betörő csak a földszinten kapkodott össze ezt–azt, az emeletre nem is szándékozott fölmenni. Kár, mert „odafent” még több érték van. Ha *fáradozott* volna a páncélszekrény kinyitásával, akkor igazi kincset lel... Ennek birtokában kivilágíthatta volna az egész épületet, sarkig tárva az ajtókat. A tulajdonos megbízottjaként örömmel fogadhatta volna az érkezőket (vö. Mt 8,11).

A szerző tévedéseinek főbb okai

1. Rájött arra, hogy Jézus egyszerű embernek született, de a dolgokat tovább–nem–gondolva mindent e köré csoportosított, s ennek rendelt alá. Mindenhol és mindenben az emberi mivoltot akarja kidomborítani.
2. Nem „járta körül” a saját maga által felvázolt új istenképet, s nem vonta le belőle a megfelelő következtetéseket.
3. A „totálisan más” istenképet nem toldotta meg egy abból következő világképpel.
4. Nem dolgozta ki az elméletéhez tartozó satanológiát.
5. Nem definiálta az embert, mint olyat.
6. Továbbra is geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel teologizál.
7. Nem tért más (világnézeti) felismerésre.
8. Nem tisztázta Jézus és a világ ellentétes viszonyát.
9. Nem hiszi el, hogy Jézus „átlátta” az egészet.
10. Nem érti, hogy mit takar Jézus maga–választotta „Emberfi” neve.
11. Nem tudja, hogyan lehet valaki Isten emberi Fia, ill. Leánya.
12. Elsiklik afölött, hogy a prófétaság intézménye már a Bemerítő előtt megszűnt.
13. Nem veszi észre, hogy az „ellenőrizhetetlen és magán” kinyilatkoztatás ismétlődő ócsárlásával tagadja az egyedül lehetséges (egyéni és személyre szabott) kinyilatkoztatást.

14. Nem érti, hogy miért is kéne kinyilatkoztatás, mikor előttünk áll ez a „csudaszép” világ…
15. Nem tudja, hogy csak egyéni kiválasztottság és szövetségkötés lehetséges.
16. Nem hisz a közvetlen (immanens) istenkapcsolat lehetőségében.
17. Nem ismerte fel a Jézus–esemény fő mondanivalóját.
18. Nem tudja, hogy hol van a királyság, s hogy az mit jelent.
19. A királyságot egy emberen kívüli és építhető dolognak fogja fel.
20. Nem tudja, hogy mi volt Jézus örömhíre.
21. Nem tudja, hogy miért és kikhez „jött” Jézus.
22. Nem tudja, hogy mit kell cselekedni az ő emlékezetére.
23. Nem ismeri az „újjászületés” fogalmát és tartalmát.
24. Nem tudja, hogy mit takar a „gyermekség” képe.
25. Nem érti, hogy Jézus miért és hogyan volt Messiás.

A szerző kiindulási alapja

Herbst nem Jézus logionjaiból indul ki, hanem a világból (10. old.). Az ember viszont csak akkor juthat valamihez (teologizáláshoz szükséges ismeretekhez), ha „azt a mennyből adják neki” (vö. Jn 3,27). Mert „aki felülről jön, az mindent átlát. Aki a földből (a világból) indul ki, az a földből is beszél (= materialista teológiát hoz létre). Aki a mennyből jön (felülről–legelölről indul ki teológiai gondolatmeneteiben), az mindent megtud, semmi sem marad előtte rejtve. Az ilyen egyén (Isten emberi Fia vagy Leánya) arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott (kinyilatkoztatást nyert), és amit hallott (ama „belső füllel”). Tanúságtételét azonban a világból kiindulók nem fogadják el. Aki viszont elfogadja az Emberfi tanúságtételét (kinyilatkoztatásait), az ezzel bizonyítja, hogy van Isten. Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a Szellemet. Az Atya szereti a Fiút és minden tudást az ő kezébe adott…” (Jn 3,31–5). Ezt az igehelyet a Tm 32., 78., 84., 91. és 109. is megerősíti, a kánoni helyek pedig felsorolhatatlanok.

Jézus az eszét használva „ment föl a mennybe”, azaz értelmi síkon jutott a kinyilatkoztatásokhoz. Állhatatos és következetes gondolkodás után tudta „Isten beszédeit szólni”. „A mindenségen” csak elvont gondolkodással lehet felülemelkedni ! (vö. Tm 1.). A szent Szellem vagy Lélek a megszerzett (és elvehetetlen) tudással egyenlő. Akinek van esze, és használja is azt, annak számolatlanul adatik az istenismeret (Tm 40., 110.), így teológiát is tud írni…

K. Herbst sajnos tendenciózusan és következetesen „a földhöz” ragaszkodik, így ő nem tudja, hogy „honnan jön, és hová megy” (vö. Jn 8,14). Nagyobb baj, hogy ennek következtében sem (a valódi) Jézust, sem az Atyát nem ismeri. A kettő ugyanis elválaszthatatlan egymástól (vö. Jn 8,12–9).

A szerző és a jézusi mondások

Herbst

a Tamás–evangéliumból mindössze nyolc alkalommal „idéz”,

az Iszlám hagyományban megőrzött jézusi mondásokból egyetlenegyet hoz,

az Apostoli levelekben szereplőkről nem is tud,

a János–evangéliumot úgyszólván figyelmen kívül hagyja,

a szinoptikusokból „jézusidegenség” címén pedig sokat kitöröl.

Mivel az általa favorizált Márk–evangéliumban körülbelül félszáz mondás található, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a szerző a jézusi logionok 10%–át használja fel „materialista” teológiájához !

A szerző mint exegéta

Herbst kategorikusan kijelenti: „Jézus egyszerű embereket akart megszólítani és rögtön gondolkodásuk átalakítására bírni. Ami tehát a galileai halászok és parasztok számára túl bonyolult, túlságosan írástudói, az nem tőle származik” (10. old.).

Furcsa kijelentés ez „a mindenkiért való Isten” propagálójától ! Jézus nemcsak a galileaiakhoz „jött” (egy Nógrád megyényi területen élő lakossághoz), hanem egész Izráelhez, sőt, tulajdonképpen a Kozmosz minden teremtményéhez ! (vö. Mk 16,15). Többször is járt Júdeában – a Zsidóország fővárosát körülölelő régióban –, ahol a vezető réteg, a vallási értelmiség élt és dolgozott. Mi több: maga Jézus is Jeruzsálemre összpontosított, ahol a „polgári” osztályt is meg kellett győznie. Időzítés szempontjából még a diaszpórában élőket is célba vette (vö. Jn 12,20–3), hogy azok az ünnep után más kultúrkörökbe visszatérve hellenizált (tehát elvont fogalmakkal is bánni tudó) népek számára is tolmácsolhassák az örömhírt.

A szerző azért ragadtatta magát a fentebb idézett kijelentésre, mert Jézust egyszerű kézművesként aposztrofálja (3. num). Ez, előéletére nézve, minden bizonnyal igaz is, de a megvilágosodott ember már nem ugyanaz, aki volt ! Herbst óriási hiányossága, hogy nem mondja ki: Jézus egy egyszerű ember volt, akiből Isten fia lett ! Ezt persze azért nem írja le, mert fogalma sincs arról, hogy egy Emberfi miben különbözik a többi embertől. „Materialista” teológiája nem az Élet, a Pneuma, a Szellem, a Lélek, a Logosz, az Értelem körül forog; a szerző megreked az általa felfedezett néhány igazság ismételgetésénél. Nem jut tovább Jézus hústesténél, holott annak nincsen szerepe a megvilágosodásban (vö. Tm 28., 81., 113.; Jn 3,3–8; 4,23–4; 6,63).

Jézus műveltségét illetően eléggé eltérő vélemények vannak. A mai zsidó teológia felvilágosultabb képviselői korabeli „vallási entellektüelnek” tartják, akitől még tanulni is lehet. A kereszténység mindentudó Istenként tiszteli. Anton Mayer unintelligens, magát kifejezni nem képes embernek állítja be. Vermes Géza tanult és iskolázott személyként kezeli. Hanna Wolf pszichoterapeutát vél felfedezni benne. A vámos és evangélista Máté értelmes *filozófushoz* hasonlítja (Tm 12.). Karl Herbst olyasvalakinek tartja, aki biblikus tudását a zsinagógákban szerezte. Közel jár az igazsághoz, persze a Szellemi Hagyaték segítségével (vö. Tm 4., 26.).

Ebben a káoszban két dolog igazíthat el bennünket; egy tény s Jézus saját közlése. A tény: a vallási értelmiség nem találta nyomát annak, hogy valamelyik rabbi „lábánál ült” volna, tehát szervezett keretek között nem részesült hittudományi oktatásban (vö. Jn 7,15). Ez nyilván nemcsak az „adminisztrációs nyilvántartásból” derült ki, hanem a szóhasználatából is. A „zsidók” (= a képzett és végzett vallási szaktekintélyek) egyenesen titoknak tartották, rejtélyesnek találták a názáreti építőmester Írásokban való eligazodását (lásd *Csia Lajos* fordítását).

Jézus misztikus és materialista módon is megválaszolja a kérdést: „Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki küldött engem.” (Jn 7,16), illetve: „Minden írástudó, akit megtanítottak a mennyek királyságára, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül hol új, hol régi dolgokat hoz elő” (Mt 13,52). Jézus tudása – az újjászületés következtében fellépő mindent–átlátás (vö. Tm 1.) miatt – egyszerűen felülmúlta a vallási értelmiségét (Mt 5,20). Aki már „bent van” Isten királyságában, az könnyűszerrel eligazodik a hittudományban. Ha a helyzet (s a hallgatóság !) úgy kívánja, akkor szentírási hivatkozásokkal is meg tudja támogatni a mondanivalóját. Ez persze nem azt jelenti, hogy Jézus igaznak tartja a citált szövegeket, csupán azt, hogy fel tudja használni azokat, a megvilágítás eszközeiként.

Egyszerűen megfogalmazva: Jézus, gondolkodó emberként, okosabbnak bizonyult az ellenfeleinél. A vallási értelmiség ugyanis csak elődei „tudását” (tkp. csak azok nézeteit) magolta be. A farizeusok és írástudók igazságossága (= tudása s az ebből fakadó magatartása) nem a saját következtetéseiken alapult, hanem a régi mértékadók bejárt gon-

dolatpályáin. Bulányi György ezt úgy fogalmazná meg, hogy: „Más zsebében hordták a lelkiismeretüket". Jézus kereken ki is mondja: „Magatok ítéljetek mindenekről !". Aki nem képes önállóan helyre tenni a Dolgokat, az „az időt sem tudja megvizsgálni" (vö. Tm 92.). Jézust sem ismeri fel (Jn 8,12–9), s ezért a menyegző helyére se fog bemenni (Tm 76.).

Jézus „az Atyánál tanult" (vagyis használta a Teremtőtől kapott eszét), így „Istentől tanítottá" vált (Jn 6,45). Az ember (az ún. homo sapiens) és az Emberfi között csak az a különbség, hogy utóbbi „elmerül a szent Szellemben", azaz gondolkodni kezd, és mindaddig nem hagyja abba, amíg le nem vonhatja a végső következtetéseket (Tm 1.). A csodálatos átalakulás a hamis mammon igazira váltásakor következik be !

Jézus tehát egy olyan Írás–tudó volt, aki autodidakta módon ismerte meg a Törvényt és a prófétákat. Ezt akár egy nőtlen názáreti építőmester is megteheti, ha szabad idejét és szombatjait erre fordítja (vö. Tm 26.). Egy ilyen érdeklődésű férfiúra könnyen ráragasztják a „nazír" vagy „nazoreus" címkét. Én a következőképpen döntöm el a „názáreti vagy nazarénus?" kérdést: Jézus, a názáreti építőmester, nazír volt, azaz egy olyan istenkereső, aki később a foglalkozását is elhagyta.

A szerző mint „komoly" kutató

Herbst teológiája gyakorlatilag a Márk–evangéliumra épül, Mátétól és Lukácstól rendszerint csak a párhuzamos helyeket hozza, Jánosra pedig csak végszükségben hivatkozik. A Tamás–evangéliumba ötletszerűen kapdos bele, az Apostoli levelek jézusi mondásait ki se szemelgeti, az igen gazdag Iszlám hagyományból pedig csak egy logiont idéz.

Ez szó szerint az ő baja, tudniillik „materialista" és „intuitív" teológiája négy–öt lábon is állhatna, ráadásul szilárd alapokon. A János–evangélium ugyanis (ha értjük), fényesen igazolja Jézus ember–voltát, az Iszlám hagyomány magától értetődő természetességgel emberként állítja elénk, a Tamás–evangéliumban meg fel se merül, hogy Isten lett volna. Az Iszlám gyűjtemény teljesen mentes a krisztológiától, a Szellemi Hagyaték pedig alapot se ad az ilyesfajta próbálkozásokra, tekintve, hogy az egy összekötő szövegek nélküli logiongyűjtemény.

A szerző tehát, ha alaposabb (és kevésbé koncepciózus !), akkor sokkal hihetőbb dolgokkal állhatna elő. A teologizáló egyénnek ki kell használnia a lehetőségeit, ha már vannak. A valódi Jézust bemutatni akaró embernek a lehető legtöbb forrásból kell merítenie. Herbst azért berzenkedik a János–evangéliumtól, „mert az annyira különbözik a szinoptikusoktól". Ha egy János–kommentárral kezdte volna a munkáját, akkor rájött volna arra, hogy az eltérés csak nyelvezetbeli, a mondanivalók viszont összecsengenek. A szinoptikusok és János közös nevezője Tamás, s ez egyáltalán nem véletlen.

A Tamás–evangélium Jézus–mondásainak 50%–a a szinoptikusoknál is megvan, a János–evangélium igéinek fele pedig közvetlen kapcsolatba hozható a megfelelő tamási logionokkal. Ebből két dolog következik. Egy: János és Tamás kölcsönösen hitelesítik egymást. Kettő: János Tamáson keresztül is szervesen kapcsolódik a szinoptikusokhoz. A János–evangélium a Szellemi Hagyaték fényében „nyitott könyvvé" válik. Herbst azért nem tudta felfedezni Jánost, mert nem fejtette meg Jézus rejtett szavait.

Egy beszéd vagy írásmű nyelvezete két dologtól függ: attól, hogy ki fogalmazza azt meg, és attól, hogy kikhez kíván szólni. Mondanivalónk ugyanaz marad, de a szóhasználat és a képvilág törvényszerűen megváltozik. Ez verbális kommunikáció esetén is így van: az ember másképp próbál kapcsolatot teremteni egy agrárproletárral és egy egyetemi tanárral... Ha például előadást kéne tartanunk az isteni teremtés egyszeri avagy folyamatos voltáról, akkor másképpen fogalmaznánk a Zala megyei gazdakör művelődési otthonában, mint egy középiskolás leánykollégiumban, és megint másképp vezetnénk fel ugyanezt a témát akadémiai székfoglaló gyanánt. Minden esetben más–más eszközökkel kísérelnénk meg a szemléltetést, más hasonlatokat hoznánk, más személyektől idéznénk, és más könyveket ajánlanánk.

A szinoptikus evangéliumok egyszerű emberek tanúságtételei alapján íródtak és azt rögzítik, amit Jézus egyszerű embereknek mondott. A János–evangéliumban viszont a fővárosi vallási értelmiséggel folytatott szópárbajairól olvashatunk. A galileai „pórnép-

nek" velős, könnyen megjegyezhető mondások kellettek, érzékletes, a természetből vett hasonlatokkal, míg a jeruzsálemi írástudókkal már másképp is lehetett beszélni. Jézus tágabb értelemben vett tanítványi körében farizeusok és törvénytudók is voltak, jobbára a júdeai tartózkodás idején.

A János–evangéliumban előforduló *zsidók* megjelölés nem a szerző vagy az olvasók antiszemitizmusára utal, hanem a júdeai polgári lakosságra, s főként annak vezetőire. Ahogy egy keresztény attól keresztény, hogy gyakorolja a vallását, úgy egy zsidó is azért zsidó, mert betartja a Törvényt. Épp az igazságossága (= törvénytudás + az annak megfelelő magatartás) miatt minősül köztiszteletben álló személynek... Jézus maga is használja a *zsidók* megjelölést (vö. Tm 42.), és ezzel be is határolja a kifejezés jelentését. Ő egyértelműen a következetesen gondolkodni nem tudó hivatásos mértékadókra, s azok híveire gondol.

A János–evangélium az elvont módon is gondolkodni képes emberek számára íródott. Főleg azt rögzíti, amit Jézus a mértékadónak számító egyének fejébe akart belevésni. Az írásmű Jézus és az Atya viszonyából indul ki, hiszen a „vándorprédikátor" szavahihetőségének ez az alapja. Jézus csodálatos születése itt értelmesen van levezetve, mert azt saját maga adja elő. A szinoptikusok mit sem tudnak Nikodémus látogatásáról, holott akkor fogalmazódnak meg a legalapvetőbb dolgok.

Az újszövetség eme miniatűr evangéliumában (Jn 3,1–21) logikai sorrendben tárulnak fel a Dolgok. A tulajdonképpeni kérdés az, hogy miért és miképp ruháztatott fel a názáreti építőmester isteni hatalommal. Az Emberfi egyértelművé teszi, hogy a Felkentséget a tudás biztosítja. Igazi ismeretekhez persze az fog jutni, aki helyesen következtet. Ha gondolatmeneteit felülről indítja, akkor az Abszolútum (a pozitív előjelű Princípium) tulajdonságaiból szó szerint mindent levezethet. Csak át kell rágni a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig.

Karl Herbst, azzal, hogy anullálja Jánost, egy egész sor fontos dolgot „kitöröl" a Jézus–eseményből. Ezzel persze saját maga alatt is vágja a fát, hiszen ily módon sok információtól is elesik. Például Jézus bűntelenségének kérdésében is ez az evangélium igazít el. A szóban forgó dogma ugyanis egyetlen igehelyen alapul: a Jn 8,46–on. Sem a szinoptikusok, sem Tamás nem állít ilyesmit. Nem is tehetik, mert ehelyütt nem a hétköznapi értelemben vett bűnről és bűntelenségről van szó, hanem igazmondásról és hazudozásról.

A szerző és a zsidó–keresztény párbeszéd

Herbst azt szeretné, ha könyvét hívő zsidók is forgatnák (12. old.), holott semmi újat nem tud mondani a számukra. Nekik nem kell bizonygatnia Jézus ember–voltát. Őket akkor tudná megszólítani, ha tisztában lenne a legősibb zsidó fogalmakkal: a kiválasztottsággal, a szövetséggel és a királysággal. Jézus beszél is az ezek mögött meghúzódó valódi jelentésekről, de Herbstnek nincs füle hozzá. Ahogy a júdaizmusból is hiányzik a kinyilatkoztatás módja (és ezzel a közvetlen istenkapcsolat lehetősége !), úgy a szerző se tud arról semmit. A valódi Jézus nála nem a kinyilatkoztatás forrása. Mivel igazából nem kezeli Isten Fiaként, nem is hisz neki feltétel nélkül, így viszont nincs esélye arra, hogy tanuljon tőle. Pedig az általa favorizált Márk–evangéliumban is le van írva: „Csak az menekül meg, aki elhiszi, hogy Isten fia vagyok, és elmerül azokban, amiket kinyilatkoztattam" (Mk 16,15–6a). A Szellemi Hagyatékban ez így hangzik: „Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki" (Tm 109.).

A júdaizmusban „a Törvény" került a kinyilatkoztatás helyére, tudniillik Mózes és követői szerint (vö. Mt 23,2) annak betartása biztosítja az Úrral való jó viszonyt. Ez a Törvény–eskedő („igazságos") lelkület a gőgösség–táplálta geocentrikus és emberközéppontú szemléletben gyökerezik: ez a világ szép és jó, csak „rendesen" kell viselkedni benne. A Föld minden vallása világ–vallás, egyedül Jézus „országa" nem innen való... Ő egy immanens királyságot ígért, amit a régi (Mózes) és új (Pál) vallásalapítók csak transzcendens síkon tudnak elképzelni, ezért a halál utáni „üdvözülést" céloztatják meg a híveikkel.

K. Herbst azzal, hogy „szemmagasságba hozta" Jézust, kissé le is alacsonyította őt, ami igen nagy hiba... Az természetes, hogy elsősorban nem a személyét kell tisztelni (főleg nem a tanítása *helyett*, amint ezt a kereszténység teszi), hanem a státusát. A szerző azonban ezt a státust (Isten Elsőszülött Fia) is kétségbe vonja, és tanítását is relativizálja. A prófétává lefokozott Emberfit ugyan így már „el lehet adni" a zsidóknak, csakhogy ezzel megszűnik a kinyilatkoztatás forrása lenni !

Herbst akkor tudna újat mondani a zsidóknak, ha beláttatná velük, hogy a mindenkiért való Isten szemszögéből nézve elképzelhetetlen a népi kiválasztottság, a nemzeti szövetségkötés, s az a bizonyos „királyság" nem földi jellegű. Sajnos, a szerző ezt nem tudja megtenni, mert sem a jézusi „kiválasztottság" fogalmát, se annak jelentését nem ismeri. Ehhez meg kellett volna fejtenie a Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70. és 76–ot, s el kellett volna gondolkodnia az ezekhez kapcsolódó kánoni párhuzamokon. A laikusok számára sem ismeretlen „lelki szegénység" kifejezés Jézus ajkán a világ által kivetett, szellemi perifériára szorult, szaktekintélyek által lekezelt egyéneket jelöli. Természetesen ezek közül is csak azokat, akik az élet nagy kérdéseire keresik a válaszokat.

A szerzőnek azt kéne megértetnie a zsidókkal, hogy nincs „össznépi" megmenekülés, ahogy tömeges „megváltás" sincs. Vegyék észre, hogy Pál gyakorlatilag ugyanazt ígéri, amit Mózes. A júdaizmus és a kereszténység azon a széles úton halad, mely a veszedelembe visz ! Herbst azzal, hogy tagadja az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatást, tulajdonképpen a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét kérdőjelezi meg. Igen, azt, amit Jézus meghirdetett és demonstrált, az Atya pedig igazolt. Az Örömhír olyannyira igaz volt, hogy Isten a Nyilvános Működés során végig ott állt Fia mellett, s az utolsó napon meg is dicsőítette.

A szerző azért nem tudja igaznak tartani ezt az örömhírt, mert ő maga nem képes azt szabatosan megfogalmazni. Ennek pedig az az oka, hogy teológiájából hiányzik a Jézus által előfeltételnek állított „újjászületés". Herbst nem tudja, hogy miért és hogyan lehetne/kéne újjászületni, s hogy mivel kapcsolatban kell más (világnézeti) felismerésre térni. A szerző nem érti az egyik legalapvetőbb jézusi szimbólumot, a „gyermekséget" se, ahogy a Tanító terminológiáját sem ismeri. Zseniális módon többször is a lényeg közelébe kerül, ilyenkor új fogalmat kreál, de éppen az intuitív – tudománytalan – megközelítés miatt „majdnem, de mégsem" szinten reked. Ezért mindenképpen helyesebb lett volna, ha könyvének címe után kérdőjelet tesz.

K. Herbst azért nem tudja elősegíteni a zsidó–keresztény párbeszédet, mert azt ajánlgatja a zsidóknak, amit már amúgy is birtokolnak: egy nem valódi és az emberen kívüli istenkapcsolatot, ami viszont természeténél fogva nem lehet máshol, csak a saját lelkünkben (vö. Tm 2., 71.). Egész egyszerűen: a szerző nem tudja, hogy hol van Isten királysága !

A szerző legnagyobb hibája

Herbst is csak egy „építő" a sok közül, aki elveti a gondolkodást (vö. Tm 66.). Evilágon, az emberen kívül, társadalmi méretekben és főleg mások számára akarja felépíteni azt, amit Jézus lerombolt, hogy jutalmul (!) üdvözüljön. Az Atya királysága azonban csak bennünk szökkenhet szárba (Tm 19.), az „üdvtörténet" kizárólag bennünk mehet végbe ! A szerző azért nem jön rá erre, mert nem is használja a legalapvetőbb jézusi terminust: a királyságot. Így esélye sincs arra, hogy felfogja: egy lelki– vagy tudatállapotról van szó !

A szerző teodiceája

Amíg valaki meg nem jelöli a világban levő rossz okát, addig művét nem lehet teológiának tekinteni. Herbst ugyan kimondja, hogy: „A teremtés félhomályos, sokértelmű, sok meghatározó jegyet, de egyetlen bizonyítékot sem szolgáltat egy *jó* Isten létezéséhez" (10. old.), ám a továbbiakban nem foglalkozik ezzel az igen lényeges kérdéssel.

A szerző satanológiája

Karl Herbst a Sátán alakjának megrajzolásakor azt a zsidó hagyományt követi, amelynek Jézus minden fontos elemét felülbírálta. Ő az Ördögöt a Világ Fejedelmének, Evilág Urának titulálta, s nyilván nem is tévedett. Ha a Sátán valóban „az Isten és az ember közötti igazságosság (!) ügyvédje" volna (20. old), aki a Jóisten engedélyével (!) próbára teheti (!) az embert, akkor összeomlana a szerző által felvázolt „totálisan más istenkép", hiszen az Örökkévalóba dualizmust csempésznénk !

K. Herbst – materialista teológusként – nem kíván tudni az Ördögről, aki bizony azonos a Sátánnal (vö. Jn 8,37–47). Azt is fontos tudni, hogy a Sötétség Birodalmában, azaz a Kozmoszban tartózkodik, s hogy személyes létező. Ő az a bizonyos „tékozló fiú", akiről Jézus beszélt. Ilyen engedetlen, mennyei fiak a folyamatos teremtés során rendre előfordulnak. Isten elleni döntésük miatt nem jók, s nem is csinálnak szép dolgokat.

A Sátán az emberiség elsöprő többségének számára csak „pszichén belüli realitás" marad, egyszerűen azért, mert kizárólag a Jézushoz hasonló Emberfik kerülhetnek vele szemtől szembe... Az átlagember nem ellenfél a Evilág Fejedelmének, a „pórnéppel" a Rendszerbe beépített automatizmusok simán elbánnak. Az „igazságos" lelkületű emberek rendre belefulladnak a saját életszentségükbe, követőik feje felett pedig „elzúg" a távolról tisztelt (és csak a festett egekben létező) üdvtörténet.

Satanológia tekintetében Herbst példát vehetne Bulányi Györgyről, aki művében megfelelő súlyt és terjedelmet biztosít ennek a témának. Ez a dolog annyi mindennel összefügg, hogy „kikerülésével" nem is lehet belefogni egy teológia megírásába.

A szerző és a Küldetés

Herbst mindenáron egészen egyszerű emberként akarja Jézust elénk állítani. Ha tudná, hogy a megvilágosodott személy már nem azonos korábbi önmagával (Tm 1., 2.), akkor talán nem próbálkozna ilyesmivel. Szerinte Jézus „először Izráelban gondolkodott", majd fejlődése (!) következtében kitágította a Küldetés határait. Ez a feltételezés két okból se állja meg a helyét... Egy Emberfi csak akkor kezdheti meg a Nyilvános Működését, ha már mindent átlát (vö. Tm 1., Jn 3,31–5), a küldetés határait pedig nem a Fiú jelöli ki, hanem az Atya ! Az a mindenkiért való Isten, aki sohasem Izráelban gondolkodott, mivel lényegéből kifolyólag nem diszkriminál. A szerző persze azért akarja „fejlődésen" érni Jézust, hogy ezzel is kimutassa gyarló emberi mivoltát.

A szerző öngólja

A könyv 35. és 36. numerusa nem a megszokott materialista szellemben fogant, pedig épp itt kínálkozott volna egy nagy lehetőség. Két, valójában összefüggő dologról van szó; Jézus színeváltozásáról s Péter felmagasztalásának okáról. Herbst jól látja a Tábor–hegyi esemény lényegét: a három kiválasztott tanítványnak meg kell értenie, hogy Mesterük az egyedüli mértékadó, Mózes és Illés ellenében. A szerző itt valóban eredetit alkotott, nélküle nem tudnánk, hogy mi volt a lényeg.

Az azonban teljesen egyértelmű, hogy a Tábor–hegyen semmit sem lehetett látni karizmatikus módon. Péternek, Jánosnak és Jakabnak értelmileg kellett volna belátnia valamit, nevezetesen azt, hogy Jézus Isten emberi Fia, s ezért nagyobb még Mózesnél és Illésnél is. A hegyen tehát csak egy megvilágítási kísérlet történt: Jézus észérvekkel próbált magyarázni, mint mindig... A szövegből kiderül, hogy fáradozása eredménytelen volt. A Mester nemcsak akkor, de az egész Nyilvános Működés során is hiába beszélt. Ezt jól mutatja „az utolsó utáni napon" (vö. ApCsel 1,6) feltett kérdés is !

Simon Péter pedig csak azért magasodik ki a többiek közül, mert néha használja az eszét. Jézus nem a személyét, hanem a következetes gondolkodást magasztalta fel ! A Tanító ugyanis csak erre a „sziklára" alapozhat, ahogy az egyszerű tanárember is... Jézus nagyon sokszor nyomatékozta az állhatatos és logikus gondolkodás szükségességét, és általános érvénnyel is kimondja, hogy az egyén csak az agyában levő „sziklára" tud építeni (vö. Mt 7,24–7).

Péter egyáltalán nem karizmatikus látás során jött rá arra, hogy Jézus Isten Fia, s ezért az (igazi) Messiás, hanem kikövetkeztette ezt a logikus tényt. Az eszünket Isten adja, de csak azokat tudja „felismerésre juttatni" (a szerző kifejezése), akik használják is azt ! (vö. Tm 1., 2., 40., 71., 110., Mt 13,44).

Pétert éppenséggel *fáradozás* (gondolkodva tanulás) vezette célba ! Jézus felsorolhatatlanul sokszor utal arra a tényre, hogy „vesződség" és „igafelvétel" nélkül nincsenek eredmények (Tm 57., 91., 108.). Ez a küszködés persze csak szellemi erőfeszítést jelent (Mt 11,28–30), de azt nem lehet megspórolni !

A „nem hús és vér" arra utal, hogy azt, amit Péter kimondott, azt nem hallhatta senki mástól, egyik tanítványtársa sem súghatta meg neki, azt az Atya nyilatkoztatta ki számára, a jól ismert szellemi csatornákon (vö. Tm 89.). Az ilyen jellegű kinyilatkoztatások azonban bárki számára „vehetők", az egyetlen feltétel az, hogy az illetőnek legyen hozzá „füle", azaz Pneumája... Jézus gondolkodó emberekre akar/tud építeni, persze nem hierarchikus egyházat. Péter „első pápasága" jól illusztrálja mesterének kudarcát.

Herbst ott erősíthette volna meg „materialista" teológiáját, ahol az a leggyengébb. Ehhez persze tisztában kéne lennie a megvilágosodás folyamatával, s el kellene ismernie Jézust a kinyilatkoztatás forrásának. A szerző anélkül rohan ki Pál (állítólagos) magán kinyilatkoztatása ellen, hogy egy szót is szólna az igaziról. Nem veszi észre, hogy Pétert egy olyan misztikus élménnyel ruházza fel, amilyet Pál esetében kétségbe von ! Ha az ilyen karizmatikus látás lehetséges volna, az azt jelentené, hogy Isten (bizonyos „üdvtörténeti" esetekben) tölcsérrel tudja az ember fejébe tölteni a szent Szellemet.

A szent Szellembe (Értelembe) való merülés azonban egy folyamat, ami elég hosszadalmas. Az állhatatlan tanítványok erre sohasem voltak vevők (vö. Tm 93.). A Pneumát először is kérni kell, vagyis az Abszolútum körül kell forogni a gondolatainknak... (vö. Lk 11,9–13). „Az Atya" a végső dolgokat testesíti meg, tehát az élet nagy kérdéseivel kell foglalkozni. Jézust sem egy pillanat alatt töltötte el a Lélek; ama újjászületés fokozatosan történik (vö. Mt 19,28). Péter csak a minimumot izzadta ki magából, de ez kevésnek bizonyult a királlyá levéshez.

A szerző és Bemerítő János

Herbst meg sem próbálja kellő részletességgel tisztázni a Bemerítő és Jézus viszonyát.* Ha János valóban „az útkészítője" lett volna, akkor önhibáján kívül („üdvtörténeti feladatként") rekedt volna kívül a királyságon... Jézus valódi útkészítőinek személye egyrészt ismert (Lk 10,1–20), másrészt igen kemény szavakat mond a Bemerítőről (vö. Tm 45.). Jánosnak módjában állt volna hinni Jézusnak, de ez vagy nem következett be, vagy csak túlságosan későn... A Bemerítő volt az, aki földhöz ragadt módon Izráelben gondolkodott, Jézus pedig egy nem látható (vö. Tm 114.), nem innen való országban !

Zárszó

Karl Herbst könyvéből végül is nem derül ki az olvasó számára, hogy mit is kéne tennie. A szerző és magyar interpretátora szerint Jézus emlékezetére bort kell inni... Koccintsunk vidáman, hiszen mi már bent vagyunk Isten országában ! Valami ilyesmit hallottunk Páltól is !

* A témát lásd *Válogatott tanulmányok c.* könyvem 33 – 44. oldalain (mek.oszk.hu/08000/08019)

A világ csak test

(Tm 4., 28., 55., 81., 88., 113., 115., Mt 10,28; Lk 12,4–5; Jn 6,63a)

A sátáni teremtés koronája (tényleges tárgya) a férfi, s mint ilyen, komplex módon megragadott lény. Egy nő a tágabb értelemben vett nemiség közegében is jól érezheti magát, életéhez nem feltétlen szükséges vallásfilozófiai struktúra. Ahhoz, hogy Jézushoz hasonló „élő lélekké" legyen, előbb *keresővé* kell válnia [1]. Olyan gondolkodóvá, aki a férfiakra jellemzően, a lét nagy kérdésein töpreng. Ez a lehetőség a nők számára is fennáll, ha asszonyi szerepüket képesek feláldozni az immanens üdvözülés oltárán [2]. Elvileg nőnemű királyok is a világ színpadára léphetnek [3], de csak az igazi mammonnal kiegészült „gyermeki" [4] logika segítségével [5].

A férfinek teremtett lelkekkel határozott célja van az alkotónak: mentálisan is bele akarja őket integrálni a birodalmába [6]. Esetükben az érzéki függés csak a manipulálás egyik – bármikor előhúzható – eszköze. A férfi erotika veleje társadalmilag beágyazott: a gazdaságot, a politikát, a jogot, a tudományt is átszövi. Teokratikus rendszerben dogmatikus alapokon áll, melyek örök időkre biztosítják a hegemóniát. S éppen az idővel van a baj, a szekularizálódással járó „haladás" tudniillik felőrli a hittételeket. Evilág Ura védhetetlen pozícióba állította a vallási szervezeteket: a hétköznapi életvitel szinte észrevétlenül szünteti meg a papírformát. Az elvilágiasodás legfőbb színtere a nemi élet, ezért van kitüntetett helyzetben a szexualitás [7].

Az újszövetségi igehelyekből is az derül ki, hogy a földi javak birtoklása elválaszthatatlan az érzékiségtől. Mindkettő egymást erősítő „anyagba zuhantságot" eredményez, mivel az <u>itteni</u> boldogság ígéretével kecsegtet. E biztonságérzet azonban csupán átmeneti lehet, a biológiai lét mulandósága miatt. A tét tehát nem más, mint az örök élet [8]. Hús és vér nem örökölheti Isten királyságát, azon egyszerű oknál fogva, hogy merőben más „halmazállapotú" dologról van szó [9]. Bolygónkon nem egy isteni üdvtörténet zajlik, hanem egy sátáni kísérlet, ami csak számára szent !

[1] Tm Prológus, Tm 1., 2., 3., 4., 115.
[2] Zsk 61a, Tm 61.
[3] Mt 8,11; Lk 13,29
[4] Mt 18,1–7 (Tm 1., 93.) A gyerek arról nevezetes, hogy folyton kérdez !
[5] Lk 16,9–13; 18,8
[6] Jn 8,31–47
[7] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50
[8] Tm 59., 63., 71., Lk 13,1–9
[9] 1Kor 15,50; Tm 28.

Előzzük meg a bajt !

Vallásos szempontból a természetben tapasztalható váltivarúság az Isten műve, aki ezt a jellemzőt az ember viszonylatában is összekötötte a szaporodással. Bulányi György ennél tovább megy: a monogám házasságot egyenesen az ősmintaszerű szentháromság lenyomatának tartja. Nősülés és férjhez menés előtt álló fiatalok ezt minden további nélkül el is fogadják, hisz az automatikusan végbe menő biológiai országépítés megkíméli őket a szellemi erőfeszítésektől [1]. A *fáradozás* azonban csak a Pál által létrehozott történelmi kereszténység keretein belül spórolható meg, a királyság elveszítése árán ! [2]

A házasság intézménye nem vezethető vissza arra az Abszolútumra, akit a homo sapiens semmilyen szempontból se képes jellemezni. Numerikus, ill. nemi megközelítéseit a júdaizmus és az iszlám tiltja, a címzetes apostol pedig, nyilván az Emberfi kijelentése nyomán [3], egy számszerűen nem meghatározott, homogén (tehát szexuálisan sem differenciált) boldog közösségről beszél, mely számunkra felfoghatatlan módon szaporodik, a növekedés–tágulás filozófiai értelmében.

Ha valami megkülönbözteti az embert az állattól, akkor az a szex és a fajfenntartás szétválasztásának az igénye. A családtervezés a gyakorlatban kizárólag fogamzásgátlással valósítható meg. Régen a nők nemi érése s a házasságkötés úgyszólván egybeesett, ma 15 év is feszül a kettő között. Ez túl hosszú idő az önmegtartóztatásra, nem is telik el védekezés (!) nélkül. A teherbe esés felforgatja egy nő életét, szó szerint *minden* megváltozik körülötte. Elidegeníthetetlen joga, hogy életének ezt a korlátok miatt meghatározó periódusát elképzelései szerint időzítse. Ehhez pszichoszexuális nevelés, sőt alapos elméleti oktatás szükséges, de minimum autodidakta tájékozódás.

A vallások nem tartják fontosnak a szexológiát, mert számukra közömbös az egyén erotikus kiegyensúlyozottsága. A lányok házasság előtti nemi életét a még kialakulatlan személyiségre hivatkozva helytelenítik, ami nonszensz, mert intellektuális vonatkozásban amúgy is megrekednek tizenhat éves szinten. Ördögi alkotójuk ugyanis csak a férfi segítőtársául szánta őket, magyarán: házi rabszolgának. Botrányos tény, hogy szinte gyerekként alkalmasak a szülésre, ezt Isten biztos másképpen intézte volna. Kellő ismeretek nélkül a koravén szerepbe kényszerült fiatalok keservesen csalódnak, mert a nagybetűs élet romantikusan érzéki részéből kimaradnak.

Ezek az erotikus ténykedések bűnnek minősülnek, mégpedig tőrbe ejtő, megkötöző jellegük miatt [4]. Sajnos, a következetesség hiánya megbosszulja magát. Tudniillik, ha valami gátja a királlyá levésnek, akkor az nincs az idő határaihoz kötve. Magyarán: ami házasságkötés előtt tilos, az utána se válik megengedetté. A paráználkodók ezt fordítva élik meg: ha később szabad, akkor már előtte se lehet oly nagy vétek. Itt csak egy kiút van, a jézusi [5]. A teljes erotikus absztinencia „kilövi" az időtényezőt, és ezzel magát a házasságot is. Ha nem nézünk asszonyra, akkor garantáltan nem fogunk megnősülni... Aki nem hajlandó haragudni, az nem juthat el az ölésig...

E téren természetesen egyenjogúság van, az Emberfi a nőknek is a totális önmegtagadást javasolja [6]. Péter és Pál apostol zsidó módra leértékeli az asszonyt [7], ahogy minden más vallás is, tudat alatt felismerve az alkotó alárendelő és beskatulyázó szándékát. Paradox módon egy ateista ideológia emelte ugyanarra a piedesztálra a gyengébb nemet. A gyakorlatban ez sajna azt jelentette, hogy női szerepeik férfias tevékenységekkel is kibővültek. Ettől függetlenül a szocialista értelmiség szabadult meg – materialista alapokon – a világtörténelemben elsőként a szexizmus láncaitól.

[1] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113; Mt 11,28–9
[2] *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)
[3] 1Kor 11,11–2; Lk 20,34–6 A különböző fordításokban Isten *hatalma*, illetve *uralma* olvasható. Utóbbi a jobb, mert abból kiviláglik, hogy egy, az Örökkévaló által ellenőrzött–áthatott mennyei „ország" viszonyairól van szó.
[4] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50
[5] Mt 19,11–2
[6] Zsk 61a Az biztosan nem szül, aki nem él nemi életet.
[7] 1Kor 11,9; Tm 115.

Ne álljunk be a sorba !

A Sátán – a közhiedelemmel ellentétben – nem egy bukott angyal. Olyan Tékozló fiúról beszélünk, aki *nem akart* angyallá válni, ő magát akarja isteníttetni. Nem lépett be a Mennyországba, ehelyett saját birodalmat kreált. „Besorozott" alattvalóinak azt sugallja, hogy ez az élettér az igazi Világ, amit az Örökkévaló teremtett. Ezzel a lódításával vált a Hazugság atyjává [1]. Minden hazugság erre a legnagyobbra vezethető vissza, és cáfolatával az összes teodiceai kérdés egyszerűen megválaszolható !

Az önfejű teremtmény parányi univerzuma zárt rendszerként kering a mindenségben, megfosztva az alanyi jogú közvetlen istenkapcsolattól. Emiatt minősül „külső sötétségnek", ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni [2]. Ez a miliő érzelmi töltését (lelkületét) tekintve szó szerint Ellenkező előjelű. Mondhatni: erkölcsi antianyag gyűródott az isteni szikra köré. Tudniillik, csak egyfajta építőanyag van, az az Istenből származó [3], s ezért örök életű szellemi szövet, amit a Sátán a fonákjára fordított.

Ez a perturbáció kínlódta ki magából a mulandó testet, ami a szakadatlan s időbeli változás erejében áll fenn. Tehát egyfajta mű–anyagról van szó, a valóság meggörbítéséről. Minden – Isten által szuverénnek szánt – örök életű lélek (Pneuma) köré ilyen (atom)burok került [4]. Az állati vagy emberi (s ezen belül az ivari) mivolt csak néhány kromoszómától függ. Minden létezőnek van lelke, értelmi képességeiket pedig szabadsági fokuk határozza meg. Ez a degradáció persze teljesen önkényes, és ezért ördögi.

A hústest állagát genetikai programok determinálják, véletlen változók közbe iktatásával. A szépség és csúnyaság szándékos jelenség, ahogy a nemi sajátosságok részbeni avagy teljes hiánya is. Ezeknek az anomáliáknak mobilizáló szerepük van: ezt a világot ugyanis a gonosz módon előidézett egyenlőtlenségek mozgatják. Ezért nem alanyi jog a mivoltnak megfelelő adottságok birtoklása. Egy sportszerű mérkőzésen (életterünk elvileg a próbatétel helye) legalább az elstartoláskor azonos feltételeket kéne biztosítani. A legtöbb ember sorsa azonban már a rajtvonalon eldől, külseje miatt.

Olyan, hogy „ember" nem létezik, csupán férfi vagy nő. Természetesen mindkettő a homo sapiens kategóriájába tartozik, ám hogy ki számít (igazi) férfinak vagy (igazi) nőnek, azt a másik nem dönti el, intuitív módon és villámgyorsan. A nemi jellegzetességeknek tudniillik megvannak a maguk esztétikai paraméterei. Ezeken a párt választó egyén fontossági sorrendben megy végig, és bizonyos dolgokban nem hajlandó kompromisszumot kötni. Az alkura kényszerülés a szexuális nyomor következménye, ami az érzéki és köztörvényes bűnözés melegágya.

Az egyén számára a világot főként a többi ember jelenti, tehát a rendszeren belüli csúcsérték szerepét kizárólag egy másnemű lény töltheti be. Különösen igaz ez az asszonyokra, akik biológiailag is integrálva vannak ebbe a miliőbe. A könyörtelenül őrlő Gépezet tengelye a házasság, fogaskerekeit pedig a hazugság olaja keni. Érvényesülni csak az erővonalak mentén lehet, azaz vétkes eszközökkel. Sikerélménye annak lesz, aki vevő a sátáni örömhírre. Ehhez elegendő beilleszkedni a természet véres körforgásába [5].

Ismerjük meg önmagunkat !

Csak egy Valóság van, Istenen kívül nincs és nem is lehet semmi. Ő az Aki Van. Benne nem különül el a teremtő személye, a teremtési folyamat, a teremtés produktuma, s a mindezt körül ölelő szféra. Ez így együtt: maga az Örökkévaló. Tehát „rosszalkodni" is csak vele, vagyis a belőle származó, a csírájában őt tartalmazó anyaggal lehet [6].

[1] Jn 8,31–47
[2] Mt 8,12
[3] Jn 10,34–6 (Zsolt 82,6) A szent szerző nyilván filozófus volt.
[4] Tm 28.
[5] Pierre Casetti–Frei szerint az ember egy zsebkiadású káoszharcos.
[6] Így már érthető a Mt 10,29–31 ! Voltaképpen az Atya „hátán" (egyik dimenzióján) hasogatják a fát. Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája (Zsk 20.) Tm 2., 3., Lk 17,20–1

Ezt a „soros” Tékozló fiúk meg is teszik, Istentől kapott telkükön, a tőle–belőle származó szellemi szövet fonákjára fordításával. E perturbáció következtében birodalmuk minden porszeme „antianyaggá” válik. Ez az oka annak, hogy külön bejáratú világukban semmi sem lesz tökéletes, az embert is beleértve. Isteni teremtés esetén az lenne...

Az Abszolútum mennyei fiait (angyalait) a szeretetből kapott *szabad akarat* szüli meg. Egyedi nevüket is ez adja, s ez biztosítja nekik az öntudatos én–tudatot. A szabad akarat korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságát jelenti. Az embert nem szeretetből teremtették, ezért nincs is szabad akarata ! Ebből kifolyólag igazi neve sincs, csak egy címke, amit már többen is viseltek. Én–tudata pusztán állati: meg tudja különböztetni magát a környezetétől. Az öntudatossághoz Jézushoz hasonlóan meg kéne ismernie magát [1], aki az önmagában való élettel [2] együtt szabad akarathoz jutott [3], és méltónak bizonyult az általa büszkén használt Emberfi névre [4].

Ő teljes megvilágosodása után kijelentette, hogy Isten Uralmában nem nősülnek s férjhez se mennek [5]. Ez ma is zavart okoz, holott ezzel a mi világunk abszurditására mutat rá. Odafentről nézve a földi házasság furcsának tűnhet. Ez a tudósítás csak *egy* ama tények közül, amiket a Sátán által megvezetett ember nehezen ért meg. A felfoghatatlanságnak elsősorban nem észbeli, hanem lelkületi oka van. A hivatalos mértékadók képtelenek voltak befogadni az üdvözítő logionokat. Csia Lajos zseniális fordítása szerint *nem fértek meg bennük.* Teológiai értelemben tudniillik nincs középút [6], csak két oldal van, valamelyik mellett el kell köteleződni... Ez a voksolás életformaszerűen történik, az erkölcstelenül élők nem akarnak változtatni a viselkedésükön [7]. A parázna és házasságtörő nemzedék „anyagba zuhanva” vegetál, így képtelen felismerni Isten felhatalmazott nagykövetét, akinek már a neve is a státusát tükrözi.

Az Atya emberi Fia hiába mondta, hogy „én vagyok”, *a test szerint ítélők* nem hittek neki [8], pedig a test csupán egy megnyomorított lélek, ami ráadásul nemi szempontból is determinálva van. A test nem más, mint a szellemi szövet erőszakos módon megbolygatott része, ami vissza akar térni a normális állapotába [9].

Csodatevéskor pont ez történik, csak villámgyorsan. Az aktus ugyanis az Örökkévaló *abszolút* idejében s Erejével megy végbe, ami világunk *saját* idejében követhetetlen. A test az isteni anyag átmeneti állapota, egy atomi szintű rossz elrendeződés. Az, hogy éppen hús és vér képét mutatja, csupán az alkotórészek arányán múlik. Ha a nyomelemek lennének többségben, például a nehézfémek, akkor testünknek vas váza volna. Akkor nem a vér vastartalmát mérnék, hanem a vas vértartalmát. Nem az agy „járműve” a lényeg, hanem az agytekervények között megbúvó lélek !

Rajtunk fordul !

A Pál által alapított kereszténység tulajdonképpen véget ért a címzetes apostol halálával. Ő ugyanis belátható időn belülre ígérte „a világvégét”. Igehirdetésének ez központi része volt, ezen állt vagy bukott az egész... A teológiáját megőrző egyházak valójában Jehova Tanúinak értelmi szintjén álltak. Vallásalapító atyamesterüket nyilván bántotta, hogy ez az orbitális esemény nem az ő életében következett be. Ilyesmire manapság is kár várni, mert „a világvége” a *kereső* fejében jön el, teljes megvilágosodásának idején, vagyis ama utolsó napon, melynek dátuma az egyén állhatatosságának függvénye [10].

[1] Tm 1., 2., 3., 4.
[2] Jn 5,26
[3] Jn 10,17–8
[4] pl. Mt 9,6; 12,8; 16,13; 17,22–3; 20,18–9; 26,64
[5] Lk 20,34–6 (Mt 22,30; Mk 12,25)
[6] Tm 46., Mt 6,24; Lk 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162
[7] Jn 3,19–21; 8,34–6
[8] Jn 8,15 Bennük az isteni szubsztancia (a Pneuma) még statikus állapotban van.
[9] Róm 8,19–22
[10] Tm 1., 93., Mt 7,7; 24,36; Lk 11,9-13; Jn 6,39–40 Az Atya „csak” szent Szellemet tud adni !

A modern keresztény egyházak szintén vesztésre állnak. Gazdájuk eleve védhetetlen pozícióba rakta őket, mert intézményes keretek között nem lehet Erőre szert tenni [1]. Az el–nem–avuló erszényekben ez a „kincs" van, ez az a „pénz", mely szuverén módon osztogatható [2]. Ennek engedelmeskednek az ördögök, ezzel lehet felforgatni (helyreállítani) a Sátán házát [3]. Jézus, nyilvános működésével, lerombolta ezt az ősképeken álló építményt [4], aminek teremtői trónján állítólag Isten ül. A meggyógyított emberek s a holtak feltámasztása egyértelműen megválaszolta a nagy teodiceai kérdést. Ezt a rossz világot nem teremthette az Örökkévaló, mert Fia tevékenysége meghasonlást okozna !

Az Emberfi tudáson alapuló hatalommal, magabiztosan beszélt és cselekedett [5]. Az ilyen jellegű „királyi" uralkodáshoz – megfellebbezhetetlen kinyilatkoztatáshoz – közvetlen istenkapcsolat szükséges. Ezt bármely érzékeny lelkületű egyén kialakíthatja, ha az irgalmas szamaritánushoz hasonlóan képes spontán módon szeretetet gyakorolni. Jézus ezek előtt fedi fel a titkait, vagyis ők fogják megérteni a logionjait [6]. Az *emberek fiai* azonban „vakok a szívükben", vagyis a nyilvánvalót sem látják. A homo sapiens az erőszakot szenvedő természet része, így üresen (szunnyadó Pneumával) születik, és üresen (életre nemzett Pneuma nélkül) is exitál [7]. Mondhatni: porból lett és ismét porrá lesz, ha nem él a nagy lehetőséggel.

A Fiú arra számított, hogy a Tizenkettő közül legalább egyikük felfogja, hogy miről van szó. Mennybemenetele után ennek a személynek kellett volna átvennie tőle a stafétát, maga köré gyűjtve saját tanítványait. Olyan *keresőket*, akik feltétlenül találni akarnak. Királlyá ugyanis csak az válhat, aki éhezi és szomjazza az igazságot. A szabadulás és szabadítás láncolata miatt a világ valamelyik sarkában mindig kinyithatott volna egy „mennyei nagykövetség"... Jézus – az Atyával összhangban – azt akarta, hogy az Elsőszülött nyomába újabb és újabb Felhatalmazottak lépjenek [8].

Kéfást nem portásnak szánta; a mennyek országának *kulcsai* a logikusan levezetett ismeretek. Ezek biztosítják az oldás és kötés hatalmát, persze, nem az anyakönyvvezetői hivatalban. A szalonkereszténységgé vált vallás egyenesen lejáratja Istent. Voltaképpen ez is a feladata, Gazdája ezt jelölte ki a számára, a hierarchia pedig indirekt módon el is végzi. A széles út a teljes megvilágosodás helyett teljes szekularizációhoz vezet. Kollektív módon csak a veszedelembe lehet jutni. Eljött az ideje annak, hogy a hivatalos katekizmus „szent és érthetetlen" szövegét lecseréljük a Krisztusi kiskátéra [9].

Tiszta vizet a pohárba !

Biblikus teológiát csak Jézus logionjaiból lehet összeállítani. Ehhez zsinórmértékünk is van, a Tamás–evangélium, az Emberfi szellemi hagyatéka [10]. Ismereteink mondásai és példabeszédei megfejtése során rohamosan bővülnek, erre utalt „rejtélyes" búcsúbeszédében [11]. A jánosi levelek szerzője szintén ennek a „krisztusi tudománynak" a fontosságát hangsúlyozza [12]. Az egyházfiak ilyesmivel nem akarnak foglalkozni, úgy vélik, hogy ez nem az ő dolguk... Ők egyetlen „tevékenységre" szerződtek le Pállal: a hívők hinni szeretnének. Az nem igényel sem időt, sem energiát.

[1] Tm 1., 2., 3., Mt 7,13–4; Lk 13,23–4 Csia Lajos fordítása.
[2] Mt 6,19–21; Lk 12,33–4; Tm 96., 110.
[3] Lk 10,17; Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–36 Evilág Ura a saját birodalmában lakik !
[4] Tm 72., 85., 1Ján 3,8b
[5] Tm 49., 82., Mt 7,28–9
[6] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Isz 55a/55; Jn 6,40: látja a Fiút = érti, amit mond
[7] Tm 27., 71., Lk 13,3; 13,5 (Szövegösszefüggés: Lk 12,54 – 13,9)
[8] Mt 7,21; Jn 6,38
[9] mek.oszk.hu/14600/14656
[10] mek.oszk.hu/14600/14682
[11] Jn 16,12–5 (Jn 6,40)
[12] 2Ján 7,11 (1Ján 3,24)

Keresztény ember nincs, az illető vagy pap, vagy a hívek óriási táborába tartozik. Az ide sorolható egyénekre szokták mondani: veled is csak többen vagyunk. „Megülik a helyüket", végighallgatják az evangéliumot tartalmazó szövegeket, a kihüvelyezhető mondanivalóval azonban nemigen tudnak mit kezdeni [1]. Ennek nagyon egyszerű oka van: személyükben *a világ fiaival* szembesülünk [2]. Ezek kizárólag olyan hitet fogadnak el, amelyik nem veszélyezteti a mókuskerék hajtását. Ők azok a szamarak, akik a malomkő körül caplatva nagy utat tesznek meg, mégsem jutnak előbbre [3].

A (külsőségeket) gyakorló keresztények Istentől elrugaszkodott dolgokat csinálnak, csupa olyasmit, ami a királlyá levés szempontjából haszontalan. Jézus tanítványai nem dolgoztak, nem gyűjtöttek evilági ismereteket, nem végeztek karitatív tevékenységet, nem foglalkoztak ökológiával, nem jártak templomba, nem böjtöltek, még csak nem is imádkoztak ! [4]. A Mester nem oktatott gyermekeket, nem keresztelt vízzel, nem gyóntatott, nem iktatott be papokat, nem adott fel utolsó kenetet. Végül, de egyáltalán nem utolsósorban: nem esketett s nem is buzdított házasságkötésre... Az ő országa ugyanis nem biológiailag gyarapodik [5], és nem is veszít a test pusztulásával [6].

Ha ezt a világot a Jóisten teremtette volna, akkor egyetlen létezőnek se lennének szükségletei. Vagy ha lennének is, nem neki magának kéne kielégítésükről gondoskodni. Az életadás és a létfeltételek biztosítása tudniillik egy és ugyanaz. Ez globális viszonylatban is igaz, tehát az ökológiai problémák ki sem alakulhatnának, ill. automatikusan oldódnának meg. A világ fenntartása nem a teremtmények dolga. Ez a Föld vonatkozásában is így van, egy nagyon egyszerű oknál fogva. Evilág Ura sose adja ki a kezéből a kormányrudat. Ő nagyon vigyáz arra, hogy működjön a rendszer, megvannak a biztonsági szelepei. Az teljesen más kérdés, hogy időnként játszik a tűzzel, a maga szórakoztatására. A homo sapiens attól fél, hogy a válságból válságba eső ökoszisztéma, valami miatt, katasztrofális károkat szenved. A bioszféra átalakulása azonban csak a jelenlegi életformák számára jelentene pusztulást.

Az emberiségszintű gondban levés mögött az egyén halálfélelme lapul... Valójában saját létfeltételeit akarja megteremteni és bebiztosítani, úgy, ahogy ama bolond gazdag [7]. Ő saját jószántából adta oda a lelkét a Sátánnak, aki indirekt módon, a mammon csábításaival, egyszerűen *elkérte*. Meg kéne már érteni, hogy az üdvtörténeti csata nem Isten és az ember között dúl. Ezt Pál meg is fogalmazta, nyilvánvalóan Jézus mondása alapján: „A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai s a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban (más dimenziókban) vannak" [8].

A Mt 25,41–ben hajlamosak vagyunk egy Isten által létrehozott pokolra gondolni, Csia Lajos fordítása azonban eligazít bennünket. Ő nem az Örökkévalóra utaló „készíttetett" kifejezést használja, hanem azt írja: „készült". A híveknek nem lehet világos, hogy ki, és kinek csinálta a szóban forgó pokoli helyet. Egy *kereső* viszont jól tudja, hogy az „örök tűz" a mi életterünkben lángol, (nemi) vágyaink férge ezen a világon nem pusztul el [9]. Az Emberfi, szokásához híven, elrejti a lényeget, amit csak a másik füllel (Pneumával) rendelkezők hallhatnak meg [10]. Az egyetlen Valóság anyagivá perturbált részét, az Univerzumot, a Tékozló fiú készítette működési területként, a benne uralkodó (épp aktuális) pokoli rendszert pedig angyalai, vagyis a gonosz lelkek hozzák létre, úgy, hogy

[1] Jn 8,43–7; 7,17; Mt 13,10–5
[2] Tm 2. Igazából csak két kategória van: a gazdagodni vágyó (vö. Tm 70.) *keresők* és a szegénységben önként (vö. Tm 27.) megmaradni akaró „hivatásos hívek".
[3] Zsk 40. Fülöp–evang. 111.
[4] Tm 5., 13., 105., Mt 6,25–34; 9,14–5; Mk 2,18–20; Lk 5,33–5; 11,1; 12,22–31
[5] Zs 48. Fülöp–evang 106.
[6] Mt 8,22; 10,28
[7] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50
[8] Efézus 6,12
[9] Mk 9,43–8
[10] Tm 32.

manipulálják az eredetileg is gonosznak csinált embereket [1], akik a Másoló „szántóvetőivé" lesznek [2], fenntartván azt a rossz világot, mely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt [3].

A hívők elsöprő többségét tévhitek tartják meg az egyház keretei között. Az ismeretekhez jutásnak ugyanis komoly feltételei vannak ! [4]. Csend, zavartalanság, idő– és energiaráfordítás nélkül nem forognak a tudás kulcsai. Állattenyésztés, földművelés, kertészkedés, otthoni sütés–főzés, gyereksírás mellett lehetetlen Cél–irányosan gondolkodni. Ilyen körülmények között csak a „vasárnapi kereszténység" marad. Megosztott lelkülettel viszont prolongálódik a kollektív és közvetett, tehát hazug és Erőtlen „istenkapcsolat".

A hivatásos hívek azért nem tehetnek szert mustármagszerű (fejlődőképes) tudásra, mert erre nincs is igényük... Ők családon belül próbálkoznak az erkölcsi–etikai tökéletesedéssel, amíg bele nem fásulnak. Igyekeznek ugyan „mindent" megadni a gyerekeiknek, ám ez is csak addig megy, amíg azok kicsik. A serdülők (világi) igényeivel már nem boldogulnak, azokat érdemben nem is tudják befolyásolni. A nagy Célt pedig a szülők sem ismerik [5], így a mennyei táplálék nélkül kirepült fiókák után Szellemi értelemben üres marad a fészek. A júdaizmusban gyökerező, demográfiai növekedéssel teret nyerni akaró, nagycsaládos mivolt egyházi érték, nem jézusi eszmény.

A vallásos párok úgy vágnak bele a házaséletbe, mintha az automatikusan biztosítaná számukra az értelmes létet. Lehet, hogy az emberi társadalom hasznos tagjai lesznek, de utódnemzéseikkel azt a világot tartják fenn, amit az Atya gyűlöl [6]. Elsősorban az emberi szenvedés és a halál miatt. Ezekre semmiféle mentség nincs, s a Sátán nem is magyarázkodik [7]. A könyörtelen biológiai rotáció bármiféle társadalmi haladást meghiúsít, az egyén pedig nyomtalanul tűnik el a süllyesztőben.

Akkor nem jó megházasodni...

Jézus a saját mondanivalóival állt elő, egyéb témákat úgy kellett reá kényszeríteni. Ilyen esetekben a konkrét kérdésre válaszolt, feleleteiből tehát nem szabad oda nem illő következtetéseket levonni. A válóleveles gyakorlat totális elutasításakor például nem szentesítette a házasságot [8]. Erről csak később, szűk tanítványi körben nyilatkozott ! Követőinek a mennyei királyságért, vagyis a közvetlen istenkapcsolat kialakításáért kell lemondani a testiségről. Ez az élet tudniillik – mint olyan – nemi. Szexualitás nélkül elvész a lényege. Ha a világ csak test, akkor a test maga a világ... Egy férfi (vagy egy erotomán nő) számára az élet értelme nem a (monogám) házasság, hanem a társadalmi korlátozás nélküli koitálás. Nemi tevékenység házasságlevél nélkül is folyik. Az Emberfi logionja persze nemcsak a heteró, de a homo kapcsolatokra is vonatkozik [9].

A szexuális függőséget igen nehéz legyőzni, a magdalai Máriából hét ördögöt kellett kiűzni. Keresztény hajadonok viszonylatában talán ez is kevés lenne, a lányok tudniillik mindenképpen férjhez akarnak menni. Úgy érzik, hogy számukra azzal kezdődik az élet. Így is van, de ezzel a „királynőség" lehetősége megszűnik. Ezt észben kéne tartani azoknak a papoknak, akik előszeretettel foglalkoznak párok összeboronálásával. Isten szolgái nem házasságközvetítők, hanem Fiú–aspiránsok !

Jézus a saját követésére buzdított, egy járt utat ajánlott. Ez így logikus, így becsületes. Ennek analógiájára egy pap csak két dolgot mondhatna a fiúknak: öltözz be, az a helyes, hiszen én is azért csinálom. Vagy: semmiképpen se válaszd ezt a hivatást, ha

[1] Mt 7,11 Az ember a teremtőjére hajaz !
[2] Isz 157/117
[3] Isz 57/129
[4] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197
[5] Tm 110., Mt 13,44 Bővebben: *Mint a nap !* 20 – 21. ill. 30 – 31. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)
[6] Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145
[7] Jn 8,44c
[8] Bővebben: *Kenyértörés,* 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)
[9] Mt 19,12

nem akarsz pórul járni. Persze, az a legjobb, ha hallgat, mert obligón kívül van. Fogalma sincs az életről, annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem végez kenyérkereső munkát, és nem próbál nőt szerezni.

A hívő fiúknak ködösen romantikus elképzeléseik vannak a házasságról. Nem tudják, hogy már a puszta kommunikáció is nehézségekbe ütközik. A legegyszerűbb kérdésekre is egy litánia a „válasz", érdemi tartalom nélkül. A feleségek azért nem mondanak *igent* vagy *nemet*, mert állandóan beszélgetni akarnak... Ők azt szeretnék, ha a házasélet folyamatos játék lenne, melyben a logika nem mindig kap szerepet. „Szerencsére" a keresztény házasságok nagy része infantilis, és ezen a szinten – boldog. A vallásos férjek többsége papucs, ami szintén egyfajta harmóniát jelent.

A lányok leginkább attól tartanak, hogy jövendőbelijük az idő múlásával megunja őket. Ilyen jó eredményre kár számítani, mert az élettársi viszony már sokkal előbb megromlik, különböző, ám nyilvánvaló okok miatt. A minden szempontból ideális házasságok is csak egy ideig tartanak, azután kiüresednek. Csalódott asszonyok számára örömhír a jézusi logion [1], hiszen számukra riasztó távlat lenne, ha *odaát* is a férjük boldogítaná őket. Ismertem olyan nőt, aki akkor kezdett el Istenben hinni, mikor az urát magához szólította.

Az Örökkévaló hívása persze Élővé tesz [2], a biológiai halál ellenére [3]. Országbeli halált a sátáni program hallgatólagos, ám zsigeri elfogadása okoz [4]. Nemcsak az abortusz minősül gyilkosságnak, hanem a Pneuma nélküli testek szaporodása is [5]. A földi ember utódai eleve halálra ítéltként érkeznek a világra, ami valójában siralomház [6]. Nevezett intézmény után csak a halál következhet, s igazából már előtte sincs élet, mert vegetálni is csak sírva és fogcsikorgatva lehet.

A házasság nem jelenthet révbe érést, hisz az ember a holléte és a mivolta miatt boldogtalan. Egy velejéig rossz rendszernek egyik alkotórésze se lehet jó, a lényege pedig végképp nem. Evilág a családra épül, az a legkisebb, ám legfontosabb része. Jézus ezt a látszólagos harmóniát bolygatja meg azzal, hogy nem hajlandó szentesíteni [7]. Az emberek nagy többsége mégis úgy tekint rá, mint életmód–tanácsadóra vagy közéleti megváltóra. A Hegyi beszéd nem erkölcsi dörgedelem, s nem a társadalom bajainak orvoslására szolgál. A Fiú a *keresőket* szólítja meg, azokat, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert érzik, hogy csak az szabadíthatja meg őket.

Kettő nem kellhet !

A szerelmet már sokan próbálták definiálni, most én is csatlakozom hozzájuk. Szerintem a szerelem szabadon választott hűség. Legalábbis a plátói, a beteljesületlen, magyarán: az egyoldalú. Az igazi szerelem meg a kölcsönös. Ahhoz azonban olyan sok minden kell, hogy a legtöbb embernek nem telik rá. Az a „testiekben gazdagok" osztályrésze, a felső tízezer játéka. A populáció *70%–a* meg irigyen bámulja őket, amint szabadon szerelmeskednek, illetve szerelmesen szabadoskodnak. Petőfinek ez nem sikerült, mert érző lélek volt. Egy *élő lélek* meg ne is kísérletezzen vele ! A homo sapiens ugyanis a testi szépségbe szeret bele, az ejti rabul, de szó szerint. Ez azonban az alkotó előtti leborulásnak minősül.

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34; (1Kor 11,11)
[2] Mk 1,15; Jn 5,24; 11,25–6
[3] Mt 10,28a
[4] Ter 1,28; Jn 8,34–44a; Tm 63., Lk 12,16–21
[5] Zsk 48. Fülöp–evang. 106.
[6] Isz 57/129
[7] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7

A gazdag ifjú

Jézus már a – nem is olyan fiatal [1] – személy közeledésén is mérgelődik. Tehetőssége látszódhatott a ruházatán [2], különben honnan vették volna a jelenlévők, hogy pénzes ember... Az Emberfi tudása más kérdés ! [3]. A hízelkedő megszólítás sincs ínyére [4]. Egyetlen útmutató logiont se szán rá; a Törvényt olvassa a fejére [5]. Nem kívánt kérdések esetén mindig ezt teszi. Ráadásul itt olyasvalakiről van szó, aki a vagyonában bízik, lelkületileg arra hangolódott rá [6].

E negatív figura csupán az egyházfiak számára testesíti meg a jámborság, az életszentség, sőt a bűntelenség eszményét. Valójában a torka véres, mert a Pneuma hiánya miatt képtelen megfelelni annak a feltételnek [7], ami csak az „értő érzékszerv" [8] birtokában teljesíthető. Ez a magatartás [9] kizárólag a teljesen megvilágosodott, mindent átlátó [10] Fiak számára lehetséges. Ők már „Istennél vannak" [11], azaz sikeresen kialakították közvetlen istenkapcsolatukat a lelkükben [12].

A Héberek evangéliumában [13] olvashatók után teljesen világos, hogy a jó Mester nem „megszerette" őt [14], hanem megmosolyogta ! Az ifjúnak tudniillik (a Zebedeus–fiakhoz hasonlóan) fogalma se volt arról, hogy mit kér [15]. Az örök élet ugyanis a végső Cél eléréséhez van kötve, amihez [16] az ifjúnak nincs lelkületbéli affinitása.

[1] Lk 18,18

[2] Tm 35., Isz 47/36,2

[3] Tm 17., Isz 38b; Jn 3,27; 3,31–2; 3,34–5; 4,25–6; 16,30
Jézus „mindentudása" úgy értendő, hogy minden ismeretet megkapott, ami a homo sapiens számára felfogható. Istenhez viszonyítva a mennyiségi korlát egyértelmű, ám egy Fiúnak csak arra van szüksége, ami a nyilvános működéshez kell. A mondások amúgy is az Atyától származnak (Jn 8,26), ahogy a logionokba rejtett kinyilatkoztatások is (Tm 78., 84., Jn 16,12–5). Így már érthető Jézus szavainak minden korban megfejthető (Mk 4,21–5), keresztrejtvényszerű pontossága. Ez tehát nem emberi, hanem isteni zsenialitás ! Ezért örök érvényű zsinórmérték a Szellemi Hagyaték (mek.oszk.hu/14600/14682).

[4] Mk 10,17–8; Lk 18,18–9

[5] Mt 19,18–9

[6] Lk 12,16–21; Tm 63. szívében gondolta = reménységét abba vetette (Mt 6,19–21)

[7] Minden vagyonunktól meg kell válni (Lk 14,33), és nemcsak az anyagiaktól ! Még saját lelkünk is meggyűlölendő... (Lk 14,26).

[8] Tm 71. Ezt kellett volna megszerezniük a „soron kívül" elhunytaknak (Lk 13,1–5), sőt a Tizenkettőnek is (vö. Tm 59.).

[9] Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23: Ezt a hozzáállást naponként kell a magunkévá tenni !

[10] Tm 1., 4., 112.

[11] Mt 19,26; Mk 10,27; Lk 18,27 Nem Isten mindenhatóságáról van szó, hanem arról, hogy egy gazdag ember is eljuthat az Igazsághoz, természetesen „akkor" és „ha". (vö. Tm 111.). Ez a logion „A gazdag ifjú" szellemi hagyaték–beli párhuzama.

[12] Tm 107.

[13] Zsk 21. In: *Ami szemet szúr,* 49. old. (mek.oszk.hu/22800/22805)

[14] Mk 10,21

[15] Mt 20,20–3; Mk 10,35–40

[16] Mt 19,21 (Csia Lajos fordítása)

Pintér István

Válaszaim

a *Szentlecke Pálról* c. tanulmányomra
érkezett érdemi kritikákra

1.

A borítón lévő színes képen a Törvény (öt vastag) és a próféták (hat vékony) könyvei láthatóak. Középen a hétágú menóra, előtte kibontott Tóra–tekercs, mögötte írásra szolgáló galambtollak vannak tintatartóba tűzve. Felülről ívesen beeső mennyei fény világítja meg a kompozíciót.

2.

A Biblia első 11 fejezete nem szerves része a júdaizmusnak. A vallásalapítással (is) foglalkozó Mózesnek azonban valamiféle választ adnia kellett a végső kérdésekre. Úgy döntött, hogy már letűnt mezopotámiai kultúrák teremtéstörténeteit adoptálja [1]. Ezekkel a hipotézisekkel Jézus nem foglalkozott. Ama ritka esetekben, amikor utal rájuk, világossá teszi, hogy ellenfelei Írásait idézi, szembesítve őket az azokban foglaltakkal. A szellemi hagyatékában [2] szereplő Ádám nem azonos Éva párjával, az említett személy a homo sapienst szimbolizálja. Pál persze egész teológiát épít sumér és akkád mítoszokra, mert készpénznek veszi a sohasem létezett üdvtörténeti kontinuitást. Az ő nyomdokain haladó keresztény teoretikusok már csak ezt a tévutat szélesítik.

3.

Ábrahám, Izsák és Jákob nem tudta, hogy három világvallás ősatyjaiként fogják számon tartani őket. A hitbéli homologizáción fáradozó Mózes a lehető legkisebb számra szerette volna redukálni heterogén összetételű népe nagyjait, ám ennél jobban nem tudott tömöríteni. Az utókor ezt elvégezte helyette, mert rendszerint csupán a két emberből összegyúrt Ábrám–Ábrahám van megemlítve. Jézus nem valóságos személyként utal rá, hanem úgy, mint az Istennel kötött szövetség szimbólumára. Ez a sok száz évvel visszavetített szövetségkötés Mózes által felül lett írva, hiszen csak időlegesen volt szüksége rá [3]. Pál ezt is tényként kezeli, Mohamed örömére, aki egy „becsúszó szereléssel” át tudta venni az üdvtörténeti labdát [4].

[1] Bővebben: *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)
[2] Ez az ún. Tamás–evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)
[3] MTörv 5,2–3
[4] 1Móz 16,1–4a Genetikailag Izmael számít Ábrahám elsőszülött fiának.

4.

Mózest az általam is nagyra becsült Kodolányi János piedesztálra emelte [1], a valóságban azonban nem vallási személyiség volt. Elsősorban népet és hazát teremtő államférfiként tekinthetünk reá. Az átlagembernél nemigen hitt jobban Istenben. Nemzeti szocializmusa paradox módon Hitlerére hajaz. A júdaizmus alapjainak lerakója és első számú prófétája a vallást eszközként használta a társadalom összekovácsolásához. Jézus utal is arra, hogy nem az (egyéni) istenkapcsolat kialakítása volt a célja, s nem is rendelkezett a kinyilatkoztatáshoz szükséges tudással [2]. Pál ezt nem feszegeti, neki elég, ha a Törvény bírálatával felülkerekedhet rajta.

5.

A 24 próféta közül nem mindegyik írt, és amelyik igen, az se konkrétan Jézusra utalt. Azt jövendölték, hogy egyszer eljön a szabadulás órája, Isten királysága... Az Emberfi ezt a terminológiát átvette, ám igazi Szabadítóként az Atya bármikor igénybe vehető királyságát testesítette meg. A próféták „isteni", de evilági állapotok beköszöntét ígérték, a Messiás viszont a közvetlen istenkapcsolat demonstrálásával a valódi üdvözülés útját mutatta meg ! [3]. Ő országbeli holtaknak titulálta az egyébként általa is nagyra tartott prófétákat [4], tudniillik hiányzott belőlük az *új* vagy *tökéletes ember* harmadik antropológiai összetevője: a Pneuma [5]. Ahogy Pálból is.

6.

Bemerítő János naiv társadalmi reformer volt, aki vallási alapokon képzelt el egy nemzeti kommunizmust. Ez az utópisztikus cél persze evilágon nem valósítható meg. Jézus értékeli János jó lelkületét, de nem rejti véka alá, hogy teljesen más síkon mozognak [6]. Pálnak csak az a fontos, hogy a Bemerítő tanítványait is bekebelezze.

7.

Jézus előre látta Jeruzsálem pusztulását és a nép szétszóratását. Gondolkodó emberként ugyanis rájött arra, hogy a nemzeti kiválasztottság – fantazmagória. Az Abszolútum nem diszkriminál etnikumok között, s a Tékozló fiának adott szabad akarat miatt nem is tud beavatkozni a kozmosz történéseibe. *E kor istene* [7] pedig mindig a győztessel köt szövetséget. Az újra és újra lángra kapó zsidó virtust a *„Ha Isten velünk, ki ellenünk ?!"* elve táplálja. Ez a mentalitás törvényszerűen katasztrófákba torkollik [8]. Az üdvtörténeti kontinuitás simán megszakadhat, mert ez a „széles út" csak félrevezetett emberek fejében létezik. A zsidókat Mózes csapja be, a keresztényeket pedig Pál. Kollektív védőháló (gondviselés) nincs, biztonságra kizárólag egyénileg lehet szert tenni. Persze, ez a *nyugalom* se evilági békességet jelent [9].

[1] Az égő csipkebokor.
[2] Jn 6,32 Bővebben: *A szűk kapu,* 18 – 20. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[3] Tm 27., Jn 12,19
[4] Tm 51., Mt 5,11–2
[5] Tm 28., Mt 7,15–20 Ennek a gyümölcsnek meg kell érnie, vö. Tm 20., Mk 4,26–9
[6] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3–7 Kettejük viszonyát lásd: *A szűk kapu,* 52 – 63. old.
[7] 2Kor 4,4; Efézus 2,2b
[8] Mt 5,5; 5,39; 5,41; 26,52
[9] Tm 1., 15., 59.

8.

Az őskeresztények életvitele korántsem volt olyan példamutató, mint ahogy azt a hittanórákon beállítják. Az aranykorként elkönyvelt időszak csupán regényírók és filmrendezők képzeletében létezik. A hónap végére várt világvége természetesen nagy hatással lehetett az emberek viselkedésére. A középkori egyházatyák nyilván kedvező színben akarták feltüntetni a múltat, saját korlátaikat azonban nem tagadhatják le. Ágoston szerint szabad embert ölni, csak közben ne haragudjunk rá, Origenész kiherélte magát (!) egy meg nem értett igehely miatt, Aquinói Szent Tamás pedig a következőket írja: „Asszony, tenéked mindig gyászban s rongyokban kéne járnod, a bűnbánat könnyeivel telt szemekkel kéne mutatkoznod, hogy elfeledtesd, hogy az emberi nemet tönkretetted". Tertullianus szerint a keresztények vére magvetés – csak éppen egyikük se akar mártírrá válni…

9.

A 313–tól datálható nagykonstantini kereszténység a mai napig jogfolytonos. Lényegét se az egyház szakadása, se a felaprózódása (protestáns gyülekezetek, szekták) nem befolyásolta. Éppen ellenkezőleg: a vallási villongásokkal járó megosztottság természetes állapottá vált [1]. A keresztes háborúkra, az inkvizícióra, a nők tízezreinek kínhalálával járó boszorkányüldözésekre, az eretnekégetésekre, a megrontásokra, a művészet, a tudomány és az egészségügy visszafogására a kultúrember válasza csak a *teljes elhatárolódás* lehet, ami meg is mutatkozik a hétköznapi ateizmusban. Ez a jelenség egyházi bomlástermék, nem valami tudatos vagy harcos materializmus… A munkásosztály számára Marx jelentette a megváltást, és a nők is a szocializmus idején emancipálódhattak. A 60–as évek zenei és szexuális forradalma pedig örökre elidegenítette az egyháztól az öntudatos ifjúságot.

10.

Az európai zsidóüldözéseknek az az egyházi antiszemitizmus az oka, ami Pálra vezethető vissza [2]. Ő mindössze Jézussal és a prófétákkal akart egy társaságba kerülni, de hiúsága beláthatatlan következményekkel járt. Hitler azzal védekezett, hogy semmi olyasmit nem csinált a zsidókkal, amit a középkori egyház már meg ne tett volna. A pogrom orosz kifejezés, ami a papneveldébe járt Sztálin számára se volt ismeretlen. A címzetes apostol Urára is szégyent hozott. Ortodox zsidók miatta nem ejtik ki Jézus nevét. Helyette azt mondják: *az az ember…*

11.

A *Katolikus leveleket* az ApCselhez tudnám hasonlítani [3]. Szerintem azért kerülhettek be mások is, hogy Pál hegemóniája (arányaiban és stílusában is !) nyilvánvaló legyen. A rá vonatkozó (nagyon enyhe) kritikai részek ne tévesszenek meg senkit: azok a hitelesség kedvéért maradtak bennük. Látszik, hogy tartalmukat az érdektelen erkölcsi–etikai intelmekre redukálta a „lektorként" is kártékonykodó önjelölt mértékadó. Az általa megkímélt anyagok végkicsengésükben a páli teológia fonalát veszik fel, ami azt jelenti, hogy a címzetes apostol mindenkit lehengerelt – legalábbis papíron… Az utókor szemében az lesz a nagy ember, aki a médiát birtokolja. Az ördög patája ott lóg ki a leginkább, ahol Péter arról a hervadhatatlan koszorúról beszél, amit az egész világ Pálhoz köt [4].

[1] Ez volt a szervezetet uralni szándékozó Sátán célja.
[2] 1Thessz 2,15–6
[3] A két anyagot nem is írtam be Csia Lajos zseniális fordításai után (mek.oszk.hu/08900/08907)
[4] 1Pét 5,4

12.

A *János–evangélium* hitelessége megkérdőjelezhetetlen, ugyanis a Jézus ajkára adott logionok mondanivalói megegyeznek a szinoptikusokéból kihüvelyezhetőkkel. Természetesen a Tamás–evangélium és az Iszlám hagyomány is megerősíti Jánost. Számomra a legnagyobb csoda az, hogy a rendelkezésünkre álló jézusi anyagban egyetlen ellentmondás se fedezhető fel. János és Tamás egyszerűen annak a labdának a másik fele, ami nélkülük nem is gömbölyű. Érdekes módon Karl Herbst is gyakran Jánosra, sőt Pálra támaszkodik [1], akinek az 50–es években (!) datálódó leveleiben már felismerhető János hatása.

13.

Saulból elméletileg sem válhatott volna igazi Szent Pál... Bombabiztosan alkalmas volt a váltóátállítási feladatra... Ha a legcsekélyebb kétség is felmerül, akkor a Dolgokat felülről szemlélő Sátán nem őt választja eszközének. Olyan frusztrált embert keresett, aki lelkületéből fakadóan mindenáron tenni akart, és „tett" is... Hiúsága ugyan istenfélelme fölé kerekedett, ám az igazi rugó csillapíthatatlan szeretetvágya volt. A kivívható tisztelet tudniillik nem sokat ér... Ahogy a franciák mondják: az ágyban nincs kellemetlenebb dolog az embernagyságnál.

14.

Sokan úgy utalnak a páli teológiára, mintha az egy mindenki által ismert dolog lenne... Az igazság az, hogy a leveleiből nem lehet kiemelni egy olyan rendszert, aminek füle és farka is van. Helyes világkép hiányában nem lehet Isten–tudománnyal foglalkozni, mert annak elemei az Örökkévaló tulajdonságaiból vezethetők le. Leegyszerűsítve páli teológián a címzetes apostol megváltáselméletét értjük, ami „örömüzenetéből" következik. Szövegeit kis megfésülés után jól is lehet értelmezni, más kérdés, hogy ő tudatában volt–e annak: mit mond ki... Némelyik eszmefuttatása nem rossz, csak hiányos. Sajnos, közlendőinek általában „a torka véres", vagyis pont a lényeg marad ki. Ez egész munkássága kapcsán is elmondható, hiszen felhívja a figyelmet Jézusra, de az Emberfi tanítása – a logionok elsikkasztása miatt – homályban marad.

15.

Pál prédikátori sikereinek titka a személyes elköteleződés. Hallgatósága érezte, hogy nem egy agitátorral van dolga, hanem olyasvalakivel, aki meg van győződve az általa terjesztett dolgok igazságáról. Ő ugyanis elhitte azt, amit hallott [2], csak nem mindig értette. A hívek nem észérvek alapján sorakoznak fel valaki mögé. Ha az a benyomásuk, hogy X. Y. egy (hozzájuk képest mindenképp) nagy ember, akkor eluralkodik közöttük a csordaszellem. Az ideológiában való hitet észrevétlenül az annak közvetítőjében való bizalom váltja fel. Ilyenkor kerül át lelkiismeretük és pénzük egy Szent Fazék zsebébe.

16.

Pál fokozatosan jut el addig az állításig, hogy *látta* Jézust, ami csukott szemmel nem is sikerülhetett... A damaszkuszi úton *hangot* hall, Anániás ajkával már *jelenésről* beszél, levelében pedig felháborodottan vonja kérdőre az „eseményről" mit sem tudható híveit [3].

[1] Könyvének kritikája *Új írások – régi témákban,* 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[2] 1Kor 15,3–7
[3] ApCsel 9,3–8; 9,17; 1Kor 9,1c

17.

Az egzegéták régóta tudják, hogy a keresztény időszámítás nem stimmel... Jézus valószínűleg Kr. e. 8–ban született, tehát a nagy események idején nem a harmincas, hanem a negyvenes éveiben járhatott. Ezt a szemtanúk becslése is megerősíti, akik a szerkesztői spekulációkkal szemben [1] ötven évesnek se saccolták [2], vagyis a szóban forgó konfrontáció idején kb. 46–47 lehetett. A történés ideje sajnos nem ismert, az éppúgy lehetett a nyilvános működés elején, közepén vagy a végén. Ennek az időszaknak a hossza is vitatott; a konszenzus szerint három esztendő volt. Talán nem tévedünk nagyot, ha kereszthalálának idejét 45 éves korára tesszük, mely jelenlegi naptárunk szerint 33–34 körül következett be.

Ezek szerint a Kr. u. 6–ban kitört, galileai Júdás nevével fémjelzett, felkelés idején a zsidó nagykorúság közelében járt. Akár el is kaphatta a *„ha Isten velünk, ki ellenünk”* szele, a lelkesedés szintjén. Lehet, hogy a leverés következményeit látva alakult ki benne az erőszakmentesség teológiája, amit az üdvtörténeti (kollektív) kiválasztottság téveszméjében hívő honfitársai nem tettek a magukévá. Tíz évvel őutána ugyanis Teudás vezetésével is fellázadtak.

Az *Apostolok cselekedetei* címen egyháztörténelmet író Saulus–Paulus itt is elárulja magát. Gamáliél híres érvelése ugyanis 34–ben hangozhatott el, tehát még nem tudhatott a 44–es harci cselekményekről, amelyekről Josephus Flavius független és hiteles forrásként tudósít. Pál az 50–es évek vége felé „lektorálhatta” az anyagot (apostoltársai leveleit is beleértve), így tanítója nem igazíthatta helyre, mert valószínűleg már nem élt.

Az ő életkora viszont könnyen megállapítható. István vértanúsága 34–35-re tehető, Saul ekkortájt tölti be a 13–mat. A könyvemben magadott 21–es dátum tehát akár jó is lehet. János, a legifjabb tanítvány, csupán egy évvel lehetett idősebb nála, különben nem állhatott volna ott Mesterének kivégzőkeresztje alatt [3]. A templomszolgák tudták, hogy a pelyhes állú kamasz a Názáreti legszűkebb társaságához tartozik, de nem vették őrizetbe – kiskorúsága miatt. Jogi helyzetének ránézésre is konstatálhatónak kellett lennie, hisz személyi igazolvány még nem létezett... A „rövidnadrágos” Sault ugyanígy pécézhették ki az Istvánt megkövező tanúk, levetett kaftánjaik őrzésére.

18.

István megkövezése vagy spontán módon ment végbe vagy sehogy... Ha ugyanis a protokollt betartva a Nagytanács elé kerül, akkor az ítéletet láttamoztatni kellett volna a helytartóval. Róma nem engedélyezte a vallási alapokon történő kivégzéseket, tudniillik minden adófizető emberre szüksége volt. Jézus esetében is csak az államellenes izgatás vádja jött be [4]. Keresztre feszítése óta körülbelül fél év telhetett el [5], tehát ilyen rövid idő múltán nem állíthattak oda egy harmadik vonalbeli egyénnel, aki nem is mondott súlyosabb dolgokat, mint Péter és társai. Az apostolok szószólója nem olyan régen még félve sündörgött a főpap házának udvarán [6], ezért a nép vezetői előtt kivágott merész és magasztos beszéde nem tűnik hitelesnek [7]. A 12. vers orbitális hatálya Pál szerzőségére utal, aki üdvtörténeti küldetését nemzetközi keretek között képzelte el.

[1] Lk 3,23a
[2] Jn 8,57
[3] Jn 19,26–7
[4] Lk 23,2; Jn 19,12
[5] Jézus felett Kaifás ítélkezett, Péterék ügyében már Annás (ApCsel 4,6). A mindenkori főpap a szadduceus párttagokból álló kollégiumból került ki, évenkénti rotációval (Jn 11,49a; 18,13b). Annás rokoni kapcsolatban volt Kajafással (Jn 18,13), ebből is látszik, hogy a vallási arisztokrácia összefonódva gyakorolta a hatalmát, ezért jogos a „főpapok” kifejezés használata. Koránál fogva Annás lehetett a „szürke eminenciás” ez lehet a magyarázata annak, hogy először hozzá vitték Jézust.
[6] Mt 26,69–74
[7] ApCsel 4,8–12

István megkövezése teljességgel érthetetlen dolog a gyülekezet oszlopainak szabadon engedése után. Ha a vezetők megfogadták Gamáliél tanácsát [1], akkor a kereszténüldözésnek alább kellett volna hagynia. Valószínű, hogy a főrabbi érvelése csak Saul nevű tanítványára hatott, aki amúgy is bűntudattal küszködött. Vajon hol látta azt az ártatlan angyalarcot [2], ami álmaiban is kísérthette? Istváné volt, vagy valamelyik korábban meghurcolt áldozatáé...? Ha a Nagytanács ülésén nézett vele farkasszemet, akkor ő kizárólag a hamis tanúk padján foglalhatott helyet ! [3]

Az is lehet, hogy az „esettel" csupán egyháztörténelmet írt [4], hisz minden induló szervezetnek szüksége van mártírokra. Mindkét verzió megállja a helyét, sőt a kettő összse is mosódhat. Tudjuk, hogy a szenteket általában a saját elvtársaik teszik el láb alól, dicsőségük fényében később gyilkosaik sütkéreznek [5]. István védőbeszédét feltehetően Pál fogalmazta meg, az üdvtörténeti kontinuitást kiemelendő [6].

19.

Vegyük sorba, hogy kultúrkörünk nagy emberei mivel álltak elő !

Mózes

Tartozzatok ti is – akárkik vagytok – az Úr népéhez [7], mely a kollektív kiválasztottság miatt üdvtörténeti karriert fog csinálni, evilági keretek között. Szövetségünk jele a körülmetélkedés, biztosítéka pedig a Törvény maradéktalan betartása, ami az isteni kinyilatkoztatás szerepét is betölti. Én vagyok a Szabadító s a legfőbb próféta, a teljhatalommal felruházott szigorú de igazságtalan bíró, aki szombaton nem dolgozik.

Bemerítő János

Csak akkor válunk Isten népévé, ha a társadalmi igazságosság talajára állunk... Ehhez mindössze az szükséges, hogy megvalósítsuk azt, ami régóta le van Írva ! Ha mindenki így tesz, akkor beköszönt a gazdasági–politikai kánaán... Elhatározásunk komolyságát az alámerítkezés jelzi, a cél elérésének biztosítéka pedig az, hogy mostantól fogva nem vétkezünk. Aki ezt betartja, annak eltöröltetnek korábbi bűnei. Az Örökkévalóval kötött, jól működő szövetségünk jel lesz a nemzetek számára, s ha azok is követik példánkat, eljő az üdvtörténetet beteljesítésszerűen lezáró Messiás. Ezzel az isten barmával meg ne foglalkozzatok... Állítólag ő törli el a világ bűneit [8].

Az „igaz" Jakab

Ha be tudjuk illeszteni Jézust az üdvtörténeti kontinuitás folyamába, nyert ügyünk van. Bemerítő Jánossal fogjuk összekapcsolni az új szövetséget a Törvénnyel, amiből amúgy is hiányzik a tulajdonképpeni, az Emberfi által tolmácsolt isteni kinyilatkoztatás. Nosza, szuszakoljuk bele az új bort ezekbe a régi tömlőkbe... [9].

[1] ApCsel 5,33–42
[2] ApCsel 6,15
[3] ApCsel 6,11–3 István őrizetbe vétele és tárgyalása között hetek is eltelhettek. Időközben bekövetkezhetett Saul várva–várt nagykorúsága.
[4] Én azt hiszem, erről van szó... Ettől a 36. oldalon 50 pontban összefoglalt lényeg ugyanaz marad !
[5] Mt 23,29–32
[6] ApCsel 7,1–56 Az 56. és a 60. verset Pál Jézus ajkáról vette le, szokásához híven...
[7] A *héber* név gyűjtőfogalom volt, a különféle nemzetiségű jövevény népeket értették rajta. A későbbi zsidó nemzet a pusztai vándorlás alatt is több etnikumot olvasztott magába. A genetikai homogenitás tehát nem feltétel. Mózes éppen a sokasodás miatt meneteltette őket, persze, nem negyven évig.
[8] Jn 1,29 Jézus és a Bemerítő viszonyáról lásd *A szűk kapu* 52 – 63. oldalait.
[9] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

Saulus–Paulus

A cselekedeti fáradozásokat mellőzve is bárki csatlakozhat ahhoz a kollektívához, amelyik szellemi erőfeszítések nélkül hiába várja a kívülről–felülről beköszöntő transzcendens megváltást, ami a már elkésett világvége alkalmával realizálódik. Addig is, valaki vegye ki a talpamból ezt a tüskét !

Mohamed

Jó fej volt ez a Jézus... Megteszem előfutárommá... [1]. Most fel a szent háborúra ! Mi, muszlimok fogjuk beteljesíteni az üdvtörténetet. Elvégre, Izmaeltől származunk, Ibrahim elsőszülött fiától. Hogy mi lesz a Paradicsomban? Ugyanaz, mint itt a földön, csak megsokszorozva. De bort ne igyatok – ezt a megkövezett Sátánra mondom – különben ti is ilyen vallást alapítotok.

Bulányi György [2]

Az egy, szent és egyedül üdvözítő római katolikus egyház egyetemes pappá vált tagjainak túl kell teljesítenie a Törvényt, hogy ily módon felépülhessen itt a földön is Isten Országa, valahogy úgy, mint a szocializmus. Ha ezen fáradozunk, a Szentháromság is bedolgozik ebbe, felülről. Az eucharisztia nagy titkáról persze majd csak odafent hull le a lepel [3]. Vagy itt kell lehullnia, hogy felmehessünk ?

Karl Herbst [4]

Mi, az általunk fel sem fogott új szövetség hatálya alatt álló keresztények, bár nem tértünk más (világnézeti) felismerésre, már benne vagyunk Isten országában. Megváltásunk érdekében tehát nem kell tennünk semmit. Ezért nem is foglalkozunk a kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok 70%–ával. Így azt sem tudjuk; *mi* az Örömhír, s hogy *hol* van a királyság. Bennünk el se indulhat a Célhoz vezető megvilágosodási folyamat, ugyanis nem értjük az eucharisztia szimbolikáját. Szerintünk a názáreti vándorprédikátor (!) egy egészen egyszerű ember volt, mégis ő marad az egyedüli mértékadó, annak ellenére, hogy (természetesen !) nem támadt fel. Ilyesmi nem lehetséges materialista teológiánk szerint. Jézus emlékezetére vígan koccintgathatunk, kinevetve Mózest, Jánost, Pált és Gyurkát... A Sátán meg rajtunk röhög, mert sohase fogunk inni ama borból, az Atya országában.

Különbusz Kristóf

Herbst az isten, de már meghalt, én vagyok a prófétája ! Nyíltan kimondom: nem lehet tudni semmit, ha fumigáljuk a Szentírást. Az ószövetséghez sose értettem, az újhoz se konyítok. Nálatok persze többet. Jézusnak nincs szellemi hagyatéka, János hamisítvány, az iszlám anyag meg siralmas. Persze, ha a Publik Fórum is leközli, egy német nímand kommentárjával, akkor respektáljuk. Honi teológia ?! Hiszen azt én művelem. Itt állok a Gyurka általam megtört vállán. Nyomatom a papi lírát, aminek az értéke vatikáni valutában is egyenlő a nullával... Szeretet himnuszra sajnos nem futotta, pedig én vagyok a magyar Pál, csak nem veszem észre. Mindaz, amit az Emberfi a farizeusokról jajongott, illik rám. Szerencsére a híveim ezt nem látják, mert vakok. Én bennük bízom, ők fognak engem igazolni *odaát*. Ja, a tanúk emelvényéről át kell majd menniük a vádlottak padjára. Fő, hogy ott se legyek egyedül. Kínosan vihogunk majd Jézus nem létező humorán. Nem kell félni; egészen egyszerű ember, még szavazni is elment volna, persze rám !

[1] Erről lásd *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról* c. könyvének témába vágó előszavát, 248 – 255. old. (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)
[2] Róla szóló könyvem: *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)
[3] Az igehely magyarázatát lásd *Merre menjünk?* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)
[4] Könyvének kritikája: *Új írások – régi témákban,* 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

Nem volt Isten, nem támadt fel, vére nem omlott sokakért, de egyelőre ő marad a legfőbb mértékadó, aztán majd megláttok – engem. Pál csak felülvizezte az Emberfi tanítását, Herbst a kétharmadát el is törölte, most rajtam a sor, hogy bevégezzem a dicstelen munkát. Ugyan honnan tudod, kedves Jézus, hogy így meg úgy vannak a Dolgok? Hiszen minden ember az Atya fia, az üdvtörténet pedig nem más, mint alázattal való beilleszkedés a sátáni teremtés rendjébe. Mindenki boldogan élhet, míg meg nem hal tüdőrákban. Lényeg, hogy megőrizzük bűntelenségünket, engem se lehet semmiféle igazságtalansággal vádolni. Mi családi vállalkozásban űzzük a képmutató ipart, tudjuk, hogy veletek bármit megtehetünk. Mit mond a Pintér? Hogy ez botrány? Kutyaugatás nem hallatszik az égbe, főleg akkor, ha nem engedjük megjelenni az írásait. Ne olvassatok el tőle semmit, majd *megnézem* és referálok, de most nagyon húz ez a nyakamon lógó malomkő [1]. Nyugi, szentesítem az életeteket, hisz lelkiismeretetek itt lapul a farzsebemben. Ha befogadtok, mindent megbocsátok nektek, igaz, nincs rá jogom, soha nem is volt, nem lesz és azt is visszavonták. Lényeg a lényeg: szálljatok be külön buszomba, bőven van hely, mert belül üres [2]. Gyertek velem, én se megyek sehova !

Jézus

Nincs mire várni, a lehetőség adott, akinek jó szíve van, az rájön arra, hogy ez a világ nem lehet Isten teremtése. Aki ezt felismeri, az hinni tud az evangéliumban. Örömhírem a következő: ha hajlandók vagytok gondolkodni, akkor közvetlen istenkapcsolatra tehettek szert. Kövessétek a példámat; én különösebb előképzettség nélkül is királlyá lettem. Tartozzatok ti is ama kisded nyájhoz, melynek tagjai térben és időben szétszórtan, autodidakta módon szereznek valódi ismereteket, logionjaim és példabeszédeim alapján. Azok hatására bennetek is elindulhat a valódi üdvtörténet, ami nem más, mint az eredményes megvilágosodási folyamat. Ha a végső cél érdekében a magatok részéről megtesztek mindent, akkor egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásokban részesültök. Szellemi fáradozásotoknak az „első feltámadás" lesz a jutalma. Mindent átlátva véglegesen megtisztultok, a Lélekben keresztelkedve meg. Isten igazságosságát elfogadva váltok Fiaivá. Ezután az irgalom logikájának erejével bárki bűneit megbocsáthatjátok, felforgatva ezzel a Sátán evilági országát. Erőszakos halálotokkal lezáruló nyilvános működésetek Atyánk akarata, aki mindvégig mellettetek fog állni. Az én közvetítésemmel létrejött új szövetség a közös lelkületből fakadó hasonló magatartásban nyilvánul meg.

20.

Jézus szemében mindenki evilág fia, egész addig, amíg nem helyezkedik szembe vele [3]. A bejegyzett és gyakorolt vallás nem számít, csak a tények. Aki itt akar berendezkedni, az az irányultsága miatt vész el, már elhatározása pillanatában. A bolond gazdag azért volt esztelen – éjjel halt meg, azaz szellemi sötétségben ! –, mert evilágon akarta leélni az életét, *elfogadva s bebiztosítva* az ehhez szükséges feltételeket. A példabeszéd szellemi hagyaték–beli változata nemcsak pénzügyi jólétre utal, hanem (egy másik logionban kifejtett) hústesti kondícióra is [4], mely hosszú ideig biztosítja a földi lehetőségek csaknem maradéktalan kihasználását. A porból lett Ádámot e kor istene *„anyagba zuhantságra"* programozta be, és erről a kijelölt pályáról csak újjászületés következtében térhet le [5].

[1] Mt 18,1–11; Mk 9,42; Lk 10,16; 17,1–2; Jn 3,3; 6,45b; Isz 157/117
[2] Tm 2., 3., 27., 42., 71., 109., Mt 6,22–3; 7,15–20; 13,52; 23,38
[3] pl. Isz 29/90; 134/35; 139/41
[4] Tm 63. (Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50) **és** Tm 86.
[5] Jn 3,3; 8,44; Tm 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/207

A „szökési sebesség” eléréséhez minden itteni dologról le kell mondani [1], ugyanis így szabadulhatunk meg a halálfélelemtől [2], amit nagyrészt a talmi értékekhez való ragaszkodás idéz elő.

21.

Vannak olyan kérdések, melyek csak a legszélesebb összefüggésekbe ágyazva válaszolhatók meg. Pál ámokfutásának kártékonysága például ilyen felvezetés mellett értelmezhető. A Dolgok felfogása így sem garantált, mert az a befogadó készség függvénye. Akinek van füle, az veszi az adást.

Az általunk Földnek nevezett bolygót is magába foglaló Kozmoszt nem a Jóisten teremtette [3]. Ennek az Univerzumnak minden bizonnyal nem az ember a kizárólagos lakója. Ez a „világmindenség” egy demiurgosz tákolmánya. Ő az a Tékozló fiú, aki önző s önfejű módon hátat fordított a Mennyországnak, ami az egyetlen Valóság, mivel az Örökkévaló lakhelyéről beszélünk. Ez (az igazi) Világ folyamatosan tágul, mert a Jóisten mennyei fiai szakadatlanul bővítik. Ennek a mindenkit boldogító teremtő tevékenységnek van egy rizikója: a szabad akarat, ami a szeretet kívánalma. Emiatt <u>időnként és időlegesen</u> a „soros” Tékozló fiúk visszaélnek az Abszolútum által feltételek nélkül rendelkezésükre bocsátott építőanyaggal, mely ajándékul adott telkére kerül. Ez a „biomassza” életre nemzhető lelkekből áll, akiket mennyei dimenziókba kéne emelniük. Az emancipáció azért lehetséges, mert a Jóistenen kívül nincsen szuverén létező: minden tőle–belőle származik. Az ember olyan degradált lény, akinek örök életű Lelkét egy hústestbe rejtették [4]. Ennek alkotóelemei megegyeznek az őt környező anyagvilágéival, ezért kizárólag egymást tudják érzékelni [5]. A látható, hallható, ízlelhető és tapintható közeg nem káprázat, hanem három dimenzióba „görbített” perturbált Valóság, amely elvesztette szellemi összerendezettségét. Ez a (lelki) harmónia csak a <u>közvetlen istenkapcsolat</u> megteremtődésekor áll helyre.

Ennek a lételemnek az alanyi jogú birtoklásától az Istent játszó Másoló az embert (is) megfosztja. A lehetőség szintű igénybevételt nem képes megakadályozni, ám minden elképzelhető módon gátolja. Legjobb módszere a közvetett és kollektív istenkapcsolat felajánlása – vallási szervezetek útján. Ezek megalapítói–irányítói hiúság okozta tudatlanságból és anyagi érdekek miatt vállalkoznak mások (meg)vezetésére. Az örök dolgokat a biológiai halál utánra ígérik, igazi céljuk azonban az életvitelük szentesítését elváró hívek manipulálása. A „homo sapiens” szó szerint a világ fia, mert szemlélete geocentrikus és emberközéppontú. Beállítottsága s életmódja – hitétől függetlenül – materialistává teszi. „A világ” tulajdonképpen a többi emberből és az általuk létrehozott dolgokból áll, valamint a díszletként szolgáló, ámde nem igazán uralható természeti háttérből.

A Jóisten és a (soros) Tékozló fiú közé szorult ember azt sem tudja; hová került… Helyileg benne van a Valóságban, de nincs kapcsolata vele. Ez a szituáció pokoli körülményeket jelent számára. Jogaitól–lehetőségeitől megfosztva pótcselekvéseket végez, keretek közé szorított léte átmeneti helyzetek sorozatából áll. Véges életének csak teremtője szempontjából van értelme, aki újratermelődő fogyóeszköznek tekinti őt.

A Sátán által megtévesztett ember azt hiszi, hogy a Jóistennel áll szemben, vagyis életminősége és halál utáni helyzete tőle függ. Valójában a lelkülete dönti el: merre indul és hová kerül. Aki feleszmélve, a környezet láttán nem tér más (világnézeti) felismerésre, annak esélye sincs a „királlyá” válásra. Egyszerűen rá kell jönni, hogy <u>hol</u> vagyunk, és

[1] Lk 14,26–7; Isz 32/124; Jn 14,30b: (Evilág Urának) bennem semmije sincsen. (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 10.: A halottak nem élnek = aki nem él, az <u>nincs</u>.
Jn 8,51: Nem lát halált = rájön arra, hogy ilyen (igazából) <u>nincs</u>.
Tm 17., Jn 8,52: Nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme, nyugodtan fog exitálni.

[3] Efézus 2,2

[4] vö. Tm 28.

[5] Tm 16., 55., 81.

mivé lehetünk [1]. Aki evilágot tartja otthonának, az nem kívánkozik máshova. Aki nem igényel megváltást, az rab marad [2]. A biológiai halál egyszerű rotáció, amit a Sötétség Birodalmának térbeli végessége kényszerít ki. Ez a „világ" persze időben is véges, ezért bizonyos értelemben reinkarnálódó lakói egyszer mindenképpen kiszabadulnak. A lényeg az, hogy ez a megmenekülés minél előbb megtörténjen.

Amíg a homo sapiens azt képzeli, hogy ő a teremtés koronája, addig esélye sincs a szabadulásra. Anyagelvű felfogással, vagy egy vallási szervezet csordájának tagjaként sodródva az „országbeli" halál állapotába kerül. Az ilyen egyén valójában nem is él, csupán vegetál. Biológiai halála igazából nem jelent szignifikáns változást, hiszen üresen jött a világra, és üresen is távozik [3]. Életre nemzett Pneuma hiányában nem szerzett és nem veszített semmit [4]. Jézus halott–feltámasztásai *odaátról* nézve nem csodák [5]. A nagy kunszt az ostobák észre térítése volna, csak hát tölcsérrel senkinek se lehet beletölteni a fejébe az igazi mammont...[6] Észnél kell lenni, mert a rendelkezésünkre álló óriási lehetőség egyben az egyetlen is ! Ha későn eszmélünk, pórul járhatunk [7].

A Sátán minden rendelkezésére álló eszközt bevet annak érdekében, hogy a *keresőket* letérítse a keskeny és szorongatott útról. Egyházfiakkal nem is nagyon foglalkozik. Barcza Barna szerint azért, mert ők úgyis elvesznek piti bűneikben. A címzetes apostol leginkább azzal „állította át a váltót", hogy megváltoztatta a célszemélyek körét. Jézus gondolkodó egyénekre vadászik [8], a vallást alapító Pál pedig hívekre. Hosszú távon ez a felhígult emberanyag törvényszerűen ateistákat gyárt. A Szentírástól elszakadt magatartásuk ugyanis a „kicsinyek" szemében kiábrándító és botrányos [9].

22.

Pál számára Jézus az egyedüli mértékadó, akit szinte abszolútumként kezel. Szerinte nem adatott az embereknek más név, ezért kizárólag őáltala lehet üdvözülni. Ezt az igazságot persze jánosi logionokból szűrte le, és Péter szájával mondja ki [10]. A homousion vagy homoiusion témája számára is nagy kérdés... Önkényesen kiragadott verseivel igazolni lehet az istenséget, levelei elején azonban kínos precizitással különböztet. A Fiú felhatalmazottsága vitán felül áll, de mégiscsak az Atya kente fel őt !... Szentháromságszerű egyenrangúságról tehát nem beszélhetünk, csupán egylényegűségről. Jézus is erre utal, mikor azt mondja: „Aki engem lát, az (tulajdonképpen) az Atyát látja". Nyilvánvaló, hogy itt a közös lelkületről van szó [11], hisz az Abszolútumnak nincs hústeste. Nem asszonytól született [12], így emberi érzékszervekkel nem lehet megközelíteni. A tiszta szívűek keveretlenné/homogénná vált lelki szemeikkel, belső füleikkel láthatják–hallhatják őt.

[1] Tm 1., 2., 3., 4., 48., 69., 82., 107.
[2] Jn 8,44
[3] Tm 27.
[4] Tm 2., 71., Mt 16,26 Az emberi élet az egyén szempontjából teljesen értelmetlen, erre halála közeledtével rá is döbben.
[5] Isz 86/166 A Sátán jól őrzött palotájába való behatolás, fegyvereinek elvétele, vagyonának zsákmányként kezelése (= azt teszek vele, amit akarok) igazából felszabadítás, leszerelés és az igazság helyreállítása, a jogcím nélküli „lakók" kipaterolása (Lk 11,21–6).
[6] Lk 11,13; 16,9–13; 18,1–8 Az „igazságszolgáltatás" a Valóság feltárása. A megvilágosodás azonban egy viszonylag hosszú folyamat, ami igényli a Jézus szerinti tájékozódást is (vö. Tm 109.).
[7] Tm 58., Mt 25,1–13; Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11; Isz 133/34,14–16
Az ajtót nem Isten zárja be, hanem Evilág Ura, aki „zárolt földi pályával" gyilkolja az embert.
[8] Tm 1., 15., 22., 48., 53., 69., 76., Mt 11,25–30; Lk 10,21–4
[9] Mt 18,1–11; Mk 9,42; Lk 10,16; 17,1–2; Jn 3,3; 6,45b; Isz 157/117
Mindenki (az isteni) törvény megrontója (Csia L.), aki nem teszi az Atya akaratát (Mt 7,21–3).
[10] Jn 14,6 (8,19); ApCsel 4,12
[11] Jn 10,30; 10,38b; 12,45; 14,7–11; 15,23; Tm 107.
[12] Tm 14., 16., 61., 84., Mt 5,8; Jn 5,37b

Jézus maga–választotta és következetesen használt nevével is megmondja, hogy ő Isten emberi fia [1]. Persze, tőle is össze lehet szedni olyan kijelentéseket, ahol „istenné” teszi magát. Törvény–tisztelő hallgatósága ezt nehezményezte is, habár ehelyütt szintén *lelkületi azonosságról* van szó. Az, hogy „bennem az Atya van, s én az Atyában” kizárólag így értelmezhető, annál is inkább, mert ez a szakasz egy magyarázat [2].

Az elvont módon gondolkodni s érvelni nem tudó zsidók (ebben Pál se jeleskedett) nem fogták fel, hogy az ember – mint olyan – istenné lehet, hisz alkotóelemei okán az is [3]. A Másoló képtelen „mű–anyagot” csinálni, a meglévőt pedig nem tudja elpusztítani, csak meggörbíteni, perturbálni. A Fiúság a szellemben és igazságban való imádás miatt realizálódik [4], ám a hústestbe zártság miatt „csupán” lélekben [5].

Ha viszont két vagy több dolog lényegileg azonos, akkor mi lehet a tulajdonképpeni különbség, s van–e értelme különböztetni? Ahhoz, hogy ezt a kérdést meg tudjuk válaszolni, be kell következnie egy státusbeli változásnak: „Nekem adott át minden (tudást) az én Atyám. Senki sem ismeri meg a Fiút, csak az Atya, és senki sem ismeri meg az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek szeme elől a Fiú a leplet el akarja vonni” [6]. Jézusnak tehát vannak titkai [7], amiket csak azokkal tud és akar megosztani, akik az irgalom logikájának nyelvét beszélik. Ha az Élőre tekintünk [8], akkor előbb–utóbb nem lesznek kérdéseink [9]. Erről a témáról korábban is írtam [10], most újra kimondom: Jézus az emberiség számára a lehető legvalóságosabb Isten volt [11].

23.

Háromféle feltámadásról beszélhetünk: az általános és emberiség szintű a világ végén fog bekövetkezni, a Pál által is hozott *első feltámadás* Fiúvá válásunk függvénye [12], Jézus harmadnapi feltámadása pedig hit kérdése, mert az csak a szerencsések számára volt bizonyosság.

Nincsen olyan vallás a földön, amelyik ne tanítaná az általános feltámadást. Ebben még a materialisták is hisznek… Hitük abban nyilvánul meg, hogy nem akarnak meghalni. Minden ember sejti, hogy *valami van* a halál után… Aki viszont tudja is, hogy hol lesz az, ami (öröktől fogva) van, annak helyes az istenképe ! Jakab szerint „senki sem üdvözül azok közül, akik félnek a haláltól”. A megvilágosodott személy tudniillik mentesül a halálfélelemtől [13].

A kérdés nem az, hogy van–e élet a halál után, hanem az, hogy lesz–e Élet a halál előtt. Első feltámadásunk semmiképp se maradhat el, mert az az igazi !

[1] pl. Mt 16,13
[2] Jn 10,30–8
[3] Jn 10,34–6; Zsoltárok 82,6 (A szent szerző nyilván filozófus volt.)
[4] Tm 2., Jn 4,23–4
[5] Tm 28.
[6] Mt 11,27; Lk 10,22
[7] Tm 62. Státusán és feltámadásán kívül is bőven van még titok. Például az, hogy az őt ténylegesen követő kisded nyáj (Lk 12,32; Tm 22.) tagjai szintén feltámadnak–e nyilvános működésük után.
[8] Tm 58. (Lásd szellemi hagyatékának Prológusát is !)
[9] Jn 16,22–3; Tm 109.
[10] *Új írások – régi témákban,* 5 – 10. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[11] Tm 11., 27., 37., Jn 16,10
[12] Filippiekhez 3,10–2 (Csia Lajos fordítása) Pál nem jött rá ennek útjára–módjára, bár szóban forgó verseivel kerülgeti a forró kását. A 12. vers még a témához tartozik ! (Tm 1., 71., Fp 100.)
Több anyag: *A szűk kapu,* 78 – 81. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[13] Tm 17. Az Emberfi részletekbe menően ismerte saját végkifejletét (vö. Mt 20,17–9).

Aki kételkedik Jézus szavaiban [1], az nem tartja őt Isten Fiának, aki viszont hisz neki, az tudja, hogy feltámadt [2]. Hogy mások mit gondolnak erről, az nem számít, mert Jézus nem a világ előtt akart bizonyítani [3]. Biológiai halála után azért vette viszsza hústestét, hogy a tanítványai előtt tegye kétségtelenné szavainak igazságát. A Nyilvános Működésnek átütő módon kellett véget érnie, hogy a későbbi századok *keresői* is legelőt találjanak [4]. Logionjainak, példabeszédeinek, tetteinek és jelképes cselekedeteinek értelmezése nélkül senki sem válhat az Atya fiává [5]. Harmadnapi feltámadásának tagadása aláássa a státusát, gyengíti az egyedüli mértékadóságába vetett hitet.

24.

Jézus (biológiai) halála ámen–igével megerősített tény [6]. Tudta, hogy el fogják pusztítani hústestét, és azt is, hogy időlegesen vissza fogja venni azt. Nem háromszor beszélt erről, hanem sokszor. Két tény (halála és tanítványaihoz való visszatérése) egy közbensőt is bizonyít. Fel kellett támadnia, mert kivégzése nyilvános volt [7], s „független szakértők" által bizonyított [8]. A hatalomnak épp az volt a célja, hogy közhírré tegye: az örök életről hadováló tévtanító csúfos véget ért !

A keresztre feszítettek lábszárainak összetörése az exitus előrébb hozását célozta. Az *ölésre parancsot kapott katonák* Jézus esetében ezt azért nem tették meg, mert látták, hogy felesleges… Ha csak szemernyi kétségük lett volna a halálát illetően, akkor „biztos, ami biztos" alapon az ő végtagjait is eltörik. Ezek a rutinos harcosok azonban már sok halált láttak, és a tömeg se első ízben ment ki keresztre feszítést nézni. A római katona nem azért szúrta Jézus oldalába a lándzsáját, mert kíváncsi volt arra, hogy él–e még, hanem azért, hogy ha – ad abszurdum – még él, akkor *végérvényesen* meghaljon. Az a harcedzett ember biztos kézzel jelképes kegyelemdöfést adott.

A bekövetkezett halálról tehát senkit sem kellett meggyőzni. A túlélés lehetősége fel sem merült, csak a holttest esetleges ellopása. A hatalom biztos volt a győzelmében, a nép pedig nagyot csalódott. Csakhogy a Fiú nem a világért élt és halt, nem is a világ számára támadt fel. Tanítványait kereste meg, akik katarzissal járó megjelenéséről be is számoltak. Ők viszont hiteles tanúknak bizonyulnak, ugyanis *még a Tizenkettő sem hitt* Jézus harmadnapi feltámadásában, hiába esett erről szó, már jó előre.

[1] Mt 17,22–3; Mk 10,32–4; Lk 9,22; Jn 16,16–23
[2] Jn 20,29 Lásd a „boldogságok" listáját. In: *Merre menjünk?* 52 – 53. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)
[3] Jn 14,22 A Mester ilyen értetlen kérdésre nem is válaszolt.
[4] Jn 10,11–8
[5] Tm 2., Jn 14,6 Lásd a Tamás–evangélium Prológusát és Előszavát is ! (mek.oszk.hu/14600/14682)
[6] Lk 23,43
[7] Mt 27,49–50; Mk 15,36–7; Lk 23,46
[8] Jn 19,31–4

Odaillő szavak

M Á T É

5,9 Boldogok, akik békét teremtenek *magukban.*

vö. Tm 1., 21., 47., 59., 60. Mt 18,19–20; Efézus 2,14–7a
Bővebben: *Pintér István: Szentlecke Pálról,* 37 – 38. old.

5,39 Ne szálljatok szembe a gonosszal *gonosz módon.*

vö. Isz 50/65

6,26 Ti sokkal értékesebbek vagytok, *ha Fiúvá váltok.*

6,30 ...mennyivel inkább *fog* titeket...

7,7 Kérjetek, s adnak majd nektek *szent Szellemet.*

vö. Tm 89., Lk 11,13; 16,11 igazi mammont

10,16 ...és *egyszerűek,* mint a galambok.

vö. Tm 38., 61., 76., Mt 5,8
Bővebben: *Pintér István: Mint a nap !* 28 – 29. old.

10,31 ...értékesebbek vagytok, *Fiúként.*

11,5 ...*látni–érteni akaró* vakok látnak, *lelki* szegények örömhírt hallanak...

vö. Tm 48., 53., 58., 69., 70., Mt 5,3; 5,4; 5,6; Lk 4,18

11,6 ...aki nem botránkozik meg énbennem, *mint te, János.*

vö. Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3

11,27 Atyám minden *tudást* átadott nekem...

vö. Jn 3,35

11,29 ...szívből szelíd, *egy–ügyű, homogén lelkületű* vagyok...

vö. Tm 29., 38., 60., 61., 76., Mt 5,8

13,11 ...*a lelkületük miatt.* vö. Tm 53., 69., 70., 95., Mt 5,6; Lk 4,18–9; Jn 6,35–40; 6,44

13,17 ...*a lelkületük miatt.* Nem voltak <u>keresők.</u>

16,12 ...a farizeusok és szadduceusok *lelkületétől.*

16,20 ...*mert erre mindenkinek magának kell rájönnie !*

17,21 ...csak imádságra és *a világgal való* böjtölésre.

vö. Tm 26., Isz 32/124; 62/145; 103/194,1; 151/48

18,19 ...bármi dolog felől is megegyeznek, és azt kérik...

Magát *a megegyezést,* vagyis a fúzió létrejöttét, azt az állapotot, amikor a test és a lélek teljes összhangban van. (vö. Tm 29., 47., Efézus 2,14–8)
Bővebben: *Pintér István: Szentlecke Pálról,* 37 – 38. old.

19,9 ...a paráznaság esetét *sem* kivéve...

Bővebben: *Pintér István: Kenyértörés,* 12 – 14. old.

21,32 Mert eljött *az osztó* (Tm 73.) igazságosság útján János...

(A királyság igazságossága az irgalom, vö. Mt 6,33; 9,13)

22,29 ...sem az Isten *Uralmát–Világát, vagyis a Mennyországot.*

vö. Tm 14., 16., Mt 5,8; Jn 3,11–3; 5,37b; 6,46

23,3 *Ha már mások feje után mentek, legalább ne viselkedjetek úgy, mint ők !* (vö. Tm 1., 2., 3., 4.)

23,23 Az ítéletet, vagyis *a helyes következtetések levonását.*

vö. Tm 42., 43., 44., 92., Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43–5

M Á R K

3,12 *...mert erre mindenkinek magának kell rájönnie !*

4,20 ...százszoros termést hoznak *magukban.*

5,40 Erre kinevették *a hivatásos siratók és a zenészek.*

(Tudták, hogy őket csak akkor hívják, ha biztos az exitus.)

9,29 ...ez a fajta csak *Fiúi* imádsággal űzhető ki.

Azaz: a közvetlen istenkapcsolat erejével.

9,50 Tartsatok magatokban sót és békességben éljetek egymással.

A hústest és a lélek közös „házban" lakik, vö. Tm 47.

16,16 Aki hisz *bennem* és *a Lélekben* merítkezik meg...

A körülmetélkedés (és a vízkeresztség) semmire se jó, csak az értelmi megtisztulás maradandó.

vö. Tm 52., 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Jn 3,3–8; 6,63

16,17 ...akik hisznek *bennem,* azok *az én státusomban... egész másképp fognak beszélni a Dolgokról, nem fog hatni rájuk a mérgező teológia, amit a mértékadók akarnak beléjük marni.*

vö. Mt 10,1; Mk 6,7; Lk 10,17–20

L U K Á C S

1,1–4 Az evangélium *minden Istent szerető embernek* szól, a Teofilosz név ugyanis ezt jelenti.

4,41 ...tudták, hogy ő a Krisztus, *de erre az embereknek maguktól kell rájönniük.*

9,9 ...és látni igyekezett őt, *hogy megölhesse.*

9,21 ...ezt senkinek meg ne mondják, *hogy ki–ki magától jöhessen rá erre !*

9,27 ...míg Isten királyságát meg nem látják *énbennem.*

10,6 ...s ha lakik ott békesség fia, *akinek a saját tudásán alapul a lelki nyugalma...*

vö. Mt 13,52; Tm 59., Jn 14,27

11,3 A naponként szükséges *mennyei* kenyeret...

vö. Jn 6,27–59 A keresők Pneuma–magokkal táplálkoznak !

11,33–6 ...hogy akik <u>bemennek</u> *a királyságba,* lássák a világosságot.

vö. Tm 32., Mt 5,14–6; 6,22–3; Jn 3,19–21; 8,12; 11,9–10

Jézus „hangját" (Jn 10,1–5) – terminológiáját, képvilágát – az tudja értelmezni (Tm 78.), aki életútszerűen akarja őt követni (Jn 7,17). Ezek számára a napnál is világosabb lesz, hogy a Mester miről beszél... „Rejtélyes" logionjai pontosan ezt a célt szolgálják (Mk 4,21–5).

11,42 ...mellőzitek az ítéletet, *a helyes következtetések levonását...*

vö. Tm 42., 43., 44., 92., Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43–5

12,7 ...értékesebbek vagytok, *Fiúi státusban.*

12,15 ...nem a feleslegesen sok biztosítja az életet, *hanem az egyetlen Pneuma.*

vö. Tm 1., 2., 27., 28., 55., 58., 67., 71., 86., 110., 113., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

13,21 ...végül az egész megkelt, *szinte magától.*

vö. Tm 19., 97., Mt 13,33; Mk 4,30

14,24 ...*mert nincs hozzá kedvük.*

15,7 ...*mert nem igénylik azt.*

15,10 Így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen bűnös *logikai alapú* más felismerésre térésének.

Őrangyal–barátaink (vö. Mt 18,10–1) az igazi mammon közvetítői (Lk 16,9–13), a megértés segítői (Lk 12,8–9), a kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott égi tolmácsai [Tm 89.), a már meglévő tudásunkra építenek (Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25).

16,31 ...az se győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül, *mert a lelkületi affinitás a döntő, vagyis a Dolgokhoz való hozzáállás.* Ez ama „nagy szakadék" (26. vers), az érdektelenség, ami mindkét irányból meggátolja a közeledést.

vö. Jn 5,40–7

17,20–1 Az Istennek királysága nem szemmel láthatóan jön el, nem mondhatják majd azt: Lám itt, vagy amott van. Lássátok, az Isten királysága bennetek van, *kiaknázható lehetőségként.*

Csia Lajos zseniális fordítása ekvivalens a Szellemi Hagyaték 114. logionjával:

„Nem akkor jön el, amikor *várják.* Nem, amikor azt mondják: Íme erre, vagy íme ott ! De az Atya királysága *a földön terjed ki,* és az emberek nem látják azt."

A Tm 2. ugyanezt mondja. A „bennetek és kívületek" megfelel „a földön terjed ki" fogalmazásnak, a „ha nem ismeritek meg magatokat" pedig a terméketlen várakozásra utal.

A „közöttetek van" fordítás rossz, az csak annyit jelent, hogy Jézus embergyűrű közepén áll (vö. Mt 12,28), illetve „testben jelentette ki magát" (Tm 27.)

vö. Tm 1., 2., 3., 19., 50., 71.

18,1 E bevezető verset csupán a példabeszéd mondanivalóját értelmezve lehet jól lefordítani. A mondat helyesen így hangzik:

A példázat *a közvetlen istenkapcsolat* mielőbbi kialakításáról szól, és az ehhez szükséges állhatatosságot hangsúlyozza.

18,2–8 A szöveg ezen felül azt is tartalmazza, hogy a lelkületi azonosság (Tm 107.) létrejötte nem az Atyán múlik, hanem rajtunk... A 8. vers pedig nem apokaliptikus módon értendő ! Az Emberfi mibennünk fog eljönni, azon a Pneumát termő, igazi mammonnal (Lk 16,11–2) feljavított és körülkapált (Lk 13,6–9) jó földön (Mt 13,8) ami a fúzió színtere. Az egyesülést nem a szokásos ima és böjt (Tm 5., 13., 105.) teremti meg, hanem az *állhatatos* és ezért *fejlődőképes* hozzáállás ! (vö. Tm 1., 19., 26., 57, 91., 93., 95., Lk 11,9–13) Az okos ember észreveszi, hogy – Jézus jóvoltából – már lehet aratni (Tm 20., Jn 4,35–8). Ezt a munkát nem a „jónép" között kell elvégezni. Teljes megvilágosodás (Mt 13,24–43) nélkül ugyanis hozzá sem kezdhetünk a nyilvános működéshez.

A hamis bíró c. szentírási rész mondanivalója a Lk 11,9–13 alatt tömören is össze van foglalva.

19,9 Ma jött el a menekülés napja ennek a *háznak*, amennyiben ő is Ábrahám fia.

Zakeusnak nem a származása kérdéses, mivelhogy zsidósága magától értetődik... Tehát nem pozitív diszkriminációról van szó. A fővámosnak azt kell bizonyítania, amit az Emberfivel vitatkozó farizeusoknak ! (Jn 8,30–40). Ábrahám cselekedetét kell tennie, vagyis szövetséget kell kötnie Istennel. Ekkor fog megmenekülni a „háza" (Mt 7,24–7), azaz belső, lelki struktúrája.

22,22 Mert az Emberfi elmegy ugyan, amint az el van rendelve, *a Nagytanács által.*

22,35–8 Ő pedig azt felelte rá: Elég ! *(az értetlenségből)*

erszény = olyasvalami, amiben Pénz van (vö. Tm 96., 110.)
tarisznya = olyasvalami, amiben (mennyei) Kenyér van
saru = olyasvalami, amivel járni lehet az Úton
kard = olyasvalami, amivel az ember megvédheti az Életét
adja el köpenyét = ha inged–gatyád is rámegy

Akire már nem terjed ki a Jézus által közvetített atyai gondviselés, annak elő kell vennie a saját sütnivalóját !
vö. Mt 13,52; Lk 12,33

J Á N O S

2,1–3 A harmadik napon *egy nagyon szegényes* menyegzőt tartottak Kánában.

Még egy kisparaszti lakodalomban se fordulhat elő, hogy elfogy a bor. Jézus részvétele társadalmi szolidaritásra utal.

2,12 ...ott tartózkodtak néhány napig *Jézus házában.*

A negyvenes (Jn 8,57) építőmesternek saját otthona volt.

2,23–5 ...tudta, hogy az emberben *egy sátáni program munkál.*

vö. Jn 8,31–47

3,22 ...ott időzött velük és *„tűzzel”* keresztelt.

vö. Tm 15., Mt 3,11–2; Mk 1,8

Jézus a Lélekbe való bemerítkezést hirdette (Jn 3,5–8), mert csak azt tartotta hasznosnak (Tm 52.). A „szellemben és igazságban” való imádás (Jn 4,23–4) az értelem (a hamis mammon) mennyei ismeretekkel való feldúsítását jelenti (Mt 13,52; Lk 16,9–12). Egy meggazdagodott Fiú (Tm 2., 82., 96., 110.) már nem foglalkozik jelképes dolgokkal (Lk 3,3).

3,35 ...és minden *tudást* az ő kezébe adott.

vö. Mt 11,27; Lk 10,22

4,1–2 ...bár maga Jézus nem keresztelt *vízzel, csak Jánostól átállt tanítványai*

4,10 Ha ismernéd az Isten ajándékát, *a Pneumát...*

Testünk templomáról van szó (Jn 2,21), ami a homo sapiens viszonylatában tényleg Isten háza lehet (Mt 23,38). Ez a zártkerti (paradicsomi) vidék agytekervényeink között terül el, ezt a „földet” lehet örökölni (Mt 5,5) megművelés után (Tm 110., Mt 13,44).

vö. Tm 2., 3., 28., 71., Lk 17,20–1

7,3–5 ...állj ki a nyilvánosság elé, *aztán, majd ha a világ elismer, akkor majd mi is.*

7,6 ...a ti időtök mindenkor készen áll, *mert a világ fiai vagytok.*

11,48 ...mindenki benne hisz majd, *mi meg mehetünk a sóhivatalba* (vö. Jn 12,19).

11,51–52 Ez a két vers csak szerkesztői találgatás.

12,6 Utólagos, rossz indulatú kommentár.

12,19 A farizeusok meg egymás közt így beszéltek: Látjátok? Semmi hasznotok már... Őutána megy a világ. *Elveszett a közvetítői hatalmunk, a vele járó előnyökkel együtt.*

14,25 „Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam." A vers nem új bekezdés. Értelme: az egész nyilvános működés alatt erről volt szó. Mármint arról, amit most, a 14. fejezetben ismét elmondok. A 26. vers kívánkozik új bekezdésbe.

14,30 Bennem azonban semmije sincsen, *mert minden kísértését legyőztem.*

vö. Tm 55., 81.

15,1 *Én vagyok (azaz a Fiúi mivolt, vagyis: a „megtestesült" közvetlen istenkapcsolat) az igazi, gyümölcstermésre képes szőlőtőke, nem a vallási szervezetek !*

vö. Tm 27., 39., Mt 15,13; Isz 109/53

15,22 ...nincs mentségük „a" vétkükre, *vagyis a nem–gondolkodásra, ami a szent Szellem káromlása !*

vö. Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10

16,33 ...én legyőztem a világot, *magamban.*

Tm 41., 59., 111., Isz 57/129; 62/145; 133/34,4–16

18,21 ...ők tudják, miket mondottam. *Te miért nem jöttél oda ?*

18,37 Én azért születtem *(másodszor)* és azért jöttem *(léptem a világ színe elé),* hogy bizonyságot tegyek az Igazságról.

vö. Tm 54., 80., 100., 102., 106., Jn 3,3;
Isz 172a/190 – 172b/207

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról* Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

---

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból elsők, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.